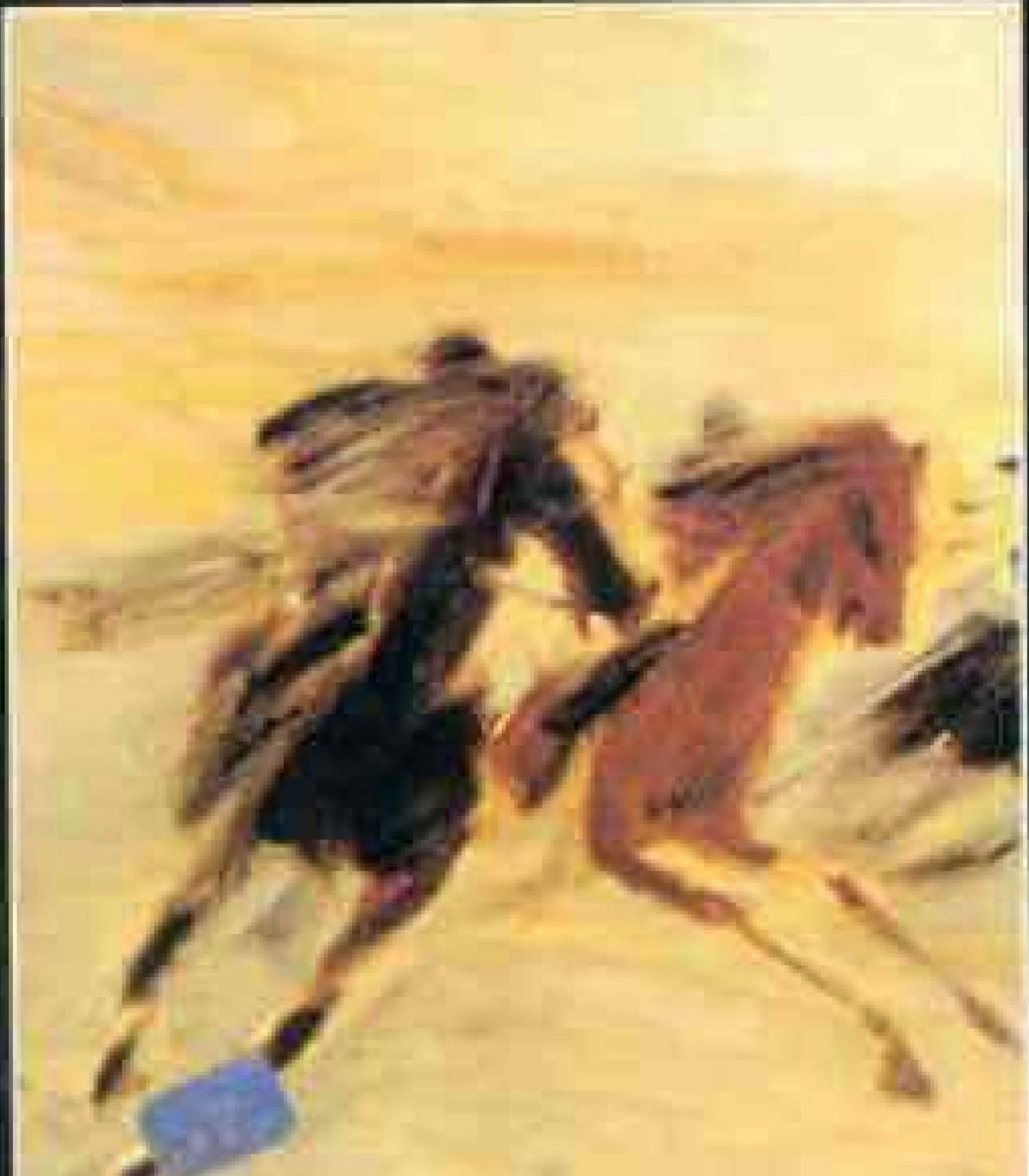
DOĞU PERİNÇEK

Avrasya Seçeneği

Türkiye İçin Bağımsız Dış Politika

DOĞU PERİNÇEK

Avrasya Seçeneği

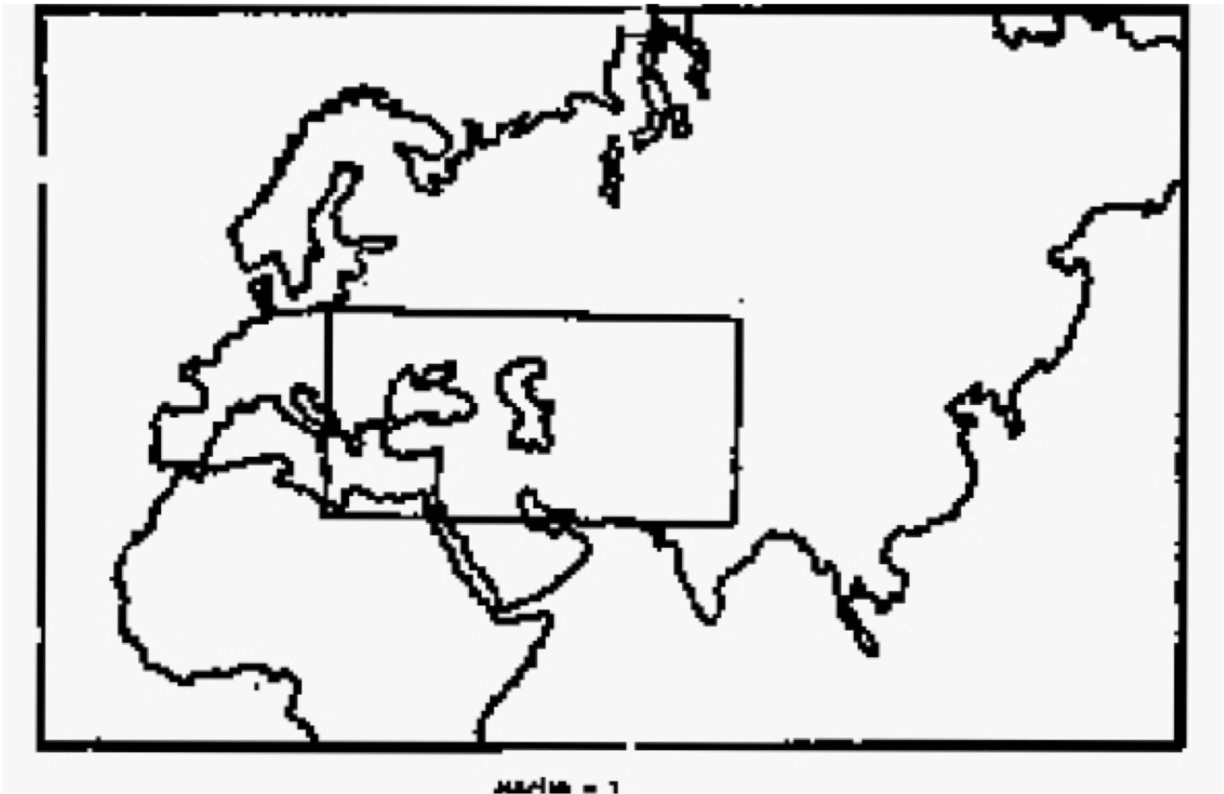
Türkiye İçin Bağımsız Dış Politika

Birinci Basım: Ekim 1996
Genişletilmiş İkinci Basım: Nisan 2000
Kapak: Muharrem Pire, *Atlar*
Teknik Hazırlık: Analiz Basım Yayın
Baskı: Sistem Ofset
ISBN: 975-343-139-2
KAYNAK YAYINLARI: 196
ANALİZ BASIM YAYIN TASARIM UYGULAMA LTD. ŞTİ.
İstiklal Cad. 184/4 80070 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 252 21 56 - 252 21 99 Faks: (0212) 249 28 92

DOĞU PERİNÇEK

Avrasya Seçeneğis

Türkiye İçin Bağımsız Dış Politika

DİRENEN COĞRAFYA: AVRASYA

Coğrafya Açısından Avrasya

Avrupa, coğrafya açısından Asya kıtasının bir yarımadasıdır. Asya, bu yarımadasıyla birlikte Avrasya diye anılıyor. Başka deyişle Avrasya, Asya ve Avrupa kıtasının bütünüdür.

Ancak Avrasya kavramına, siyasette ve stratejide özel içerikler yüklenmektedir. Özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonraki saflaşma ve rekabette, bu anlamların öne çıktığını görüyoruz. Çünkü 1990'dan itibaren, o güne kadar Sovyetler Birliği'nin denetim ve nüfuzu altında olan coğrafyaya, kimin hâkim olacağı sorusu yakıcı olarak gündeme gelmiştir. Denebilir ki, dünya siyasetinde son on yılın başlıca olayları, bu soruya verilmek istenen karşıt cevaplar arasındaki çarpışmalardan kaynaklanmıştır. Irak'ın, Çekoslovakya'nın, Yugoslavya'nın ve Rusya'nın parçalanması; Çin, Rusya ve Hindistan blokunun oluşması ve diğer belli başlı gelişmelerin arkasında, hep Avrasya zeminindeki çelişmeler yatmaktadır. Avrasya kavramı, karşıt güçlerin stratejisinde bir araç olarak önem kazanmaktadır.

Rekabetin Odağı: Avrasya Dikdörtgeni

Washington'un ünlü akıl hocalarından Brzezinski, *Kontrolden Çıkmış Dünya* adlı kitabında, *Avrasya Dikdörtgeni* adını verdiği "şiddete gebe ve sorunlu" alanı tanımlamıştır. Bu *Dikdörtgen*, doğudan batıya Adriyatik Denizi'nden Çin'in Sincian-Uygur bölgesine uzanmaktadır. Güney sınırı, Akdeniz kıyısı, Süveyş, İran Körfezi ve Umman Denizi'nden geçerek Ortadoğu'nun bir kısmını, İran, Pakistan ve Afganistan'ı içine almaktadır. Kuzeyde ise, bütün Orta Asya ile Rusya-Ukrayna sınırına kadar olan bölgeyi kapsamaktadır.[1]

1 Brzezinski, *Kontrolden Çıkmış Dünya*, Türkiye İş Bankası Yayınları, Ankara 1995, s.184.

Avrasya Dikdörtgeni, aslında dünya rekabetinin bugünkü odağıdır. 1990 öncesinde iki süper devlet arasında Avrupa üzerinde yoğunlaşan rekabet, bugün *Avrasya Dikdörtgeni*'ne kaymış bulunmaktadır.

Kaos Coğrafyasından Devrim Coğrafyasına

İşçi Partisi ise, Avrasya'yı dünya devriminin belirleyici güçlerinin bulunduğu coğrafya olarak tanımlıyor. Doğu Avrupa'dan Pasifik Okyanusu'na kadar uzanan bu coğrafya, Asya'nın tamamı yanında, Doğu Avrupa ve Kuzey Afrika'yı da kapsamaktadır. Bu alanı, 1990'ların başında *Kaos Coğrafyası* olarak adlandırdık. ABD ve Avupa, denetimi ele geçirebilmek için, Avrasya'daki etnik ve dinsel çelişmeleri kışkırttılar ve kullandılar. Buraları açıkça "Kriz Bölgeleri" diye adlandırdılar. Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu ve Orta Asya, başlıca dört "Kriz Bölgesi" olarak, ABD resmî belgelerinden sonra Türkiye'nin hükümet programlarında ve açıklamalarında da anılır oldu.

Her kriz ve kaos coğrafyası, aynı zamanda devrim coğrafyasıdır. Devrim, sistemin krize girmesi durumunda, emekçilerin ve halkların krize getirdikleri çözümdür. Bu nedenle Avrasya, nesnel olarak bir devrim coğrafyası haline gelmiştir.

Avrasya, yalnız emperyalizmin parçalama ve sömürgeleştirme pratiklerinin yarattığı krizler nedeniyle değil, sosyalizmin ve Ezilen Dünya'nın büyük güçleri bu alanda bulunduğu için de, devrimin coğrafyasıdır.

Kuşkusuz Afrika ve Latin Amerika da, Ezilen Dünya'nın birer parçasıdır. Ancak Avrasya; Rusya, Çin, Hindistan, Arap ve Türk dünyasıyla emperyalizme direnme potansiyelinin esas güçlerini kucaklayan kıtadır.

Saflaşma: Paylaşanlar ile Paylaşılmaya Direnenler

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Avrasya'daki saflaşmanın nesnel zeminini, bu alandaki paylaşım mücadelesi belirlemişti. Kuşkusuz bu mücadeleye, bölgeyi denetim altına almak isteyen büyük emperyalist devletler yanında, Avrasya'nın gerçek sahipleri olan halklar ve devletler de katılıyorlardı.

Avrasya'daki saflaşma birbiriyle ilişkili iki düzlemde incelenebilir. Birisi ezenler, yani "Kuzey" diye de anılan "Zenginler Kulübü" içindeki paylaşım kavgası düzlemidir. ABD, burada dünyanın tek efendisi olma iddiasıyla, inisiyatifi ele geçirmiştir ve özel bir konumdadır. Avrupa ve Japonya ise, bu paylaşım kavgasına, ABD gibi aynı zamanda askerî güçleriyle değil, fakat ekonomik güçleriyle katılıyorlar. Avrupa ve Japonya, ekonomik süper devletler olmakla birlikte, askerî alanda hâlâ ABD'nin gölgesi altındadırlar. Bu nedenle, ekonomileri silahlı yayılma olanaklarından yoksundur. Bu nedenle askerî açıdan hem ABD'ye yaslanıyorlar, hem de ABD'nin dayatmalarıyla karşılaşıyorlar. ABD'ye muhtaç olmak ve bu durumun getirdiği ipotekler, Avrupa ve Japonya'nın büyük devlet politikasının esas zaafını oluşturuyor. Avrupa Birliği, bu zaafı aşmak için şimdi ABD'den bağımsız bir askerî güç geliştirmeye yönelmiştir.

Avrasya'daki saflaşmada ikinci düzlemi, emperyalizm ile Ezilen Dünya arasındaki çelişme belirliyor. Çin Halk Cumhuriyeti, bu saflaşmada Ezilen Dünya ile birliktedir. Nitekim ABD, 21. yüzyılda başdüşman olarak Çin Halk Cumhuriyeti'ni saptamıştır. Sosyalist Çin ise, kendisine yönelen esas tehdidin ABD'den geldiğini açıkça belirlemektedir.

Avrasya'daki saflaşmanın kritik ülkesi Rusya'dır. Rusya, ekonomisindeki büyük yıkıma rağmen, hâlâ dünyanın iki büyük askerî gücünden biridir. Bu nedenle, askerî açıdan ABD'nin en büyük rakibidir; onu dizginleyebilecek başlıca kuvvettir.

Rusya, ekonomisindeki zayıflığa rağmen, emperyalist-kapitalist bir devlettir. 1960 öncesinde başlayan kapitalizme geri dönüş süreci sonunda, mafyalaşmış bir kapitalist sistem ortaya çıkmıştır. Bu mafyalaşmış-kapitalist ekonominin, küçük bir azınlık hükmettiği için, yayılma eğilimleri taşıması doğaldır. Öte yandan Rusya, düne kadar borusunun öttüğü

alanlardaki denetimini kaybetmiştir ve daha önemlisi iki kez parçalanan bir devletin mirasçısıdır. Ayrıca Batı'dan gelen tehdidin yoğunlaşarak devam ettiğini saptamaktadır.

Bu koşullarda Rusya ekonomik zayıflığı da dikkate alınırsa, eskiden denetlediği topraklara doğru yayılma yeteneğinde değildir; ancak kendini ve konumunu savunma durumundadır. Bu nedenlerle Rusya, sosyo-ekonomik olarak emperyalist-kapitalist bir devlet olmakla birlikte, Ezilen Dünya ile ortak mevzilerde bulunmaktadır.

Bu tahlil, Avrasya'daki saflaşmanın paylaşanlar ve paylaşılanlar zemininde gerçekleştiğini gösteriyor. Rusya, paylaşılan ülke konumundadır. Çin Halk Cumhuriyeti ise, yakın dönemde paylaşılmamakla birlikte, Tibet ve Sincian-Uygur özerk bölgelerinde emperyalizmin kışkırttığı ayrılıkçılığı göğüslemektedir. Öte yandan Çin Halk Cumhuriyeti, Hong-Kong ve Macao'dan sonra Tayvan'ı da kurtararak anavatanın bütünlüğünü sağlama sorunuyla da yüz yüzedir. Çin, bu nedenlerle emperyalist müdahale ve yayılmacılıkla uğraşmaktadır.

Avrasya'daki saflaşmayı somut ve nesnel olarak belirleyecek olursak, bir yanda kendi aralarında paylaşım kavgası yapan ABD, Avrupa ve Japonya bulunmaktadır. Dünya devrimi cephesinde ise, emekçi sınıflar ve ezilen halklar yanında, başta Çin Halk Cumhuriyeti, Rusya, Hindistan, Türkiye, Yugoslavya, Irak ve İran olmak üzere bağımsızlık ve ülke bütünlüğü isteyen ulusal devletler de bulunmaktadır.

Bu nesnel saflaşma, siyasal düzleme kuşkusuz kendiliğinden yansımıyor. Bugün, büyük emperyalist devletlerin denetim ve baskısı nedeniyle bazı devletler kendi ulusal çıkarlarına karşıt kampta yer almaktadırlar. Ancak gelişen süreç, taşların yerine oturmasını da birlikte getiriyor. Örneğin 1990'ların başında uydulaşan Gorbaçov ve Yeltsin Rusya'sının ileride ABD ile aynı kampta bulunacağı tahlilleri yapılırken, bugün Rusya'nın kendi nesnel yerini bulduğunu görüyoruz. Böylece İşçi Partisi'nin 1990'ların başında yaptığı Kaos Coğrafyası'ndaki saflaşma tahlili, yaşanan süreç içinde doğrulanmıştır. İşçi Partisi, görüntülerden değil, temel dinamiklerden hareket ettiği için, Rusya'nın yerleşeceği konumu çok önceden ve hatta tersine görünümler varken bile saptamıştır.

Türkiye'nin Konumu

Yine İşçi Partisi, Türkiye'nin Avrasya'daki saflaşmada Asya kutbunda yer almak zorunda kalacağını belirlemiştir. Nitekim özellikle son aylardaki gelişmeler, bu tahlil yönündedir. Putin Rusya'sının Batı'ya direnme mevzisindeki gittikçe istikrar kazanan tavrı ve Çin-Rusya-Hindistan işbirliğinin gelişmesi, Türkiye'nin manevra alanını genişletmiş ve Türkiye'deki Küçük Amerika iktidarının inisiyatif yitirmesine, Cumhuriyet Devrimi odağının inisiyatif kazanmasına yol açmıştır. Hizbullah'ın üzerine yürünmesi bile bu koşullarda gerçekleşmiştir. Türkiye, bir yandan 19 Kasım 1999'da olduğu gibi ABD ile gizli güvenlik anlaşmaları imzalar ve Avrupa Birliği'ne aday üye olurken, bir yandan da Kuzey Irak, Kıbrıs ve Ege cephelerinde Batı'ya karşı bir direnme hattı kurmuştur. Yine 28 Şubat sonrasında oluşan Cumhuriyet Devrimi iktidar odağı, baştehdit olarak kabul ettiği irticayı gereğinde askerî güç kullanarak tasfiye pratiğine girişmiştir. İrticaya karşı mücadele, Batı'ya direnme cephesinin *iç hatlardaki* uzantısından başka bir şey değildir. Ayrılıkçılığın da, Körfez Savaşı'ndan sonra Batı emperyalizminin bir türevi rolünü üstlendiğini düşünürsek,

Türkiye ulusal devleti, dış cephede Kuzey Irak, Ege ve Kıbrıs'ta, iç cephede ise irtica ve ayrılıkçılığa karşı, Batı'dan gelen tehditle yüz yüze gelmiştir. Bu nesnel durum nedeniyle, Türkiye'nin mülk sahibi sınıfları içinde de bir bölünme yaşanmaktadır. Doğrudan Batılı emperyalistlerin uzantısı durumundaki acenta karakterli kesimler, Amerikancı biraz da Avrupacı karakterlerini koyulaştırırken, göreli ulusal kesimler ise adım adım Avrasya ile ilişkileri geliştirme arayışına girmişlerdir. Ulusun bütün sınıflarının nesnel çıkarları bu yönde olduğu için, Türkiye'de Avrasya eğiliminin hızla güçleneceği anlaşılıyor. Nitekim bu süreci, ABD de fark etmiştir ve şu sıra Türkiye'ye karşı daha dikkatli bir politikanın içine girmiş görünmektedir.

İki Karşıt Program: Küreselleşme ve Ulusal Devlet

Avrasya coğrafyasında iki program karşı karşıya gelmiştir. Biri emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" adını verdiği küreselleşme programıdır. Diğeri de, ulusal devletlerin bağımsızlık ve demokrasi programıdır. Emperyalizmin nihaî eğiliminin sömürgeleştirme, yani ulusal devleti ortadan kaldırma olduğu biliniyor. 20. yüzyıl, bu iki program arasındaki mücadelenin sahnesi oldu.

1917 Ekim Devrimi ve 1920'lerin Türkiye Devrimi'yle bağımsız devletlerin iki biçimi ortaya çıktı. Sosyalist devletler de, çokuluslu olsalar bile, aslında ulusal devlet modelini geliştirmişlerdir. Ekim Devrimi'nden Çin Devrimi ve Vietnam Devrimi'ne kadar Asya'nın sosyalist devrimleri, demokratik devrimlerin devamı olarak gerçekleştiler ve demokratik devrimlerin görevlerini yerine getirdiler. Bu nedenle ulusal devlet, çağımızda devrimin hem programıdır, hem de kalesidir.

Ulusal Devlet: Demokrasinin Çerçevesi

Ulusal devlet, yalnız bir dış politika programı değildir; öncelikle toplumsal bir sistemidir. Ulusal devlet, içte feodal parçalanmanın son bulması, köylünün özgürleşmesi ve ulusal piyasanın oluşmasıyla ortaya çıkmıştır. Bu nedenle ulusal devlet, demokratik devrimlerin ürünüdür ve demokratik devletin örgütlenme biçimidir. Demokrasi, ancak ulusal devlet çerçevesi içinde var olabilir ve gelişebilir. Bu nedenle burjuva demokratik özgürlükler ile ulusal devlet arasında kopmaz bir bağ vardır.

Küreselleşme ise, ulusal devletle birlikte o ülkenin demokratik kazanımlarını da ortadan kaldırmaktadır. Yeni Dünya Düzeni, uluslararası tekellerin sistemi olarak, ulusal devletle birlikte demokrasiyi de yıkmayı amaçlar. "İnsan hakları" ve "demokrasi" gibi kavramlar, ABD ve Avrupa

tarafından ulusal devleti çökertme stratejisinin araçları olarak kullanılmaktadır. Devletlerin bağımsızlık ve egemenlikleri, bu kavramlar aracılığıyla adım adım tahrip edilmekte, emperyalist devletlere ait bir üst egemenlik statüsü oluşturulmaktadır. Böylece ulusal devletin bağımsızlığı son darbeye hazır hale getirilmektedir.

Emperyalizmin, ulusal devleti yıkıma uğratma süreci içinde imal ettiği sistem, demokrasi değil, mafya-gladyo-tarikat rejimidir. Sistem, kapitalizmin yükseliş dönemlerinin bütün kazanımlarını ortadan kaldırmakta, kapitalizmi kuran sanayi ve ticaret burjuvazisini bile iktidar mekanizmasının kenarlarına sürmekte ve üretimin örgütlenmesiyle ilgisi olmayan bir mafya-tarikat zümresini merkezlere oturtmaktadır. Uyuşturucu ve silah üretimi ve ticareti, sistemin doruklarına yerleşmektedir. Böylece sistem, insan hayatına karşıt bir karakter kazanmakta ve insan ihtiyaçlarını gidermek olarak tanımlanan ekonomik faaliyetten uzaklaşmaktadır.

Küreselleşmenin ikinci bir aracı ise, yerel yönetimler ve *sivil toplum kuruluşları*dır. Yerel yönetimler, emperyalizm tarafından Ezilen Dünya'da etnik, dinsel ve mezhepsel bölünmenin aletleri haline getirilmektedir. Zaman zaman *Hükümet Dışı Örgütlenme* (NGO) diye de anılan *sivil toplum kuruluşları*'na da aynı işlev yüklenmiştir. Kültürel çoğulculuk ise, ulusal devleti parçalamanın ideolojik sloganı oluyor.

Avrasya Ulusal Demokratik Devrim Mevzisinde Direniyor

Toplam olarak baktığımız zaman, bugün insanlık ve insanlığın kalesi olan Avrasya, ulusal demokratik devrim mevzisinde direnmektedir.

Irak'ın bütünlüğü ve egemenliği,

Yugoslavya'nın bütünlüğü ve bağımsızlığı,

Türkiye'nin bağımsızlığı ve bölgesel jandarmalığı reddetmesi,

Çin ve Rusya'nın bütünlükleri ve bağımsızlıkları,

Hindistan’ın demokratik kurumları ve kamu ekonomisi vb vb; bütün bu mevziler, ulusal demokratik devrimin çeşitli cephelerdeki kazanımlarıdır.

20. yüzyıldaki ilk büyük atılımından sonra sosyalizmin geri çekilmesiyle birlikte, bugün dünya devrimi genel olarak ulusal demokratik devrim mevzisindedir.

Türkiye halkının on yıldır KİT’leri, SSK’leri, tarıma destek akçalarını ve iç pazardaki ticaretin ulusallığını korumak için yürüttüğü mücadele, bu devrimci aşamanın Türkiye’deki yansımasıdır.

Dikkat edilirse, Çin gibi sosyalist ülkeler de, bugünkü koşullarda emperyalizme karşı, kilit sektörlerde kamu mülkiyetini koruma mevzisinde bir direnme hattı kurmuşlardır. Hatta Küba, beş yıl önce eğitim ve sağlık dışındaki mevzilerde ödün vermeyi kararlaştırmıştır. Sosyalizmin henüz başlangıç döneminde olduğunu saptayan Çin Halk Cumhuriyeti, bugün küreselleşme saldırısına karşı, denebilir ki ulusal demokratik devrimin kazanımlarını geliştirme ve sosyalist ekonominin temelini koruma mevzilerine çekilmiştir.

Rusya ise, kapitalizme geri dönüşle birlikte yaşanan Batı emperyalizmiyle bütünleşme sürecinden sonra, bugün yeniden kamu ekonomisine yönelerek bir ulusal ekonomi inşası için arayışlara başlamıştır.

ABD’nin Hegemonya Planı Çöktü

Emperyalizm, kuvvet dengelerinin elverdiği 1990’lı yıllarda, ekonomide küreselleşmeyi ve siyasal düzlemde de devletsizleştirmeyi dayattı. Körfez Savaşı, Irak’ın, Yugoslavya’nın ve Rusya’nın parçalanması, Alman Demokratik Cumhuriyeti’nin Büyük Almanya tarafından yutulması, en son NATO’nun Yugoslavya’ya saldırısı ve Kosova’yı işgali; öncelikle ABD emperyalizminin ve ikincil olarak da Avrupa inisiyatifinin belli başarıları olarak görüldü. Ne var ki ABD, bu saldırılarında bile kesin zafer elde edememiş, hedeflerine ulaşamamıştır. Bütün bu tecrübeler, ABD’nin dünya

hegemonyası planının gerçekçi olmadığını ortaya koymuştur. ABD'nin, Avrupa'nın ve Japonya'nın strateji uzmanlarının ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin değerlendirmelerinde, ABD'nin "hegemonik bir güç olmadığı" saptanmaktadır[2]

2 Brzezinski, *age,* s.109 vd; Harp Akademileri Komutanlığı, *Kuzey Irak-2010 (Muhtemel Gelişmeler),* İstanbul, Nisan 1996, s.41.

Japonya'nın ünlü uluslararası ilişkiler uzmanı, Körfez Savaşı'ndan sonra bile, 9 Mayıs 1991'de şöyle yazıyor: "ABD'nin dünya jandarması olacak gücü ve yeteneği yoktur. ABD bu gerçeği alçakgönüllülükle kabul etse daha iyi olur."[3] Almanya'nın hâkim çevrelerini seslendiren *Die Welt* gazetesi ise, ABD'den "maceracı müttefik" diye söz ediyor.[4] Huntigton gibi ABD ideologları, ABD'nin gerçekçi olmasını ve dünya hegemonyası iddiasından vazgeçmesini savunuyorlar. Bu görüş, ABD'nin strateji çevrelerinde ve kamuoyunda hızla güçlenmektedir.

3 Japonya'nın *Digest Forum* dergisi, aktaran: Harp Akademileri Komutanlığı, *Kuzey Irak-2010 (Muhtemel Gelişmeler),* İstanbul, Nisan 1996, s.41.

4 *Die Welt,* 22 Aralık 1999.

ABD'nin tek kutuplu dünya planının başarısızlığını, askerî gücünün yetersizliğinden önce, ekonomisindeki iniş belirlemiştir. 1950'lerde dünya üretimindeki payı yüzde 50 olan ABD, bugün yüzde 20'lere düşmüştür ve Brzezinski'nin yaptığı hesaba göre, 2020'de yüzde 10-15 arasına düşecektir.[5] Çin Halk Cumhuriyeti ise, dünyanın en büyük ekonomisi olmak üzeredir.

5 *Beijing Rundschau,* Jg 37, Nr. 2, 11 Januar 2000, s.13.

ABD hegemonyacılığı ekonomik düzlemde doların dolaşımına dayanmaktadır. ABD'nin 1999 yılında dış ticarette verdiği açık, 300 milyar dolar gibi devasa bir tutara ulaşmıştır ve ancak banknot basılarak kapatılmaya çalışılmaktadır. Avrupa'nın Euro'su için yapılan tahminler ise iyimserdir. 10-20 yıl içinde, Euro'nun dünya ölçeğinde döviz rezervleri ve hesapları içindeki payının yüzde 40'a çıkması beklenmektedir. Çin parası Renminbi Yuan'ın uluslararası para sistemi içindeki yeri de güçlenmektedir.[6] Böylece dünyada doların etkisini sınırlayan etkenler

güçlenmektedir. Bütün bunlar, ABD yayılmacılığının ekonomik temellerinin zayıfladığını ve bu gidişin devam edeceğini göstermektedir.

6 *Aynı yerde.*

Avrasya Merkezli Devrim Dalgası Geliyor

Böylece Avrasya'nın büyük devrimci atağı için gerekli kuvvet ilişkileri oluşmaktadır.

Putin, bu koşullarda Rusya'nın başına gelmiş ve cephesini ABD'ye dönmüştür.

Çin, bu koşullarda, Tayvan'ı gerekirse askerî güç kullanarak anavatanla bütünleştirme konusunda daha atak politikalara yönelmiştir.

Irak'a ambargo bu koşullarda delinmektedir.

Hindistan, bu koşullarda ulusal ekonomisini geliştirebilmekte, Çin ile dostluğunu ilerletmektedir.

28 Şubat'la başlayan Cumhuriyet Devrimi atılımı, bu koşullarda Batı'nın yeni Sevr tehdidine direnen bağımsızlıkçı bir rotaya girme sancılarını yaşamaktadır.

Japonya, bu koşullarda ABD diktasına kafa tutarak Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişki kurmayı kararlaştırmıştır.

ABD halkı, bu koşullarda Seatle'deki büyük kitlesel direnişi gerçekleştirmiştir.

Avrupa Birliği ise, yine bu koşullarda ABD'den ayrı bir inisiyatif geliştirme ve kendi çıkarlarını Atlantik ötesine karşı daha kararlı savunma eğilimi içine girmektedir.

Devletler Bağımsızlık, Milletler Kurtuluş, Halklar Devrim İstiyor

Yeni kuşaklar bilmezler, 1974 sonrasının ideolojik tartışmalarında, Mao’nun Üç Dünya Teorisi, ayrım çizgisini belirlemişti. Bilimsel sosyalizmin son büyük ustası Mao Zedung, Lenin’in emperyalizm teorisini ve bu teorik zemine dayanan ezen-ezilen kamplaşmasını 1970’lerin dünyasına yaratıcı biçimde uygulayarak, devrimci stratejiyi de belirlemişti. Devrim mücadelesi, üç ana mecrada görülüyordu: Devletlerin bağımsızlık mücadelesi, milletlerin kurtuluş mücadelesi ve halkların devrim mücadelesi. Henüz 19. yüzyıl Marksizminin alfabesinde kalmış olan bazı gruplar, devletlerin bağımsızlık mücadelesini bir türlü kabul etmiyorlardı. Oysa ulusal devlet, emperyalizme karşı mücadele sayesinde kurulmuştu. Ulusal devletin dayandığı bir ulusal piyasa vardı. O piyasayı korumakta çıkarı olan bir işçi sınıfı, köylülük, küçük burjuvazi ve ulusal burjuvazi vardı. Ezilen Dünya devletleri, emperyalizmle işbirliği yapan sınıflar tarafından yönetilse bile, bu işbirlikçiler, acentadan, yani kompradorlardan farklıydı. Her ulusal devlet, emperyalizmin sömürüsünü şu veya bu ölçüde sınırlayan bir engeldi. Emperyalizm, sınırsız sömürü eğilimi olduğu için, ulusal devleti yıkmak isterdi. Sömürge ile ulusal devlet hiçbir zaman aynı kefeye konamazdı.

Çağımızın bu en temel gerçeğini, bugün İşçi Partisi, “Ulusal devlet direnir, ulusal ordu direnir” diye özetliyor. Bu özete çağımızın tunç yasası diyoruz. Irak ve Yugoslavya gibi direnme potansiyelleri oldukça sınırlı ülkeler bile, büyük emperyalist devletlerin toplu saldırısına karşı koyarak bu tunç yasasını kanıtlamışlardır.

Dünya devrimi, bugün ulusal devletin direnişi mevzisindedir. 1990 sonrasında ilk büyük ataklar bu mevzilerde gerçekleşmiştir ve daha büyük direnişler 21. yüzyılın ilk on yılının gündemindedir.

Jandarma Değil, Devrimci Türkiye

Türkiye, bu tablo içinde, hangi cepheden bakılsa, kilit ülkelerden biri olarak görülmektedir. Cliton için de kilittir; Avrasya halkları ve devletleri için de kilittir.

Önümüzdeki süreci doğru tahlil edersek, Türkiye'nin Avrasya kapısını Batı'ya kapatan bir rol üstleneceğini görürüz. Kuzey Irak, Kıbrıs, Ege ve irticayı tasfiye hattında direnen Türkiye, ABD ve Avrupa'ya geçit vermeyecektir. Türkiye'nin ulusal devletini küreselleşmenin parçalama tehdidinden kurtaracağından kimsenin kuşkusu olmasın. Bunun için yeterli birikim vardır. Bu direnmenin, uluslararası koşulları ve başarı için gerekli dengeler de artık oluşmuştur. Türkiye'nin bu direnişi, ABD'nin gemlenmesi ve dünya barışının sağlanması açısından da son derece önemlidir. Dünya, yeni bir Türkiye harikası izlemeye hazır olsun.

Türkiye'nin Orta Asya Türk Cumhuriyetleri ile tarihsel bağları, Washington'un planladığı gibi, ABD'nin Orta Asya stratejisine değil, Avrasya'nın direnme stratejisine hizmet edecektir. Bunun işaretleri artık açıkça görülüyor. Türk Cumhuriyetleri, Çin Halk Cumhuriyeti ve Rusya ile ekonomik, toplumsal, kültürel ve siyasal ilişkilerini geliştiriyorlar ve ABD'nin Asya'daki kaması olmayı kabul etmiyorlar. ABD'nin bu kama rolünü dayatmak için tezgâhladığı darbeler fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Çin, Rusya, Tacikistan, Kazakistan ve Kırgızistan'ın oluşturduğu Şanghay Beşlisi, şimdiden ABD'nin korkulu rüyası olmuştur. Bu durumda, Türk Cumhuriyetleri, Türkiye ile Çin ve Rusya arasında bağları güçlendiren bir köprü işlevi görmektedirler. Türkler, Asya'yı bölen değil, birleştiren bir rol üstlenmişlerdir.

Öyle gözüküyor ki, Türkiye, kriz bölgelerinde müdahale gücü olmayı reddederek, Kemalist Devrim'i tamamlama rotasına girecektir. Türkiye devletinin bağımsızlık isteği, milletin kurtuluş ve halkın devrim isteğiyle tamamlanacaktır.

Türkiye, ABD'nin dayatmasına rağmen, Avrasya Devrimi'ni bastıran değil, ateşleyen bir rol oynayacaktır.

Türkiye'nin ufkunda, ABD jandarmalığı değil, Atatürk'le başlayan devrimin kesin zaferi gözüküyor.

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE DIŞ POLİTİKA SEÇENEĞİ[7]

[7] Bu bildiri, Karadeniz Teknik Üniversitesi İktisat Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nün 19-21 Nisan 1996 günlerinde Trabzon'da düzenlediği Uluslararası İlişkiler Bölümleri I. Ulusal Kongresi'ne sunuldu.

I. YENİ DÜNYA DÜZENİ

1. Emperyalist Sistemin Programı

Öncelikle belirtelim, Yeni Dünya Düzeni, insanlığın ortak programı değildir; emperyalizmin bugünkü programıdır.

Çağımızı yaratan iki devrimci dinamik var. Biri, Sovyet Devrimi'yle başlayan sosyalist devrimler, diğeri ise bizim Kurtuluş Savaşı'mızın başını çektiği ulusal demokratik devrimler.

Bu yüzyılın başında, Asya, Afrika ve Latin Amerika kıtalarının oluşturduğu Ezilen Dünya neredeyse bütünüyle sömürgeydi. Dünyanın bu kesiminde sömürge olmayan üç eski imparatorluk vardı: Türkiye, İran ve Çin. Onlar da sömürgeleşme sürecindeydiler.

1917 Sovyet Devrimi ve 1919-1922 Türkiye'nin Kurtuluş Sa-vaşı'yla birlikte bu dünya tablosu değişti. Bugün bakıyoruz, Ezilen Dünya ülkelerinin hemen hepsi bağımsızlıklarını kazanmış ve devletlerini kurmuş bulunuyorlar. İşte Yeni Dünya Düzeni, sosyalist devrimlerin ve ulusal kurtuluş savaşlarının bu yüzyılda insanlığa kazandırdığı mevzileri yıkmayı amaçlıyor.

Sosyalist devrimler, dünyanın nüfus olarak üçte birinin emper-yalist-kapitalist sistemin dışına çıkmalarını sağlamıştı. Ulusal kurtuluş savaşlarıyla kurulan yeni bağımsız devletler ise, emperyaliz-min sömürüsünü sınırlamıştı. Sovyetler Birliği'nin 1960 öncesinde kapitalizme geri dönüş yoluna girmesi, Moskova'ya bağımlı ülke-leri de aynı sürece soktu. Bu süreç, 1990 yılında tamamlandı.

Ezilen Dünya ülkelerinin ise, emperyalizmin merkezlerine daha bağımlı hale geldiklerini görüyoruz. Bu ülkelerin burjuvazilerinin safında bir kompradorlaşma akımı gelişti.

İşte bu sürece emperyalistler, "değişim" veya "küreselleşme" adını veriyorlar. Yeni Dünya Düzeni ise, bu sürecin projesidir.

Yeni Dünya Düzeni'nin hedefi somut olarak üç düzlemde özetlenebilir:

–Ekonomide: "Serbest piyasa" adı altında dünya tekellerinin sınırsız diktası. "Dünya piyasasıyla bütünleşme" adı altında, ezilen ülke ekonomilerinin emperyalist sisteme sınırsız katılması.

–Siyasette: Ezilen Dünya devletlerinin, ekonomik temellerinin oyulması yoluyla ortadan kaldırılmaları.

–İdeolojik alanda: Emperyalizmin merkezlerinde ve işbirlikçi sınıflar içinde kozmopolitizmin güçlendirilmesi; Ezilen Dünya'da ise, "çokkimlikli olmak" perdesi altında, milliyetçiliğin ve dinciliğin körüklenmesi.

2. İç Piyasaların Çökertilmesi

Dünya ölçeğinde "serbest piyasa", rekabeti ve serbest piyasayı ortadan kaldırmakta, büyük tekellerin diktasını ağırlaştırmaktadır. Bu rejimde yanlız büyük sermaye "serbest" dolaşmaktadır. İşgücünün dolaşımı ise, serbest değildir.

Emperyalizm, Yeni Dünya Düzeni projesiyle ezilen ülkelerin iç piyasaları ile kapitalist dünya piyasası arasındaki son sınırları da yıkmayı hedeflemektedir. Böylece iç piyasalar, dünya piyasasıyla

bütünleştirilmektedir. Özelleştirme ve devletin sosyal yükümleri-nin ortadan kaldırılması, bütün dünyada bu projenin bir aracıdır. İç piyasanın daraltılması, o piyasada üretim ve ticaret yapan sanayici ve tüccarların, esnaf ve zanaatkârın da yıkıma uğraması anlamına geliyor. Burjuvazinin kompradorlaşamayan, başka deyişle emperyalizmin acentesi ve taşeronu olamayan kesimleri de büyük kayıplara uğramaktadır.

3. Ezilen Dünya Devletlerinin Yıkımı

Ezilen Dünya'yı sömürgeleştirmek, emperyalizmin doğasından gelen, değişmez eğilimidir. Ezilen ülkelerin iç piyasalara ve devlet-lere sahip olmaları, emperyalist sömürü ve baskıyı dizginledi. Ezilen Dünya'daki devletler, emperyalizme rağmen ve sosyalist ülke-lerle ittifak içinde doğdular. Bu devletler kendi halkları üzerinde baskı ve sömürüyü örgütlemekle birlikte, dünya ölçeğinde baktığı-mız zaman, emperyalizmin sömürüsünü sınırlayan mevziler özelli-ğini de taşıdılar. Bugün küreselleşme adı altında bu devletlerin var-lık nedeni olan iç piyasaların yıkıma uğratılması da bu gerçeği doğ-ruluyor. Kapitalist dünya sisteminin merkezinde bulunan emperya-list devletler, dünya piyasasıyla sınırsız bütünleşme programlarıyla aslında Ezilen Dünya'daki devletlerin ekonomik zeminlerini yıkı-yorlar, o devletleri gereksiz hale getiriyorlar. Süreç, oraya varmadan kuşkusuz birçok ülkede göğüslenecek ve tersine çevrilecektir.

İç piyasanın gaddarca daraltılması, söylendiği gibi liberal ve demokrat uygulamalarla yürütülemez. Çok küçük bir azınlığın çıkarlarını temsil eden Yeni Dünya Düzeni, ulusun en geniş kesimlerine, bu arada burjuvazinin önemli bir kesimine de baskı uygulayacak zorbalık rejimleri eliyle kurulabilir.

4. Milliyetçiliğin ve Dinciliğin Rolü

Emperyalizmin ideologları, “sınıf ve ideoloji savaşları çağının geçtiğini, kültür savaşları çağının başladığını” iddia ediyorlar. Bu tezlerle dincilik ve milliyetçilik körükleniyor.

Emperyalizm, Ezilen Dünya’da işbirlikçi burjuvazi içinde kapitalizmin kozmopolitizmini yayarken, geniş halk sınıflarını dinciliğin ve milliyetçiliğin içine itiyor.

Bu yüzyılın başından beri, Ezilen Dünya ülkelerinin sermaye sınıfları içinde iki eğilim görülüyor: Devrimci milliyetçilik ve gerici milliyetçilik.

Ekim Devrimi’yle başlayan dönemde ulusal hareketler daha çok emperyalizme karşı idi. Ezilen Dünya ülkelerinin ulusal burjuvazileri, sosyalist ülkelerle ittifak ederek emperyalizme karşı mücadele verebiliyor ve bu mücadelesini devrimci milliyetçilik bayrağı altında yürütebiliyordu.

Yaşadığımız dönemde, durum farklıdır: Bugün ulusal hareketlerde görülen başlıca eğilim, emperyalizmle ittifak ederek birbirleriyle savaşmaktır.

Kapitalizmin daha 19. yüzyılda geliştiği ülkelerde tutarlı ulusal devletler meydana geldi. Bazı milliyetler, diğerlerini yutup özümleyerek ulusları oluşturdular. Devletler, ulusların oluşumunda önemli bir rol oynadı.

Ezilen Dünya’da ise, uluslaşma, içteki kapitalist gelişme sürecinin ürünü olarak yaşanmadı, bir anlamda emperyalizm tarafından dışarıdan dayatıldı. Emperyalizmin sömürge haline getirdiği topraklarda yaşayan çeşitli halklar, sömürgeciliğe karşı mücadele içinde devletler kurdular. Ancak bu devletlerin insan unsuru, kapitalist bir gelişme süreci içinde henüz tek bir ulus haline gelmiş değildi, etnik topluluklara ve hatta bazı yerlerde kabilelere bölünmüştü. Ezilen Dünya’daki devletlerin hemen hepsi, çokmilliyetli olarak doğdu. Bu nedenle Ezilen Dünya devletleri içinde farklı milliyet ve kabileler arası çatışmalar için bir zemin bulunuyor.

Bugün milliyetçilik, Ezilen Dünya’da bir yandan aynı devlet içindeki milliyetler arasındaki rekabetin ideolojisidir, öte yandan farklı devletler arasındaki çatışmaların ideolojisidir. Ancak hem devletlerin içindeki hem de devletlerarası çatışmalardaki milliyetçilik, Ekim Devrimi sonrasından farklı

olarak, emperyalizmi hedef almıyor, tersine birbirine karşı emperyalizmle ittifaka yöneliyor. Bu durum, emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni projesi için olağanüstü elverişli koşullar yaratıyor. Küreselleşme süreci, Ezilen Dünya'daki ulusal ve dinsel çatışmalarla yürüyor.

Aynı olguya, eskiden Sovyetler Birliği'nin etkisi altındaki coğrafyada da rastlanıyor. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte Doğu Avrupa'dan Pasifik'e kadar uzanan alan, bir anlamda "Üçüncü Dünyalaşma" tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Büyük emperyalist devletler, bir yandan bu alanı paylaşmak için rekabete girdiler, öte yandan bu ülkeleri dünya pazarıyla bütünleştirmek için bir saldırı başlattılar. Rusya gibi büyük bir emperyalist ülke bile, küreselleşmenin hedefi oldu.

ABD, Almanya ve Japonya gibi emperyalist devletler, hem bu ülkeleri ele geçirmek için, hem de birbirleriyle rekabette, milliyetçiliği ve dinciliği kullandılar. Hırvat, Sloven, Boşnak, Sırp, Makedon, Arnavut, Çek, Slovak, Bulgar, Ermeni, Azeri, Abhaz, Gürcü, Çeçen milliyetçilikleri bu süreç içinde kışkırtıldı. Dahası bu ulusların yükselen milliyetçiliği komşu ulusları da elektriklendirdi ve buralarda bağnaz milliyetçiliği körükledi.

Bugün dünyamıza baktığımız zaman, Körfez Savaşı sırasında Irak ve geçen yıl Somali dışında, emperyalizme tavır alan bir milliyetçilik görülmüyor. Bir tek Sırp milliyetçiliği var, fakat o da Avrupa ve ABD'li emperyalistlere karşı, Rusya'ya yaslanarak direniyor. Milliyetçilik, bütün Ezilen Dünya'da ve eskiden Sovyetler Birliği'nin etkili olduğu alanda, emperyalizm tarafından destekleniyor ve emperyalizmle işbirliği yapıyor.

Ulusal hareket, ulusal bir devlet kurarak kendi iç piyasasına hâkim olmak isteyen burjuvazinin hareketiydi.

Milliyetçilik ise, ulusal hareketin, yani burjuvazinin ideolojisiydi, ulusal piyasanın ideolojisiydi.

Bugün burjuvazinin kompradorlaşan kesimleri, ulusal devletin ve ulusal piyasanın değil, küreselleşmenin yanındadırlar. Milliyetçilik ise, emperyalizmin bütünleşme saldırısına karşı iç piyasayı korumak için değil, emperyalizmden destek alarak ve onun bölgesel gücü rolünü üstlenerek komşu milletler ve devletler karşısında ayrıcalık ve üstünlük sağlama aracı olarak kullanılıyor; böylece ezilenleri birbirine kırdırıyor ve dünya piyasasıyla sınırsız bütünleşmeye hizmet ediyor.

Bugün milliyetçilik ve ulusal hareketler, büyük ölçüde Yeni Dünya Düzeni arabasına koşulmuşlardır.

Ekim Devrimi'nden sonra Ezilen Dünya'da ağır basan eğilim, devrimci milliyetçilikti, bugün ise gerici milliyetçiliktir. Bu neden-le günümüzde ulusal hareketlere karşı çok daha dikkatli bir tavır gerekiyor. Milliyetçilik ve dincilikle mücadele, bugün geniş ölçüde emperyalizme karşı mücadele ile birleşmiş bulunuyor.

Bu yüzyılın başından beri dünyamız iki kampa bölünmüştür. Bir yanda birkaç büyük emperyalist ülke vardır; diğer yanda ezilen ülkeler ve sosyalist ülkeler. Bu ayrıma ezen-ezilen dünya ayrımı deniyor. Örneğin Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de yaşayan Türk, Kürt, Fars, Arap, Azeri, Beluci, Türkmen milliyetlerinin hepsi ezilen uluslar kampında bulunuyorlar. Emperyalizm, işte bu gerçeğin üzerini örterek, emperyalizm ile ezilen uluslar arasındaki ayrımı, ezilen uluslar kampının içine yıkıyor; ezilen uluslar arasındaki çelişmeleri kışkırtıyor. Ezilen uluslar arasındaki eşitsizlik ve baskılar bunun için elverişli zemin oluşturuyor.

Ezilen Dünya'da çok milliyetten oluşan devletler kurulurken, bazı milliyetler daha ayrıcalıklı veya hâkim konumlar kazandılar. Dar milliyetçilik, bu konumları pekiştirmeye yöneldi ve ezilen ülkeler içindeki ulusal çelişmeleri keskinleştirdi.

Bununla birlikte, Ezilen Dünya ülkeleri içindeki ulusal çelişmeler, belirleyici değil, fakat emperyalizm ile Ezilen Dünya arasındaki çelişmenin bir ürünü ve boyutudur. Bağımlı kapitalizmi, dolayısıyla milliyetçiliği Ezilen Dünya'ya emperyalizm sokmuştur. Daha önemlisi, bu ülkelerde kapitalizmin gelişme yolunu kapayan da emperyalizmdir. Emperyalizm, böylece Ezilen Dünya'da kapitalist yoldan uluslaşma ve bağımsızlaşma olanağını ortadan kaldırmıştır. Bu nedenle Ezilen Dünya'da ulusal bağımsızlığın biricik yolu, emperyalizme karşı mücadeledir. Bu, ezilen ülkelerdeki ayrıcalıklı milliyetler için olduğu kadar baskı altındaki milliyetler için de geçerlidir. O nedenle Ezilen Dünya'da bağımsızlaşma, özgürleşme ve ekonomik gelişme için çizilecek strateji, emperyalizme karşı mücadeleyi belirleyici ölçüt olarak kabul etmek durumundadır. Ayrıcalıklı milliyetlere karşı emperyalizmle işbirliğini, Batı devletlerinin kapılarında

çözüm arayışını haklı veya mazur gösteren bütün teori ve savunmalar, emperyalist ideolojinin ürünleridir.

Nitekim bugün emperyalist teorisyenler, dünyanın sınıf ve sistem savaşları çağından çıkıp, kültür savaşları çağına girdiğini söylüyorlar. Kültürden kastettikleri din ve ulus kültürüdür.

Günümüzde, milliyetçilik de, dincilik de, dünya ölçeğinde emperyalizmin küreselleşmeci piyasa ideolojisinin müttefikleri konu-mundalar. Küreselleşmeye milliyetçi veya dinci açıdan gösterilen tepkiler, esas olarak Yeni Dünya Düzeni'nin karşısında değil, için-dedirler. Çünkü milliyetçilik ve dincilik, hem ezilen ulusları böl-dükleri ve birbirine kırdırdıkları için, hem de dünya piyasasından kopmaya yönelen bir toplumsal-ekonomik programa sahip olma-dıkları için, Yeni Dünya Düzeni'nin karşısında konumlanmıyorlar.

5. Yeni Dünya Düzeni ve Türkiye

Küreselleşme sürecinin kendisini kuvvetle duyurduğu ülkeler-den biri de Türkiye'dir. Yeni Dünya Düzeni projesinin uygulamala-rını, ekonomi, siyaset, dış siyaset, askeriye ve kültür düzlemlerin-de somut olarak saptıyoruz.

Ekonomik alanda: Özelleştirme; sosyal güvenlik sisteminin, özellikle SSK'lerin çökertilmesi, tarıma destek akçalarının kaldırılması, Avrupa Gümrük Birliği'ne girilmesi.

Siyasal alanda: Türkiye devletinin adım adım devlet özelliğini yitirerek, dünya sermayesinin merkezlerinden, Washington'dan, IMF'den ve Dünya Bankası'ndan yönetilen bir eyalet karakterini kazanması. Buna bağlı olarak Türkiye yöneticilerinin IMF'nin özelleştirme genel müdürleri ve müsteşarları işlevini görmeleri.

Dış siyasette: Türkiye'nin "Yurtta barış, cihanda barış" siyasetini terk ederek, ABD'nin Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'da taşeronluğu rolünü

üstlenmesi. Ülkemizin Ortadoğu'da hızla ABD-İsrail eksenine oturtulması.

Askerî alanda: Türk Ordusu'nun ABD çıkarları uğruna "kriz bölgelerine müdahale" gücü haline getirilmesi.

Kültürel alanda: CIA'nın Ortadoğu şefi Graham Fuller'in ifade ettiği gibi, Türkiye'nin Kemalizmi terk ederek Ilımlı İslam kimliğini benimsemesi.

6. Yeni Dünya Düzeni Projesi Başarısızlığa Mahkûmdur

Yeni Dünya Düzeni projesi, bugün en parlak dönemini yaşıyor gibi yansıtılıyor. Ancak geleceğe yönelik bir değerlendirme, emperyalizmin başarı şansının olmadığını gösteriyor. Çünkü emperyalist-kapitalist sistem, kör bir çıkmaza girmiştir.

–Emperyalist-kapitalist sistem, dünyamızı zengin ülkeler ve yoksullar olmak üzere iki kampa ayırdı. Zenginler Kulübü denen yedi emperyalist ülke gittikçe daha çok zenginleşirken, dünyanın geri kalan ülkeleri yoksullaşmaktadır. Bu kutuplaşmanın sistem içinde bir çözümü yok.

–Kapitalist sistem, insanı deli ediyor. Emperyalizmin merkez-lerinde, Fransa, Almanya gibi ülkelerde nüfusun üçte biri ruhsal tedavi görüyor. Bireysel çıkar sistemi, insanı yabancılaştırmış, ruhsal olarak yıkıma uğratmıştır.

–Sistem, sığırları bile çıldırttı. İngiltere'de 4 milyon baş sığırın "deli inek" hastalığına tutulması, kâr sisteminin sonucudur. Özel kâr amacı, yalnız sığırları değil, salatalıkları, domatesleri bile çıl-dırtmıştır. Orasından burasından yumrular çıkan hormonlu meyve ve sebzeler, kapitalist sistemin doğa ile insan arasındaki dengeleri bozduğunun son kanıtıdır.

–Kapitalizm, dünyanın damını bile delmektedir. Ozon tabakasında açılan delik büyümektedir. Bu deliği kapayabilecek ne bir holding vardır, ne de tröst. Özel girişimcilik ve özel mülkiyet sistemi, burada da çaresizdir ve iflas etmiştir.

–Kapitalizm, etkisini artırdığı her yere kan getiriyor, ulusal ve dinsel boğazlaşmaları kışkırtıyor. İşte Balkanlar, işte Kafkaslar, işte Ortadoğu. Sistem içinde bu kanlı savaşlar kaçınılmaz.

–Emperyalist-kapitalist sistem, bilimsel gelişmenin de önünü kapıyor. Dünyada yeniden falcılık, büyücülük, cehalet yükseliyor.

Dünya tarihinde kapitalizmin bugünkü emperyalist karakteri kadar yıkıcı ve zalim bir sistem görülmedi. Bir sistem, ilk kez insanlığın üzerinde yaşadığı doğayı yıkıma uğratacak kadar yıkıcıdır. Ne köleci sistem, ne feodalizm, insanlık için bu kadar dehşet verici durumlar yarattılar. İnsanlık, ya emperyalizmden kurtulacak ya da büyük bir yıkıma gidecektir.

İnsanlık, üzerinde yaşadığı doğayı ve kendisini kurtarmak için, yeniden büyük ortak projelerin ve kolektif mülkiyetin eşiğine gelmiştir.

Yeni Dünya Düzeni projesinin başarı şansı yoktur. Çünkü emperyalizmin başarısı, insanlığın sonu anlamına gelmektedir.

II. DIŞ POLİTİKA SEÇENEĞİ / İLKE VE POLİTİKALAR

1. Temel Bakış: Mazlum Ülke Bilinci

Türkiye, tepesinde büyük emperyalist devletlerin bulunduğu dünya kapitalist sistemi içinde yer alıyor. Ancak ülkemiz, sistemin ezenler kampında değil, ezilenler kampındadır. Türkiye, gelişmiş kapitalist bir ülke değildir. Ortaçağ kalıntısı ilişkiler, toplumumuzda hâlâ kuvvetle yaşıyor.

Türkiye, Ezilen Dünya’nın görece ileri ülkelerinden biridir; geri kalmış ülkeler arasında öncü roller oynayabilecek bir siyasal, kültürel ve ekonomik birikime sahiptir. Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyet Devrimi, bu devrimci birikimin en önemli kazanımlarıdır.

İşte Türkiye, çıkarlarına uygun ve gerçekçi bir dış politika izleyebilmek için, öncelikle dünyadaki nesnel konumunu belirlemek durumundadır. Nitekim Mustafa Kemal Atatürk önderliğindeki devrimci ve genç Türkiye, o zaman, mazlum milletlerin safında olduğunu berrak biçimde saptamış ve dış politikasını bu eksene oturtmuştu. Kurtuluş Savaşı, bu bilinçle kazanıldı. Cumhuriyet Devrimi, bu bilinçle gerçekleştirildi. Genç Türkiye, dünyadaki saygın yerini bu bilinçle elde etmişti. Ne var ki, 1930'lu yıllarda bulanmaya başlayan bu bilinç, İkinci Dünya Savaşı yıllarında kayboldu.

Türkiye'nin kapitalist yoldan dünyanın ileri ülkeleri arasına katılma girişimi, başarısızlığa uğradı. Çünkü bu kapı, daha 20. yüzyılın başında kapanmıştı. Ezen emperyalistler, mazlumların gelişme yollarını tıkamışlardı, kapitalist sistemin içinde kalarak gelişmiş ülkeler arasına katılma olanağı tarihsel olarak kalmamıştı.

Ülkemiz dış politikasının son elli yıllık serüveni şöyle özetlenebilir: Türkiye, dünyanın Zenginler Kulübü içinde yer almadığı halde, zenginler diktasına hizmet etmektedir. Türkiye, Ezilen Dünya'da yer alıyor, fakat emperyalist ülkelerin politikasına hizmet ediyor. Türkiye'nin iç politikası gibi dış politikası da, dünyadaki konumuna ve kendi halkına yabancılaşmıştır. Ülkemizin dış politikadaki bütün başarısızlıklarının ve bugün kargaşalıkların eşiğine gelmesinin temelinde yatan budur.

Kargaşalık tehdidinin kaynağını açıkça belirlemek durumundayız. Bu tehdit, güneyimizdeki Ezilen Dünya ülkelerinden gelmi-yor. Tehdidin kaynağı, ABD emperyalizminin bölgedeki taşeronluğunu üstlenme eğilimidir. Bu durumda, Türkiye'nin Mazlumlar Dünyası'ndaki öncü yerini, tıpkı Kurtuluş Savaşı yıllarında olduğu gibi yeniden bilincine çıkarması gerekiyor. Türkiye'nin geleceğini kurtaracak, bağımsızlıkçı ve onurlu dış politikanın temel bakış açısı, Ezilen Ülke bilincine sahip olmaktır.

2. Dincilik veya Milliyetçilik Değil,Dünyalı Bilinci ve Emekçi Kardeşliği

Bugün dincilik ve milliyetçilik, esas olarak emperyalizmin küreselleşme sürecine hizmet etmektedir. Hele Türkiye gibi Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu üçgeninin merkezinde bulunan, çokmilliyetli ve çokmezhepli bir ülkede, dincilik ve milliyetçilik, hem içte hem dışta bölücü roller oynuyor. Dincilik ve milliyetçilik, içte Türklerin ve Kürtlerin, Sünnilerin ve Alevilerin birliğini parçalıyor, dışta ise Türkiye halkı ile komşuları ve dünya halkları arasına yapay ayrılıklar ve düşmanlıklar getiriyor. Dinci veya milliyetçi temeller üzerine oturtulan bir dış politika, Türkiye'nin bağımsızlığını ve birliğini gerçekleştiremez ve koruyamaz; dünya barışına hizmet edemez ve halkımızın aydınlık ve demokratik bir geleceğe ilerlemesine set çeker.

Bu nedenlerle Türkiye, dış politikada, dinci değil laik, milliyetçi değil dünyalı ve yurtsever bir çizgi izlemeli; emperyalizme ve sömürüye karşı emekçi kardeşliğini savunmalıdır. Halk kitleleri, bu bilinçle eğitilmeli ve donatılmalıdır.

3. Emperyalizme ve Hegemonyacılığa Karşı Dünya Ülkeleri ve Halklarıyla Dayanışma

Türkiye, dünya halklarının ve ezilen milletlerin emperyalizme, sömürgeciliğe, ırkçılığa, hegemonyacılığa ve her türden gericiliğe karşı mücadelelerini desteklemeli; milletlerin kaderlerini tayin hakkını savunmalıdır.

Dünya hâkimiyeti için rekabet, işgal, yayılma ve müdahale eylemlerine karşı kesin tavır alınmalıdır.

Türkiye, Ezilen Dünya'nın, özellikle Ortadoğu, Kafkas, Orta Asya ve Balkan ülkelerinin emperyalizme karşı borçlardan kurtulmak, hammadde ve enerji kaynaklarını korumak, milletlerarası ticarette eşitsiz değişime son vermek, yabancı sermayeyi millileştirmek yanında ekonomik ve siyasal birlikler kurmak ve aralarındaki kültürel bağları geliştirmek için

yürüttükleri mücadeleye ve bu amaçlarla kurulan örgütlere aktif olarak destekte bulunmalı ve katılmalıdır.

Türkiye, kardeş Filistin halkının emperyalizme ve İsrail Siyonizmine karşı millî hakları için yürüttüğü mücadeleyle dayanışma halinde olmalı ve Arap ülkelerinin birliğine hizmet eden süreçlere omuz vermelidir.

Küba'nın ABD ambargosuna son verilmesi için yürüttüğü mücadele desteklenmelidir.

4. Emperyalist-Kapitalist Sistemden Kopuş

Emperyalist-kapitalist sistem, çürüyor ve çöküyor. İlerlemenin yolu, çürüyen bir sistemle bütünleşmek veya ona yetişmeye çalışmak değil, o sistemden köklü bir kopuştur. Kapitalist Batı, 18. yüzyıldaki gibi ilerlemenin değil, artık geriliğin merkezidir. İleriymiş gibi gözükmesi, emperyalist ideolojik baskının bir ifadesidir ve geçmişin belleklerde bıraktığı bir yanılsamadır, geleceği görmemektir.

Emperyalizmin Türkiye üzerindeki her türlü baskı, sömürü ve denetimine son verilmeli, ülkemiz kapitalist dünya sisteminin bir parçası olmaktan kurtarılmalıdır. Böylece millî ekonomi, dünya piyasasının ezilen ülkelere dayattığı işbölümü, değişim ve bölüşüm ilişkileri ile üretim, tüketim ve teknoloji kalıplarından bağımsız gelişme olanaklarına kavuşturulmalıdır. Bu politikanın değeri, 21. yüzyılda anlaşılacaktır.

Türkiye, gerekli dayanışma ve koşulları sağlayarak, dış borçlarını ödemeyi reddetmelidir. Dış borçlar fazlasıyla ödenmiştir. Bu uygulamanın dünyada örnekleri vardır.

5. Avrupa Birliği Gibi Emperyalist-Kapitalist Bütünleşmelerin Dışında Kalmak

Avrupa Birliği'ne katılmak ve bugün Avrupa Gümrük Birliği'ne girmek, Türkiye'nin geleceğine konan bir ipotektir. Türkiye, Avrupa Birliği'ne girmekle, emperyalist-kapitalist sistemin ezilen kutbundaki konumunu pekiştirmiş ve kendisine bağımsız ve özgür bir gelecek çizme olanağından vazgeçmiş olur. Ülkemiz, Avrupa dahil herhangi bir kapitalist bütünleşme içinde yer almamalıdır.

6. NATO'dan Çıkılmalı,Yabancı Üs ve Askere İzin Verilmemeli

Türkiye, NATO'dan çıkmalı, başka bir emperyalist askerî ittifaka katılmamalıdır. Topraklarımız üzerinde yabancı üs ve asker bulunmasına izin vermemelidir. Türkiye, komşularına karşı emperyalist saldırganlığa yataklık yapmamalı, bilinen ve bilinmeyen emperyalist askerî anlaşmalar ortadan kaldırılmalıdır.

Ülkemizi dünya çapındaki hegemonya mücadelesinde ve emperyalistlerarası rekabette taraf haline getirebilecek dış politikalar ve savunma kavramları reddedilmelidir.

7. Kalıcı Barış ve Yeryüzünün Nükleer Silahlardan Arındırılması

Türkiye, emperyalist ülkelerin yayılmacı doğalarından kaynaklanan savaş politikalarına ve silahlanmalarına karşı çıkmalıdır; dünya halklarıyla

birlikte sürekli ve kalıcı bir barış için mücadele etmelidir; yeryüzünün nükleer silahlardan arındırılması için aktif çaba göstermeli ve bu yöndeki girişimleri desteklemelidir. Bütün nükleer silahlar toptan imha edilmelidir.

Nükleer tehdidin asıl kaynağı, başta ABD olmak üzere büyük emperyalist devletlerin nükleer tekelleridir. Bu nedenle nükleer silahlara karşı mücadelede, ABD'nin ve diğer süper devletlerin nükleer tekel çabaları hedef alınmalıdır.

Nükleer teknoloji ve gen teknolojisi, barışı, insan sağlığını ve doğayı koruma amacıyla ve Ezilen Dünya'nın etkili olduğu kurumlar aracılığıyla milletlerarası denetim altına alınmalıdır.

8. Barış İçinde Bir Arada Yaşama

Türkiye, dünyanın bütün ülkeleriyle bağımsızlığa, egemenliğe ve toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı, saldırmazlık, içişlerine karışmama, eşitlik ve karşılıklı yarar ve barış içinde bir arada yaşama ilkelerine dayanan ilişkiler geliştirmek için çaba göstermelidir.

Türkiye, milletlerarası sorunların zor yoluyla çözülmesine kar-şı çıkmalı, kendi sınırları dışında askerî müdahalelere girişmemeli ve özellikle komşularıyla barış ilişkilerini geliştirecek aktif bir siyaset yürütmelidir.

9. Büyük Devletler Arasındaki Çelişmeleri Bağımsızlık ve Barış İçin Değerlendirmek

Büyük devletler arasındaki hegemonya rekabeti ve Kuzey'in Zenginler Kulübü içindeki çelişmeler, Türkiye gibi paylaşım kavgasının kızıştığı bir coğrafyada yer alan ülkelere geniş dış politika olanakları sağlamakta ve manevra alanları açmaktadır. Türkiye, bu çelişmeleri emperyalist büyük devletler arasındaki kamplaşmalara katılmaksızın ve komşularına karşı taraf durumuna düşmeksizin, bağımsızlık, egemenlik, güvenlik ve barış için değerlendirmelidir.

Emperyalist devletlerin, çelişmeleri Güney'in Ezilenler Dünyası içine yıkma politikasına, çelişmeleri emperyalistlerin içine yıkma politikasıyla yanıt verilmelidir.

10. Yeni Dünya Düzeni'ne Karşı Kararlı Tavır

Türkiye, iç pazarını yıkıma uğratan ve devlet bağımsızlığının temelini ortadan kaldıran Yeni Dünya Düzeni'ne karşı kararlı bir tavır almak zorundadır. Emperyalist devletlerin, Türkiye'yi milliyet ve mezhep boğazlaşmalarına sürüklemelerini göğüsleyecek temel politika budur.

11. Kürt Sorununa Acil Kardeşlik Çözümü:Kurtuluş Savaşı'nın Anayasal İlke ve Politikaları

Kürt sorunu, Türkiye'nin dış politikası üzerinde bir ipotek oluşturmaktadır. Kürt sorununa, eşitlik, özgürlük, kardeşlik ve gönüllü birlik ilkeleriyle barışçı çözüm getirilmesi, dış politika üzerindeki bu ipoteği kaldıracak ve her yıl kardeş kanı akıtılmasında harcanan milyarlarca dolarlık kaynağın toplumun ihtiyaçlarına ayrılması olanağını sağlayacaktır.

Kürt sorunu, Kürt sorunu olarak kaldığı sürece küreselleşecek ve emperyalist müdahalenin zemini olmaya devam edecektir. Kürt sorunu, aynı zamanda Türk sorunu olduğu gerçeğinden hareketle ele alındığı zaman, ancak o zaman, barışçı ve kalıcı çözüm yolu açılır.

Kürt sorununu çözmek için, arkamızda benzer koşullarda sınanmış ve başarı kazanmış bir deneyim bulunuyor. Kurtuluş Savaşı'nın daha sonra

terk edilen ve örtbas edilen anayasal ilkeleri ve politikaları, birlik ve kardeşlik çözümü için eşi bulunmaz bir tarihsel kaynaktır.

Bu ilke ve politikalar, yalnız o koşulların gereği olarak açıklanamaz. Aslında o çözümü, Türkiye gerçekleri dayatmıştır. Ne var ki, sebepleri bir yana, Kurtuluş Savaşı'ndaki anayasal ilkeler, 1923 yılından sonra terk edildi. Sonuç meydandadır. "Kürt realitesi"nin inkârı ve baskı politikasının bütün Cumhuriyet tarihi boyunca biriken faturası, bugün emperyalizme bağımlılıkla, kardeş kanıyla, faşist tırmanışla, şeriatçı tehditle, ekonomik yıkımla, toplumsal bunalımla, kültürel çürümeyle, dışta kanlı maceraların eşiğine gelinerek ödenmektedir. En önemlisi, Kürt sorununa emperyalistlerin parmaklarını sokması ve Türkiye'nin yeniden 1919'a giden sürecin içine itilmesidir.

Erzurum ve Sivas Kongreleri nizamname ve beyannameleri, Amasya Mülâkatı Tutanağı, Mustafa Kemal'in bu belgelerde saptanmış esasları açan konuşmaları ve İsmet Paşa'nın Lozan'daki resmî açıklamaları, o zaman Kürt sorununa getirilen çözümün temel ilkelerini ortaya koyar:

Kurtuluş Savaşı döneminde Kürt sorununa getirilen çözüm, özetle, ortak çıkar ve geleceğe sahip olan Türk ve Kürtlerin ortak vatanlarında, Türkiyeli kimliğinde birleşerek, özgür iradeleriyle birlikte yaşamaları, ortak bir meclis ve hükümet kurmaları, millî haklara karşılıklı saygı göstermeleri ve kardeşlik esaslarına dayanmıştır.[8]

8 Bu konuda İşçi Partisi'nin 14 Ocak1995 günü kamuoyuna açıkladığı "Kürt Sorununa Acil Kardeşlik Çözümü" ve Kurtuluş Savaşı'nın anayasal ilke ve politikalarına ilişkin belgeler için bkz. *Teori* dergisi, sayı 62, Şubat 1995.

12. Çekiç Güç Topraklarımızı Terk Etmeli ve ABD Üsleri Kaldırılmalı

Türkiye ve bütün Ortadoğu ülkeleri üzerinde emperyalist bir tehdidin ve fiilî bir baskının aracı olan Çekiç Güç, derhal ülkemiz topraklarından çıkarılmalı, İncirlik başta olmak üzere ABD üsleri kaldırılmalıdır.

13. Irak'a Ambargo Kaldırılmalı

Irak'a ABD baskısıyla uygulanan ambargoya katıldığı için, Türkiye'nin ekonomik kaybı, beş yılda toplam 50 milyar dolar olarak hesaplanıyor. Ülkemizin dış borcu ise, 70 milyar dolardır. Türkiye, yalnız Irak ekonomisini değil, kendi ekonomisini de yıkıma uğratıyor.

Türkiye Irak'a ambargo uygulamaya bağımsız kararla son vermelidir. Ülkemiz, Birleşmiş Milletler'de Fransa, Çin ve Rusya'nın Irak'a ambargoyu kaldırma girişimini aktif olarak desteklemelidir. Bu girişim, ABD vetosuyla karşılaşsa bile, Türkiye bu vetoyu tanımamalı, Irak'la ekonomik ilişkilerini ABD denetiminden kurtarmalı ve canlandırmalıdır. Böylece bölge ekonomilerinin karşılıklı çıkar temelinde güçlenmesi olanaklı hale gelecek ve Kürt sorununu bölge ülkelerini birbirine düşürmek için kullanan ABD müdahalesi zayıflatılmış olacaktır.

14. Bölge Ülkeleri ve Kürt Örgütleriyle Birlikte Barışçı Çözüm

Ortadoğu düzleminde Kürt sorunundan kaynaklanan anlaşmazlıklarda, emperyalist devletlerin inisiyatif ve müdahalesine karşı kararlı bir tavır alınmalıdır. Bölgedeki çelişmeler ve sorunlar, Türkiye, Irak, İran, Suriye ve Kürt örgütlerinin katılımıyla, emperyalist devletler dışlanarak, bölge halklarının ortak yararı temelinde, karşılıklı hak ve çıkarları gözeten bir anlayışla barışçı yoldan ve görüşmelerle çözülmelidir. İşçi Partisi'nin yıllardır savunduğu bu çözüm bölge ülkelerinde yankı yaratmıştır.

Bölge ülkelerinin, aralarındaki anlaşmazlıklarda, Kürt sorununu birbirlerinin üzerine yıkmalarına fırsat vermeyen bir politika izlenmelidir. Bölgede emperyalist müdahale zemininin ortadan kaldırılması için, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerine yanıt veren çözümler desteklenmelidir.

15. Bölgede ABD Taşeronluğuna Hayır!

ABD'nin Türkiye'ye Ortadoğu'da, Kafkaslar'da, Orta Asya'da ve Balkanlar'da taşeronluk, ileri karakol ve koçbaşı rolleri dayatmasına karşı kararlı bir tavır alınmalı, bu konuda bölge ülkelerine güven verilmelidir.

Türkiye, ABD namına "kriz bölgelerine müdahale" politikası uğruna silahlanmaya son vermeli, savunma giderlerini bağımsızlığı koruma amacıyla sınırlamalı, böylece tasarruf ettiği kaynakları halkın ihtiyacına ayırmalıdır.

16. Petrol ve Su Kaynaklarını Bölge Ülkeleri ve Halkları Arasında Barış ve Dostluğu Güçlendirmek İçin Değerlendirmek

Tatlısu kaynakları, 21. yüzyılda petrol gibi stratejik bir nitelik kazanacaktır. Bu nedenle, emperyalizmin merkezlerinde Türkiye'ye de roller verilen "Su savaşları" senaryoları yazılmaktadır. Ülkemizin zengin su kaynakları bulunuyor. Güneyli komşularımızın ise zengin petrol kaynakları vardır. Bölge ülkelerinin su ve petrol kaynaklarını, karşılıklı yarar temelinde ekonomilerini geliştirmek ve aralarındaki barış ve dostluğu güçlendirmek için değerlendirmelerine katkıda bulunan aktif ve yapıcı bir politika izlenmelidir.

17. Millî ve Dinsel Boğazlaşmalara Karşı Kararlı Tavır,Aktif Barıştırıcı Politika ve Balkanlar'dan Pasifik'e Kardeşlik Modeli

Yeni Dünya Düzeni projesi, emperyalist Zenginler Kulübü’nde istikrarı ve huzuru öngörürken, Ezilenler Dünyası’nda ve Balkanlar’dan Pasifik’e kadar uzanan alanda, paylaşım kavgaları, millî boğazlaşmalar ve kargaşalıklar kışkırtıyor.

Türkiye, Balkanlar ve Kafkaslar’da büyük emperyalist devletlerin yayılma politikasından kaynaklanan millî ve dinsel çatışmalarda taraf olarak tarihsel bir yanlışın girdabına kapılmıştır. Bu politika, ülkemizin milliyet ve mezhep mozayiğini de çatlatacak boyutlar içermekte ve Türkiye’yi Birinci Dünya Savaşı dönemindeki gibi büyük devletler arasındaki hegemonya çatışmalarının içine çekmektedir.

Türkiye, çevresindeki kamplaşmalarda taraf olan ve kendisini kaosa sürükleyen bu emperyalist işbirlikçisi politikayı derhal terk etmeli, bölge ülkelerini ve halkları barıştırmaya yönelik aktif bir dış politika izlemelidir. Balkanlar’dan Pasifik’e uzanan Kargaşalık Coğrafyası’nda halkları ve ülkeleri birbirine düşüren Yeni Dünya Düzeni politikasına karşı, barış ve kardeşlik savunulmalıdır.

Türkiye, Kürt sorununu özgürlük ve gönüllü birlik ilkeleriyle çözerek, Kargaşalık Coğrafyası için bir kardeşlik modeli yaratma şansına sahiptir. Böyle bir çözüm, Türkiye halkının geleceğinin aydınlanmasının ötesinde, bölgesel ve evrensel bir değer taşır. Türkiye, Balkanlar’dan Pasifik Okyanusu’na kadar uzanan ve bugün emperyalistlerarası paylaşım kavgalarına konu olan alanda kilit konumundadır. Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu’da millî ve dinî savaşlar içine itilen halkların neredeyse hepsinin bir kesimi yurdumuzda yaşamaktadır. Boşnak, Rum, Arnavut, Makedonyalı, Pomak, Azeri, Ermeni, Gürcü, Çerkez, Abhaz, Çeçen, İnguş, Kürt, Arap ve Orta Asya Türk halklarının bir bölümü ülkemizde yaşıyor. Türkiye’de gerçekleştirilecek bir kardeşlik modeli, Kargaşalık Coğrafyası’nın bütünündeki çatışmaların barışçı çözümü için örnek oluşturabilir. Türkiye, Kurtuluş Savaşı’nda olduğu gibi, emperyalizmin bölücülüğüne karşı birlik ve mücadele ateşini tutuşturabilecek dinamiklere sahiptir. Ülkemiz, tarihinden, coğrafyasından ve özellikle demokratik birikiminden gelen bu öncü rolü oynayarak, insanlığa büyük bir katkıda bulunabilir.

18. Asya Güvenlik ve Barış Zinciri

Ülkemiz; Azerbaycan, Gürcistan, Ermenistan, İran gibi Kafkas ülkeleriyle, Orta Asya'nın Türk Cumhuriyetleriyle, Çin Halk Cumhuriyeti ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'yle ve Asya'nın diğer ezilen ülkeleriyle ortak çıkarlara sahiptir. Bu ülkeler emperyalist paylaşım kavgasının hedefleri durumundadırlar. Onlarla dayanışma ve işbirliği, Türkiye'nin bağımsız dış politikası için şarttır.

Kazakistan Cumhurbaşkanı Nazarbayev'in Çin'den Türkiye'ye kadar Asya ülkelerini kucaklayan Asya Güvenlik ve İşbirliği Konseyi önerisi aktif olarak desteklenmelidir.

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişki geciktirilmeden kurulmalı, bu ülkenin Kore'nin birleşmesi için öne sürdüğü "İki sistem, iki hükümet, tek devlet" planı desteklenmelidir.

19. Türk Cumhuriyetleri ve Kürt Halklarıyla Dayanışma

Türkiye, Kafkas ve Orta Asya ülkeleriyle ilişkilerini, ABD taşeronu olarak değil, fakat kendi adına, eşitlik ve karşılıklı yarar temelinde her alanda geliştirmelidir. Bu bağlamda Türk halklarının tarihten gelen dil ve kültür bağları, mazlumlar arası dayanışma perspektifiyle ve emperyalizme karşı demokratik amaçlar için değerlendirilmelidir.

Yine Irak, İran, Suriye ve Rusya ile dostluk anlayışına uyumlu olarak, bu ülkelerde yaşayan Kürt halklarıyla her alanda canlı iliş-kiler geliştirilmelidir.

Kafkas petrollerinin Akdeniz'e akıtılması için, bölge ülkeleri arasında emperyalist müdahale ve denetimi dışlayan, ortak çıkarlara, barışa ve güvenliğe uygun çözümler bulunmalıdır.

20. Ege’de Karşılıklı Yarar ve İşbirliği Temelinde Barış ve Dostluk

Ege, özel koşulları olan bir denizdir. Bu nedenle Ege’de milletlerarası anlaşmaların öngördüğü 12 mil karasuları ilkesinin uygulanması, hakkaniyete ve barışa uygun değildir. Türkiye ve Yunanistan, Ege Denizi’nde ve hava sahasında karşılıklı yararı gözeten, iki ülke arasında ekonomik işbirliğini geliştirecek barışçı bir çözüm bulmak durumundadırlar. Ege’yi bir çatışma odağı olmaktan çıkarmak ve Türkiye ile Yunanistan’ı birleştiren bir dostluk ve işbirliği denizi haline getirmek, her iki ülkenin yararınadır.

21. Kıbrıs’ta Emperyalist İnisiyatifi Kıran,İki Toplumu Eşitlik Temelinde Birleştiren Çözüm

Başta emperyalist devletlerin müdahaleleri olmak üzere, Kıb-rıs’a her türlü yabancı müdahaleye son verilmelidir. Kıbrıs’ın iki toplumunun, eşitliği ve karşılıklı güvenliği gözeterek ortak bir çö-züm bulmalarına yardımcı olmak, Türkiye’nin ve dünya halklarının yararınadır.

PASİFİK YÜZYILINA GİRERKEN

Atlantik Çağı

15. yüzyılın sonları, Akdeniz çağının da sonuydu. Dünya ticaretinin ağırlığı, Akdeniz'den Atlantik'e kayıyordu. Böylece yerküre, Atlantik çağına girdi. Dünyaya hükmetme iddiasında olanlar, artık Atlantik'in kıyılarında oturuyordu.

Bizim Sırbistan kökenli Sokullu Mehmet Paşa, Atlantik'e alternatif ticaret yolları için Akdeniz'i yeniden canlandıracağım diye, Kızıldeniz'den Akdeniz'e ve Karadeniz'in kuzeyinde ırmakları birleştirecek kanallar açmak için çırpınadursun, artık Akdeniz'in mevsimi geçmişti. Ve Akdeniz uygarlığının son büyük imparatorluğu olan Osmanlı'nın güneşi batıyordu.

Atlantik çağı, kapitalizm çağıdır. Deniz ticaretiyle altın biriktirme, imalatçılık, sömürgecilik, sanayi devrimi, emperyalizm dönemlerinde hep Atlantik'in borusu öttü. İspanya, Portekiz, Hollanda, İngiltere ve Fransa, biraz Almanya ve nihayet ABD'nin yükselişleri ve inişleri birbirini izledi.

Batılılaşmak, Avrupalılaşmak, "Küçük Amerika" olmak, hep bu dönemin özlemleri ve programlarıdır.

Aslında 20. yüzyılda Atlantik uygarlığının fiyakası bozulmuştur. Sovyet Devrimi'yle başlayan sosyalist devrimler ve Kemalist Devrim'le tutuşturulan milli kurtuluş ateşi, Çin Devrimi, Asya ve Afrika'nın ayağa kalkışı; Dünya devrim odağının Doğu'ya, Ezilen Dünya'ya kaydığının haberini veriyordu. Buna gölge düşüren son 25 yıl, uzaklardan baktığınız zaman, küçücük bir zaman dilimidir.

Türkiye'nin işbirlikçi büyük sermayesinin yüzü, Atlantik'e dönüktür; ekonomisi özellikle son elli yılda emperyalist Batı'ya bağlanmıştır; ideoloji ve kültürü ise, Kemalist Devrim'in kazanımlarını yıka yıka küreselleşmenin kozmopolitizm-tarikatçılık çukuruna yuvarlanmıştır. Bu çukurda mafyalaşma, gladyo, her tür çürüme ve dağılma vardır ve eller imdat isteyerek Batı'ya doğru uzanır.

Dünya Ekonomisinin Ağırlığı Artık Pasifik'te

Oysa bu arada dünya ticaretinin ağırlığı, Atlantik'ten Pasifik'e kaymıştır. Kayacak veya kayıyor değil, kaymıştır! Atlantik çağı arkada kalmakta, dünyamız Pasifik çağına girmektedir. Bunu, gezegenimizin bütün ciddi tahlilcileri ve strateji uzmanları, 15-20 yıldır söylüyor, yazıyor ve konuşuyorlar.

Ekonomiyle birlikte dünyada rekabetin odağı da Asya'ya kayıyor. ABD, bugün Sırbistan'a saldırıyor, Kuzey Irak'ta tertiplere girişiyor, ama bunların hepsi en sonunda Orta Asya egemenliği içindir.

Pasifik çağının en önemli ve en dinamik etkeni, yükselen Çin Halk Cumhuriyeti'dir. 1949 yılında tek bir traktörü olmayan (Türkiye'de bile 2500 tane vardı), dünyanın en yoksul ve zavallı ülkesi Çin, devrimle zincirlerini kırmış ve sosyalizm sayesinde dünyanın en dinamik ülkesi haline gelmiştir. Çin, 2000'lerin ilk çeyreğinin neresinde dünyanın en büyük ekonomisi olacaktır, tartışılan budur. Değerli Arslan Başer Kafaoğlu, haklı olarak sık sık hatırlatır: Bugün Çin'i çıkarınız, dünya ekonomisinin gelişmesi durmuştur.

Pasifik'in Alçalan Ülkesi

ABD'ye gelince, Amerikanperverler, "O da bir Pasifik ülkesi" diye atılacaklardır. Doğru, ABD'nin eskiden sırtı Pasifik'e dönüktü, şimdi yüzü oraya dönmüştür. Ama ABD, Pasifik'in yükselen ülkesi değil, alçalan ülkesidir.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında, ABD'nin dünya ekonomisi içindeki payı, yüzde elli idi, bugün ancak 27. Peki yarın? Çok değil, 20 yıl sonra bu payın yüzde 10-15 arasına düşeceği hesap ediliyor. Yine 2020 yılında, Çin Halk Cumhuriyeti, Avrupa Birliği ve Japonya'nın dünya ekonomisi içindeki potansiyelleri yüzde 15'er civarında olacaktır. Rusya'nın ise, 1960'ta sosyalizm sayesinde yüzde 20'ye yaklaşan (yüzde 18) payı, sosyalizmden geri dönüşün sonlarına 1990'a gelindiği zaman, yüzde 8'e kadar düşmüştü

ve bugün daha aşağıdadır. 2020 yılına kadar, yüzde 10'un epeyi altında kalacağı kestirilmektedir.

Demek ki, 2020 yılının ekonomik büyükleri, Çin Halk Cumhuriyeti, Avrupa Birliği, Japonya ve ABD'dir.

Bugünkü sıralama ise şöyle: ABD, Japonya, Avrupa Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti.

Askeri alanda ise, bugün hâlâ iki büyük güç var: ABD ve Rusya. ABD ekonomisindeki inişin, kuşkusuz askeri sonuçları da olacaktır.

Siyasal planda büyük rollerde görülenler: ABD, Avrupa Birliği, Japonya, Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti.

2000'lerden 2020'ye uzanan süreç, ABD'nin yıldızının kayacağı bir dünyaya işaret etmektedir. Avrupa ise, durumunu korusa bile, yeni yükselen güçleri düşünürsek, dünya dengelerinde bugünkü konumunda olmayacaktır. Bu arada Avrupa Birliği'nin tek bir devlet olmadığını da gözden ırak tutmamak gerekir.

Atlantik'in inişi, kuşkusuz birdenbire olmayacak; her üç yıl, beş yıl, bu inişin yeni olgularını ve sonuçlarını getirecektir.

Asyalı Olmakla Övüneceğiz

Sürece Türkiye'den bakacak olursak, dünya Pasifik çağına girmişken, bizim hükümranlarımızın ellerini bulundukları bataktan hâlâ yalvararak Batı'ya doğru uzatmaları, gülünç mü oluyor, yoksa acıklı mı, ona siz karar veriniz. Ama şurası kesindir: Türkiye bir süre sonra Avrupalı olmakla değil, Asyalı olmakla övünecek, yüzünü Asya'ya dönecektir. Mesele bu kez yine geç kalmamaktır.

Meclis kararı olmadan, egemenliğimizi ve Mehmetçiği teslim ettiğimiz NATO'nun adı neydi? North Atlantic Treaty Organisation, yani Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü! Atlantik çağının büyük savaş aygıtı! O da

Atlantik çağı gibi, son ihtişamını yaşıyor. 10-15 milyon nüfuslu ülkelere, yedi düvel de değil, yirmiden fazlası çullanıyor. Ancak görünürde zafer denebilecek bir sonuç yok!

Demek ki, beş yıl, on yıl daha dişimizi sıkmamız gerekiyor; İncirlik'i, Balıkesir'i, Bandırma'yı bu "tek dişi kalmış canavar"dan kurtarmamız için!

Asyalı onurunu taşımayanlar, o büyük birikimden nasibini almamış olanlar, Atlantik'in ancak taşeronu ve jandarması olabiliyorlar.

Ya bu arada "kriz bölgelerinde" Atlantikçilere askerlik yapa yapa, bütün komşularımızla ve yükselen Asya ile kanlı bıçaklı hale gelirsek?

İşte mesele buradadır.

Ufuksuzluk ve hıyanet de buradadır.

Aydınlık, 30 Mayıs 1999

PARÇALAYANLAR VE PARÇALANANLAR

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra bir Kaos Coğrafyası oluştu. Doğu Avrupa'dan Pasifik Okyanusu'na kadar uzanan alan, yeniden paylaşılmaktadır.

Paylaşanlar

Paylaşanlar, ABD ve Avrupa. Pek sahnede görülmemekle birlikte Japonya’yı da onlar arasında saymak gerekir. Bu üç süper devlet arasında hem işbirliği, hem rekabet var. Ezilen Dünya’ya karşı işbirliği halindeler, ancak aslan payını koparmak için birbirlerinin ayağını kaydırmaktan da geri kalmıyorlar.

Sovyetler Birliği’nin yerine kurulan Rusya, hem paylaşan, hem paylaşılan konumunda. Paylaşandır; çünkü dünyanın dört büyük emperyalist devletinden biridir ve bu alandaki iddiasını sürdürüyor. Paylaşılandır; çünkü paylaşılan alan, Rusya’nın eskiden beri denetlediği veya ilgilendiği topraklardır.

Rusya’nın konumunu şöyle tahlil etmek de olanaklı: Dünyanın dört süper devletinden biri, ancak yenik düşmüştür ve Üçüncü Dünya ülkelerinin arasına itiliyor. Birinci Dünya Savaşı’ndan sonraki Almanya’nın durumuna benziyor.

Paylaşma işi, parçalama eylemiyle yürütülüyor. En önemli araç, milliyet ve mezhep çelişmeleri. Emperyalizmin ideolojik merkezlerinde “kültür savaşları” teorisi üretildi. Bol keseden “ulusal ve dinsel kimlik” dağıtılıyor. Emperyalizmin denetlediği araştırma kurumları, harıl harıl kimlik araştırıyor. Uluslararası kuruluşlar, “azınlık hakları” için büyük bir gayret içindeler! Emperyalizm, emekçi kitleleri ezdirirken insan hakkı minsan hakkı tanımıyor; azınlıklara gelince birden “insan hakkı” şampiyonu kesiliyor.

Paylaşılanlar

Parçalama eyleminin ilk kurbanları, Körfez Savaşı’yla Irak, kansız yoldan Çekoslovakya, en kanlı yöntemlerle Yugoslavya ve Kafkaslar. Sonuç:

Çekoslovakya bölündü. Kuzey Irak ve Bosna-Hersek'te Amerikancı devletçikler kuruldu. Hırvatistan'ı Almanya kaptı. Gürcistan, Abhazlar aracılığıyla hizaya getirildi. Ermenistan ve Azerbaycan'ın her ikisi de, birbirlerine düşmanlık yapabilmek için, büyük emperyalistlere tam teslim durumundalar.

Parçalanma eyleminin hedefi olan başka ülkeler de var. Örneğin İran, örneğin Türkiye. Güçleri yetmiyor ama ellerinden gelse Çin Halk Cumhuriyeti'ni de bölecekler. Emperyalizmin hakkında "insan hakları raporları" yazdırdığı bütün ülkeler, en sonunda hedeftir.

Bu kaostan ayakta çıkmak istiyorsak, gerçeği görmek durumun-dayız: Türkiye'miz Kaos Coğrafyası'nın paylaşılanları arasındadır. Ne var ki, ABD ve işbirlikçileri, kendi stratejileri gereği, ne zamandır bir yanılsama imalatındalar. Türkiye, onlara kanacak olsa, kendisini paylaşanlar arasında görecek. Oysa gerçek durum şudur: ABD, Ankara'daki işbirlikçilerine taşeronluk dayatıyor.

Piyon Rolü

Çeçenlerin direnişi ve son olarak gemiye el koyma eylemi, bu çerçevede anlam kazanıyor.[9]

9 Türkiye'de gerçekleştirilen Avrasya feribotunun kaçırılması eylemi.

Rusya'nın Çeçenleri ezdiği bir gerçek. Bu gerçeği elbette ABD de görüyor. Washington, bir yandan Yeltsin yönetimiyle işbirliği halinde, bir yandan da rakibi olan Rusya'yı zayıflatan bütün olanakları değerlendiriyor.

Acıklı olan şudur: Küçük halklar, kendilerini ezen devletlere kar-şı haklı nedenlerle mücadeleye atıldıkları zaman, bir süre sonra güçlerinin yetersizliği karşısında büyük devletlere sarılıyorlar. "Ulusal ve dinsel kimlik" dağıtımı da zaten bunun için yapılıyor. Dünya ölçeğindeki saflaşma açısından bakıldığında, o küçük ulusların veya dinsel azınlıkların, emperyalist büyük devletlerin piyon-ları durumuna düştüklerini

görüyorsunuz. Evet, ne yazık ki böyle. Hırvatların, Boşnakların, Ermenilerin, Azerilerin, Gürcülerin, Abhazların ve Kuzey Irak Kürtlerinin durumu ortadadır.

Parçalananları Birleştirmek

İşte önderliğin, stratejinin, politikanın gerekli olduğu yer bura-sıdır. Ulusal baskıya karşı direnmek bir haktır; ancak o hakkı daha fazla ezilmek ve perişan olmak için değil, başarıya ulaşmak için kullanmak da, akıldır. Haklı olmakla, akıllı olmayı birleştiren eksen ise, emperyalizme karşı mücadeledir.

Halklar, dünya ölçeğindeki saflaşmalara göre mevzilenmedik-leri zaman, ne kadar kahramanlık gösterseler, yine de ayak altında kalıyorlar. Ulusal sorunları, en yakınımızdaki halkla boğazlaşarak çözmeye kalktığımız zaman, çok sayıda gerekçe hazırdır. Sizi buna iten ve cesaretlendirenler de vardır. Ama sonuç, düşkırıklığının ötesinde felakettir. Ezilenlerin, yiğitlikten çok, devrimci bir mevzilenmeye ve bilimsel bir yol göstericiye ihtiyaçları var.

Hak, kuvvetle kazanılır. Kuvvet ise, ezilen ulusların dünya ölçeğinde birliğindedir. Kime karşı? Elbette ulusal baskının ekseni ve temel dayanağı olan emperyalizme karşı. Çağımızda, ulusal sorun, emperyalizme karşı genel mücadele sorununun bir parçasıdır.

Somut olarak belirleyecek olursak, ezilen insanlığın dünya öl-çeğinde bir strateji oluşturması gerekiyor. Bu stratejinin Kaos Coğrafyası'ndaki izdüşümünü şöyle özetleyebiliriz: Parçalananları, parçalayanlara karşı birleştirmek ve parçalayanlar arasındaki bütün çelişmeleri sonuna kadar değerlendirmek.

Paylaşılanları ve parçalananları birleştirmek, ezilen insanlık için zorunlu ama kolay değil. Aralarında yüzyıllardan kalan sorunlar var ve bu sorunlar ha babam körükleniyor. Ancak başka bir çare, başka bir çözüm de yok.

Bunu anladıkları gün, birbirlerinin haklarına ve çıkarlarına saygı göstermeyi ve uzlaşmayı da öğreneceklerdir. Türkiye, burada örnekler yaratacak ve paylaşılanlara önderlik edecek birikimi olan ülkelerden biridir.

Geldiğimiz yerde, Türkiye'nin önünde iki seçenek beliriyor:

Biri, Turgut Özal-Tansu Çiller çizgisidir, başka deyişle "kriz bölgelerinde" ABD taşeronluğunu kayıtsız şartsız benimseyerek, "bir koyup beş almak".

İkincisi, Türkiye'nin, paylaşanlara karşı paylaşılanlarla birleşerek, bağımsız bir çizgi izlemesi ve demokratlaşma sürecine girmesidir.

Bu seçenekleri, Çeçen olayı ekseninde açalım.

Kafkaslar'da ABD Taşeronluğu

ABD taşeronluğu çizgisini, en açık biçimde Cengiz Çandar seslendiriyor. Kendi diliyle özeti şudur: Rusya'nın hedefi, büyük güç olmaktır. Rusya, bu amaçla Asya ve Ortadoğu ülkelerine yakınlaşma ve Sovyetler Birliği'nin eski cumhuriyetleriyle ekonomik bütünleşme peşinde. ABD ise, bu hedefin önünü kesen büyük güçtür. Bu durumda, Sovyetler Birliği'nden sonra büyük ihtimalle Rusya Federasyonu da çatırdayacaktır. Türkiye'nin çıkarları, her alanda, özellikle petrol ve doğalgaz hatlarının güzergâhı konusunda Rusya ile çelişmektedir. Rus-İngiliz-Alman ekseni, bu çıkar çelişmeleri zemininde Türkiye'yi karıştırıyor. Bu durumda Türkiye, Rus yönetiminin külhanbeyliğine pabuç bırakmamalı ve ABD ile stratejik bir işbirliğine girmelidir. Somut olarak Türkiye, Batı Dünyası'nın, özellikle de ABD'nin stratejik çıkarlarını Kafkasya'ya davet etmelidir. Bu çerçevede, Rusya'yı incitmemek gibi kaygılar bir kenara bırakılmalı ve Türkiye, Kafkaslardaki çelişmelerde cesaretle taraf olmalıdır. Üstelik Türkiye'nin beşerî hamuru bunu gerektirmektedir. Türkiye, yeniden keşfedilmiş bir kimlikler ülkesi olarak, Rusya'ya karşı ABD cephesinde yer almalıdır.[10]

10 Cengiz Çandar, *Sabah*, 16 ve 18 Ocak 1996 günlü yazılar.

ABD taşeronluğu stratejisini, “Pentagon’a giren tek Türk gazetecisinin” ağzından, kendi sözcükleriyle ve bütün çıplaklığıyla aktardık.

Türkiye, ABD tarafından “kriz bölgelerine” itiliyor. Burada, Çandar’ın da itiraf ettiği gibi ABD’nin stratejik çıkarları var.

Peki, Türkiye’nin çıkarı?

Bölgedeki milliyet ve mezhep kavgalarını önlemek, Türkiye için hayat memat meselesidir. Çünkü Yugoslavya’nın Sevr’i, Türkiye’nin Sevr’idir. Irak’ın parçalanması, yine Türkiye’nin parçalan-masıdır. “Rusya’nın çatırdamasına” gelince, ABD’nin çıkarı bunu gerektirir kuşkusuz. Ama böyle bir olay, Türkiye’nin boyunduruğunu ağırlaştırır, o kadar.

Gözümüzü açalım, Türkiye’nin başına şu günlerde bir çorap örülmektedir. ABD’ye bağımlılığımızı kanla ödeme tehlikesinin eşiğindeyiz. Çeçenistan ise, ABD çıkarları uğruna, Bosna-Hersek veya Kuzey Irak gibi ayak altında kalma tehlikesiyle yüz yüzedir.

Türkiye, ABD’ye bağımlılık sürecinde bir yol ayrımına gelmiştir. İşbirlikçi burjuvazi, kendisinin neden olduğu ekonomik çöküşü, dış politikada ABD taşeronluğuna teslim olarak aşma eğilimine giriyor. ABD, Türkiye’yi zayıf durumda yakalamıştır. Washington, Kıbrıs’tan bastırır gibi görünüyor ama asıl amaç, Türkiye’yi “kriz bölgelerinde” kendi güdümüne sokmaktır. Ankara, ABD’nin koçbaşı rolünü üstlenirken, Kıbrıs’ı kurtarmış gibi görünecektir.

Kanlı maceralara sürüklenmek, bir yol bile değildir. Yolda yürünür; Türkiye ise itilmekte, kakılmakta ve sürüklenmektedir.

Bağımsızlık Seçeneği

Oysa Türkiye’nin büyük bir birikimi var. Koşullar, dış politika ve ekonomide bağımsız bir çizgiye yönelme olanağını değerlendirmek için uygundur. Zor olan, ABD çıkarları uğruna, bütün komşularımızı ve hatta belli ölçülerde Avrupa’yı da karşımıza almaktır. Daha kolay olanı ise,

ABD'ye karşı başı dik bir politika izlemek ve büyük devletler arasındaki paylaşım kavgalarında rol üstlenmemektir.

Türkiye, Kaos bölgesindeki milliyet ve mezhep kavgalarında taraf olmayıp, aktif barıştırıcı bir politika yürütmelidir. Bu politika, uygulanabilir; üstelik ABD işbirlikçilerinin dayattığı politikalardan daha gerçekçidir. Dahası, bu politika, Türkiye'ye, Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da, Asya'da ve bütün dünyada dostlar kazandırır.

Türkiye, Irak'a ambargoya uymaya son vermeli ve Irak'la ekonomik ilişkilerini canlandırmalıdır. Yugoslavya dahil, Balkan ülkeleriyle ve İran'la dostluk ilişkileri geliştirilmelidir.

Türkiye ile Rusya arasında çatışmalara varacak düşmanlıkların iki taraf açısından hiçbir anlamı yoktur. Çeçen sorunu ve Kürt sorunu gibi konuların, hak hukuk çerçevesi içinde ve barışçı yollardan çözümü için, iki ülke birbirine yardımcı olmalıdır. Rusya'nın Kürt sorununu kaşıması veya Türkiye'nin ABD çıkarları çerçevesinde Çeçen sorununa parmağını sokması, Kürt ve Çeçen halklarının da zararınadır.

Türkiye ve Rusya, bugünün dünyasında, paylaşılan ülke konumları nedeniyle iyi ilişkiler içinde olmak durumundalar. Türkiye'nin ve diğer Türk devletlerinin ekonomik çıkarları da bunu gerektirmektedir. Ülkemizin Rusya ile çok geniş ekonomik işbirliği olanakları var. Orta Asya Türk devletleri de, bu işbirliğinden yararlanacaklardır. Boru hatlarının güzergâhı da, iki ülkeyi karşı karşıya getirerek değil, işbirliğine yöneltecek bir anlayışla, ortak çıkarlara göre çözülebilir.

Ülkemiz, başta Çin Halk Cumhuriyeti olmak üzere diğer Asya ülkeleriyle ve komşularıyla daha kapsamlı ve çok yönlü işbirliği yapmak durumundadır. Bunun koşulları vardır. Çin ile Rusya arasındaki yakınlaşma, Türkiye'ye yeni manevra olanakları sunmaktadır.

Türkiye, ABD dayatmasına mecbur ve mahkûm değildir. Tür-kiye halkının yaşamsal çıkarı, bağımsız dış politika ve bağımsız ekonomiye yönelmeyi gerektiriyor. Tarımı çöküntüden kurtarmak ve açlığı sefaleti önlemekten tutun da, büyük şehirlerimizi göçün altından kurtarmaya ve Kürt sorununu kardeşlik ve özgürlükle çözmeye kadar, her çözüm buna bağlıdır.

Ne var ki Türkiye, Ankara’dan değil, Washington’dan yönetiliyor. Bütün sorun, Türkiye’yi Türkiye’den yönetecek, yurtsever ve halkçı bir iktidar seçeneğini yaratmaktadır. Sol iktidar için güçbir-liği, bu nedenle, yalnız solun değil, Türkiye’nin ve dünya halkları-nın sorunudur. Çünkü Türkiye’de başlayacak bir direnmenin dünya ölçeğinde gelişmelere yol açacağı kesindir.

Aydınlık, 20 Ocak 1996

ÇİN ETKENİ

Yeni Dünya Düzeni’nin ünlü teorisyenlerinden Huntington’u bilmeyen kalmadı. ABD’de “Soğuk savaş sonrasının en çarpıcı tahlili” madalyası takılan “Medeniyetler çatışması” tezi, beş kıtada konuşuluyor. Nedeni, Huntington’un tahlilindeki derinlik falan değil, tezin arkasındaki politik güç. ABD Dışişleri Bakanlığı’nın yarıresmî organı olan *Foreign Affairs*’te çıkan yazının bütünü ve çevresinde kopan tartışma, Türkçe olarak da yayımlandı. Vadi Yayınları’nın bu derlemesi, Yeni Dünya Düzeni’nin politikalarını anlamamızı kolaylaştırıyor.

Huntington, aslında dünyayı ikiye ayırıyor. Bir yanda ABD-Avrupa ittifakını temsil eden Batı, diğer yanda geri kalan dünya. “Medeniyetler çatışması” tahlili, ABD için bir strateji üretiyor. Bu stratejiye göre, düşman,

“Konfüçyusçuluk-İslam bağlantısı” adı verilen Çin Halk Cumhuriyeti ile Ortadoğu ülkeleridir. Japonya ve Rusya ise, rakip sayılmakla birlikte, Çin ve İslam ülkelerine karşı dostluğu kazanılacak güçler olarak görülüyor.

Huntington, olağanüstü hızlı büyümesi ve potansiyel gücü kar-şısında Çin’in hakkından gelme umudunu taşımıyor. Batı’nın, bu stratejik düşmanla belli dengeler yaratmanın ötesinde bir başarı beklentisi içine girmesi, gerçekçi görülmüyor.

Batı medyası, bir süredir “Çin mucizesini” işliyor; hayranlık da var, dehşet de. Herkesin gördüğü gerçek şudur: 21. yüzyıl dünyasının güç ilişkileri tablosunda Çin etkeninin önemi, yirmi yıl, hatta beş-on yıl önceki tahminlerin çok ötesindedir. Üstelik dünya ticaretinin ve rekabetin merkezi, Pasifik bölgesine kaymaktadır. Bu durumda her güç, öncelikle bir Çin politikası belirlemektedir.

Çin gerçeği, Türkiye basınına da yansımaya başladı. Örneğin Mehmet Öğütçü’nün *Yeni Forum* dergisinin Ocak sayısında çıkan yazısı dikkat çekici. “Paris’teki bir uluslararası kuruluşta Asya-Pasifik ve Latin Amerika bölgesi ilişkilerinden sorumlu yönetici görev” yaptığı belirtilen yazarın saptama ve değerlendirmelerini, dünya sayfalarımızda özet olarak bulabileceksiniz.

Çin, 47 yıl önce dünyanın en yoksul ülkesiydi. Bugün toplam üretimde üçüncüdür. 21. yüzyılın ilk çeyreğinde birinci duruma gelecektir. Kapitalist ülkelerin birkaç yüzyılda aldığı yolu, Çin yarım yüzyılda geçmiştir. Kim ne derse desin, devrimin ve sosyalizmin zaferidir bu. Çin devrimi, özgür ve eğitilmiş bir insan malzemesi yarattı ve bugünkü atılımın altyapısını kurdu. Bugün kapitalist ülkelerde büyüme durmuştur. Çin ise, dünya tarihinin en hızlı ve en tempolu gelişmesini yaşıyor. Bu, Yusuf Savaş Emek arkadaşın korktuğu türden bir “büyüme” değil, en başta emekçiyi özgürleştiren ve dünya dengelerini ezilenler yararına değiştiren bir gelişmedir.

Bu deneyim bir kez daha göstermiştir ki, en büyük üretici güç, makineler değil, emekçi sınıfın kendisidir. Yine bu deneyim, devrimin yalnız eski düzeni yıkmak için değil, yeni düzeni kuracak devrimci sınıfın oluşması için de zorunlu olduğunu kanıtlar. Çin Devrimi olmasaydı, bugünkü Çin emekçisi olmazdı. O devrimci sınıf oluşmasaydı, bugünkü Çin mucizesi olmazdı. Çin’i kapitalist dünyada kalan Pakistan veya Afganistan’dan

ayıran, devrimdir; o devrim pratiğinin yarattığı insandır; yeni toplumun kurucusu olan halktır. Bir çağ farkıdır bu. Çin, yarım yüzyılda çağ atlamış, dünyanın en geri sıralarından en önlerine fırlamıştır.

Yalnız Çin'in değil, insanlığın başarısı! Çin, sosyalizm sayesinde dünya yüzölçümünün yüzde sekizinde, dünya nüfusunun yüzde 25'ini doyuruyor. En önemlisi, Çin devrimi, emperyalizme boyun eğmeyen bir halk, başı dik bir insan, kişilikli bir kadın yaratmıştır. Çin deneyimi, sosyalizmin kuruluşundaki sınıf mücadeleleri açısından da, çok önemli bir pratik ve teorik miras bıraktı. Mao'nun başında bulunduğu öncü, kendi başında bulunduğu devlet ve parti içindeki yozlaşmaya karşı, sıradan emekçi kitleleri harekete geçirerek, tarihin en ileri demokrasi pratiğine önderlik etmiştir.

Her sosyalizm, geri dönüş tehlikesini içerir. Kapitalizme dönüş tehdidi, sosyalizmin doğası gereğidir. Sınıf mücadelesi, bütün sosyalizm dönemi boyunca devam eder. Çin, bu çelişmeyi yaşayarak ve çözerek ilerleyecektir. Garip olan, dünya sosyalistlerinin Çin'deki büyük başarıyı değerlendirmekten uzak durmalarıdır. Sosyalistlerin bir kesimi, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa yenilgilerinden sonra, sosyalizmin başarılarını propaganda edecek mecali yitirdiler.

Türkiye'nin bulunduğu yerden bakarsak, emperyalist ideologların da saptadığı gibi, Çin, Yeni Dünya Düzeni'nin karşısındaki en büyük engeldir. Çin'deki sosyalizmi beğenelim veya beğenmeyelim, bu olgu, Çin'in bugün dünya devriminin kalesi olduğunu görmek için yeterlidir.

Huntington, Türkiye'yi Yugoslavya ve Rusya ile birlikte "bölünmüş ülkeler" arasında sayıyor. Yine Huntington, Yugoslavya'dan Orta Asya'ya uzanan coğrafyanın büyük karışıklıklara sahne olacağını da belirliyor. Kimi ABD teorisyenleri ise, yine *Foreign Affairs*'te çıkan bir yazıda, Türkiye'yi kargaşalığa aday "eksen ülkeler"den biri olarak görüyor.

Kaos coğrafyasının "bölünmüş" Türkiye'si, Yeni Dünya Düzeni'nden gelen tehdidi göğüslemek için, Çin'le ve Ezilenler Dünyası'yla dayanışma halinde olacaktır. Kaçınılmazdır bu. Orta Asya'nın Türk devletleri, bu dayanışmada köprü roller üstlenebilirler. Türkiye, kendisi gibi parçalanan ülkeler arasında görülen Yugoslavya ve Rusya gibi potansiyel dostlara da sahiptir. Oya ABD işbirlikçisi yönetim, Washington'un taşeronluğunu üstlenerek bu ülkelerle tehlikeli cepheleşmeler içine giriyor.

Türkiye, bu yüzyılın başında, 1917 Ekim Devrimi'nin yarattığı koşullarda emperyalizmin saldırısını göğüsleyebildi ve Cumhuriyet Devrimi'ni başardı. Ve yüzyılın sonunda ülkemizin geleceği, bir kez daha sosyalizmin başarılarıyla birleşiyor. Bağımsız Türkiye denkleminde, Çin etkeni apayrı bir yere sahiptir. O nedenle Çin, yalnız sosyalizm açısından değil, bağımsızlık açısından da, Türkiye halkı için önemli bir ağırlıktır. Bunu görmek için, yurtsever olmak yeter.

Aydınlık, 24 Şubat 1996

DOĞU TÜRKİSTAN, KÜRDİSTAN, HIRVATİSTAN, ÇEÇENİSTAN, BOSNA-HERSEK VB

Başlıkta saydığımız devlet projeleri bir pakettir. Bu paketten herhangi bir devleti destekliyorsanız, o zaman hepsini destekleyeceksiniz.

Niçin? Çünkü bu devletleri ABD'nin başında bulunduğu Yeni Dünya Düzeni kuvvetleri kurduruyor; yoksa Uygur, Kürt, Hırvat, Çeçen, Boşnak vb halklar değil.

Yeni Dünya Düzeni, emperyalizmin ezilen dünyaya ve sosyalist ülkelere saldırısıdır. Hedef alınan başlıca ülkeler, Yugoslavya, Rusya, Türkiye, Irak, İran, Hindistan ve Çin Halk Cumhuriyeti'dir.

Bu ülkelerin ortak özelliği, emperyalizme direnme birikimine sahip olmalarıdır. Bazıları büyük ülkelerdir. Irak ve İran ise petrol kaynakları nedeniyle direnme yeteneği gösterebilir.

Bu ülkelerin parçalanması süreci başlatıldı. İlk örnekleri görüyoruz. Örneğin Hırvatistan ve Bosna-Hersek. Hırvatistan'ı Almanya'ya bağlı faşist ve dinci kuvvetler yönetiyor. Bosna-Hersek'in başında ise, Amerikancı-şeriatçı kukla bir yönetim var. İkisine de devlet demeye bin şahit ister.

Bu örneklere bakarak, Kürdistan, Doğu Türkistan, Çeçenistan ve diğer devlet tasarılarının nereye varacağını görebiliriz. Kurulabilme şansları bir yana, bu devletler de Amerikancı-şeriatçı modele uygun olmak zorundadırlar.

Ortadoğu'nun göbeğinde Türkiye, İran, Irak ve hatta Suriye'yi parçalama tehdidi içeren bir Kürdistan'ın, ABD ve İsrail'e dayanarak kurulmak ve yaşamak dışında bir seçeneği olmayacağı açıktır. Zaten bu denenmiştir ve başarısızlığa uğramıştır. Bugün Kuzey Irak'taki büyük Kürt partisi IKDP, bu deneyin sonunda Irak yönetimiyle ittifak ederek ABD'ye tavır alma yolunu tutmuştur.

Çeçenistan ve "Doğu Türkistan"ın Kürdistan kadar bile şansları yoktur. Buralardaki kışkırtmalar ABD'nin Rusya'yı denetim altında tutmak ve Çin Halk Cumhuriyeti'ni uğraştırmak politikalarıyla ilgilidir.

Türkiye'den bakacak olursak: Çiller Özel Örgütü, Çeçenistan'a silah ve adam yolladı; Sincian-Uygur Bölgesi'ne sabotaj timleri sevk etti. Sonuçlar ortadadır. Rusya, Güney Kıbrıs'a B-300 füzeleri satıyor ve parmağını Kürt meselesinin içine soktu. Bu sonuçların ne Türkiye'ye ne de Çeçen halkına bir yarar getirmediği, dahası tehditler ürettiği açıktır. ABD başarılı olmuştur. CIA'nın çocukları yine işlerini becermişlerdir.

ABD'nin Sincian-Uygur provokasyonuna alet olmak az hıyanet değildir. Bunları yapanlar, Çin Halk Cumhuriyeti'ne ciddi zararlar veremezler ama Türkiye'ye ve Uygur halkına büyük zararlar vermektedirler.

ABD strateji uzmanları, artık Çin Halk Cumhuriyeti'ne diş geçirmenin mümkün olmadığını kabul ediyorlar. Bunlara göre Çin Halk Cumhuriyeti'ni parçalamak bir hayaldir.

Sovyetler Birliği parçalanabilmiştir, doğru. Ama ABD Çin'i parçalama olanağını görmüyor. Çünkü Sovyetler Birliği'nin büyüme hızı son yıllarda sıfıra düşmüş, Sovyet ekonomisi batağa saplanmıştı. Oysa Çin Halk Cumhuriyeti, son elli yılda dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisidir. Dünya tarihi böyle uzun süre, tempolu yüzde 10-12 büyümeyi görmemiştir. Çin, toplam üretim açısından önümüzdeki 15-20 yıl içinde dünyanın en büyük ekonomisi olacaktır. Böyle bir ülkeyi bölmek, parçalamak imkânı yoktur. Olsa olsa bu büyük ülke birtakım sorunlarla meşgul edilebilir. İşte Uygur bölgesindeki kışkırtmalar ABD'nin bu beklentisine hizmet etmektedir.

Uygur kışkırtmasında rol alan Çiller Özel Örgütü ve CIA'nın Nizam-ı Alem rozetli sabotajcıları, aslında Türkiye'nin ödeyeceği bir faturanın harcamasını yapıyorlar.

Türkiye, kader birliği etmesi gereken komşuları ve büyük Asya ülkeleri ile gerginlikler içine itiliyor. CIA'nın çocukları doğrusu iyi çalışıyorlar. Peki ama basınımıza ve televizyonlarımıza ne demeli? ABD tarafından kışkırtılan şeriatçı tertipleri bir özgürlük mücadelesi gibi kamuoyuna sunmak neye hizmet ediyor? Bu ne acayip iştir, Türkiye'de şeriatçılığa karşı olduğunu söyleyen basın organları Uygur bölgesinde şeriatçı tertipleri destekliyorlar. Yoksa Uygurlar onlara göre Aydınlanmaya ve insanca yaşamaya layık değiller mi? Doğu Türkistan ile Kuzey Irak'ta kurulmak istenen Kürdistan arasında bir fark olmadığını görmeyecek kadar bilgisiz ve ufuksuz olmak ne basın işleviyle ne de yurtseverlikle bağdaşıyor. Kaldı ki hiç kimse "bilmiyorduk" gibi bir özür de ileri süremez. Çünkü İşçi Partisi, CIA'nın Sincian-Uygur bölgesinde bir kışkırtma tezgâhladığını aylarca önceden açıklamış ve hatta bir mektupla Cumhurbaşkanı Sayın Demirel'e de bildirmişti.

Türkiye'nin ve diğer Avrasya ülkelerinin kaderleri ortaktır. Dahası bu ülkelerin dayanışması, insanlığın Yeni Dünya Düzeni saldırısını göğüslemesi açısından belirleyici önemdedir. Uygur, Kürt, Çeçen, Hırvat, Boşnak vb halkların özgürlük ve esenlikleri de ancak bu büyük direniş sayesinde gerçekleşecektir. Bugünkü dünya tablosunda bu halklar, eğer özgürlük istiyorlarsa, içinde yaşadıkları ülke halkıyla birliğe ve kardeşliğe

mecburdurlar. Ayrılıkçılık onlar için ABD uyduluğu ve şeriatçılık anlamına gelmektedir.

Günümüzün bu denklemini görmek o kadar zor mu? Aslında yurtsever olmak yeter. Türkiye'yi düşünmek, Türkiye'nin bağımsızlığını ve özgürlüğünü düşünmek yeter. Bizim Türkçülerimiz ve şeriatçılarımız yurtsever olamıyorlar, ancak Amerikancı olabiliyorlar.

Bir de Mustafa Kemal'in tutumuna bakalım: Gazi, Kurtuluş Savaşı yıllarında TBMM'de yaptığı konuşmalarda Bolşevik ordularının Azerbaycan, Ermenistan ve Gürcistan'da Sovyet rejimini kurmasını büyük sevinçle karşılamıştı. "Çünkü" diyordu Kurtuluş Savaşımızın önderi, İngilizler'in kuklası olan Menşevik Kafkas devletleri hem Sovyet Rusya'yı ve hem de Türkiye'nin Kurtuluş Savaşı'nı tehdit edeceklerdir. Sovyet sosyalizmi ile Türkiye'nin kurtuluş mücadelesi ittifak etmeye mecburlardı. Bolşevik orduları ile Türkiye'nin milli kuvvetleri bugünkü Türkiye-Gürcistan sınırında birbirlerine kavuştukları zaman, Mustafa Kemal "iki ordunun buluşmasının büyük önemine" işaret etti.

Bağımsızlık, hainlerin işi değildir.

Ayrıca bağımsızlık, ahmaklar tarafından kazanılamaz.

Bağımsızlık, bir hesap ve strateji işidir.

Türkiye'nin bağımsızlık davası Yugoslavya, Rusya, Türk Cumhuriyetleri, Çin Halk Cumhuriyeti, İran ve Irak başta olmak üzere Avrasya ülkelerinin dostluğuna kilitlenmiştir.

Aydınlık, 23 Şubat 1997

YUGOSLAVYA'NIN SEVR'İ VE TÜRKİYE'NİN SEVR'İ[11]

[11] Aynı konuda yazarın bir diğer yazısı için bkz. "Yugoslavya'daki NATO", *Aydınlık,* 7 Eylül 1995.

Türkiye'nin Balkan politikası iflas etmiştir. Daha vahimi, Tür-kiye, Yugoslavya'nın Sevr'ine destek olmakla, kendi Sevr'ine de hizmet etmiştir. Boşnak faciası üzerine yapılan sulu selli propaganda ve "Barış Zinciri" türünden kampanyalar bu gerçeğin üzerini örtemez, örtmemelidir.

Yugoslavya'yı emperyalistler böldü. Önce Alman emperyalizminin eski alışkanlığı depreşti; Doğu Avrupa'yı denetim altına alma planının bir parçası olarak, Hırvat faşistlerini kışkırttı. Ustaşiler, bir gecede 30 bin kadar Sırpı öldürdü. Böylece Yugoslavya ulusları arasındaki boğazlaşma başlatıldı. Arkasından ABD sahneye çıktı, yükselen milliyetçilik ve güvensizlik ortamında Boşnakları kışkırttı. Böylece Yugoslavya'nın Sevr'i süreci yeni bir ivme kazandı.

Emperyalizm, insanlığın 20. yüzyılda sosyalizm ve kurtuluş savaşlarıyla kazandığı her şeyi yıkıma uğratıyor. Yeni Dünya Düzeni'yle hedeflenen, ulusal pazarları dünya kapitalist pazarıyla sınırsız bütünleştirmektir; ulusal pazarı koruyan ulusal devleti yıkmaktır. İşte Yugoslavya, bu küreselleşme sürecinin önünde önemli bir engeldi, tıpkı Irak, İran ve Türkiye gibi.

Yugoslavya ve Irak parçalandı. İran üzerindeki tehdit yoğunlaşıyor. Türkiye'ye dayatılan seçenekler ise, ABD taşeronluğu veya parçalanmaktır. Aslında bu iki seçenek de aynı kapıya varmaktadır: Ulusal ve mezhepsel boğazlaşmalar yoluyla Sevr ya da dış maceralar yoluyla Sevr.

Türkiye, Yugoslavya'nın parçalanmasında ABD'nin verdiği rolü kabul ederek, bugün ne kadar çırpınsa gideremeyeceği ağır bir hata yaptı. Balkanları parçalayanlar, Birinci Dünya Savaşı'nda Ortadoğu'yu parçalayanlardır ve bugün Kafkaslar'ı da parçalıyorlar. Anadolu'yu parçalama girişimleri Kurtuluş Savaşı'yla bozguna uğratılmıştı. Şimdi o da Yeni Dünya Düzeni'nin gündemindedir. Yugoslavya'da sosyalizmin kazanımlarını yıkanlar, Türkiye'de Kurtuluş Savaşı'nın ve Cumhuriyet Devrimi'nin kazanımlarını yıkıyorlar. Türkiye yöneticilerinin bu bağlantıyı

görmemeleri veya buna rağmen Yugoslavya'nın parçalanmasına destek olmaları, doğaları gereğidir. Çünkü onlar da küreselleşmecidir. Nasıl Irak'a ambargo'ya boyun eğmişlerse, Çekiç Güç'ün getirilip tepemize oturtulmasını onaylamışlarsa ve Kuzey Irak'ta ABD kuklası bir Kürt devletçiğinin kurulmasına hizmet etmişlerse, Yugoslavya'nın bölünmesine de katkıda bulunmuşlardır. Bunların hepsi, aynı küreselleşmeci politikanın öğeleridir. Ve bu politika, Türkiye'yi Sevr'e götürür. Bir cam çatladı mı, çatlak yürür ve bütün çerçeveye yayılır. Balkanlar ve Kafkaslar'daki parçalanmalar, Türkiye'yi kaçınılmaz olarak etkiler. Çünkü Anadolu, bu iki yarımada arasındaki köprüdür. Balkanlar ve Kafkaslar'daki faciaların serpintileri her zaman Anadolu'ya düşmüştür. Yugoslavya'nın Sevr'i, Irak'ın Sevr'i, İran'ın Sevr'i derken, arkasından Türkiye'nin Sevr'i gelir. Türkiye, hem Yugoslavya'yı ve Boşnakları yakmış, hem de kendisini yakmıştır.

Yığınakta hata yapan Türkiye devleti, bu hatasını daha ağır hatalarla gidermeye çalışıyor. Batı'dan Yugoslavya'ya daha derin ve kalıcı müdahalelerde bulunmasını istiyor. Zaten olay, Batı'nın müdahalesinin acı meyvesidir. Daha etkin müdahale, Türkiye'nin Sevr'ini yaklaştıracaktır.

Seçenek vardı. Türkiye, Balkanlar'dan Pasifik'e kadar uzanan Kaos Coğrafyası'nda bölünmelere karşı çıkmak, çeşitli milliyet ve dinden halklar arasında aktif barıştırıcı ve birleştirici bir rol oynamak zorundaydı. Emperyalizme bağımlılığı nedeniyle bunu yapamadı. Ama artık bıçak kemiğe dayanıyor. Çünkü Balkanlar ve Kafkaslar'daki boğazlaşmalarda taraf olmak, Türkiye'yi ABD'nin kucağına itiyor. ABD'ye daha mecbur ve muhtaç olmanın varacağı yer bellidir. ABD, sabırla o günü bekliyor. Bu çizgide gidilirse Türkiye, bir süre sonra "mecburen" Kuzey Irak'taki kukla devletçiği himaye altına alacak ve kendi açtığı kuyuya yuvarlanacaktır. Bu kuyunun adı, üç bölgede ABD taşeronluğudur. Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'da taşeronluk, aslında tek bir roldür. Sonuç ise, bölge ülkeleriyle kanlı kapışmalara girmek ve faciadır.

O nedenle Türkiye, Balkan halkları ve ülkeleri arasındaki çatışmaları derinleştiren politikasını derhal terk etmelidir. Yugoslavya'nın eşitlik ve özgürlük temelinde yeniden birleşmesi sürecini desteklemelidir. Halklar ve

ülkeler arasında aktif barıştırıcı bir rol üstlenmelidir. Kendi Kürt sorununu eşitlik, özgürlük ve gönüllü birlik temelinde çözerek, Kaos Coğrafyası'na örnek olacak bir kardeşlik modeli üretmelidir. İşte tarihinin doruğuna ilerleyen emekçi hareketi, bütün bunları içeren bir çözümü de bağrında taşımaktadır.

Yeni Dünya Düzeni, bizlerin daha koyu Hırvatçı, daha koyu Boşnakçı, daha koyu Sırpçı, daha koyu Makedoncu, daha koyu Arnavutçu, daha koyu Yunancı, daha koyu Abazacı, daha koyu Gürcücü, daha koyu Ermenici, daha koyu Azerici, daha koyu Türkçü, daha koyu Kürtçü, daha koyu Sünnici ve daha koyu Alevici olmamızı istedi. Bunlar ideolojik kimlikler, milliyetçi burjuva ideolojisinin "kimliği". Bu kimlikler bol keseden dağıtılıyor. Oysa gerçek kimlik, sınıf kimliğidir. Evrensel olan budur. Balkanlar'dan Pasifik'e kadar uzanan Coğrafya'nın halkları, kendilerini birleştiren evrensel damarı yakalayarak bu hercümerçten kurtulabileceklerdir. İşte Türkiye halkına, burada büyük bir rol düşüyor. Tıpkı 1919-23'te olduğu gibi.

Aydınlık, 29 Temmuz 1995

AVRUPA GÜMRÜK BİRLİĞİ[12]

12 Yazarın bu konuyu ele alan bir başka yazısı için bkz. “Avrupa’nın Kunta Kinte’si oluruz”, *Aydınlık,* 16 Aralık 1995.

Avrupa Gümrük Birliği’ne hiç kimse dar ekonomik açıdan bak-mıyor. Büyük sermaye sınıfı, bu anlaşmayla sistem tercihini ortaya koymuştur. Avrupa Gümrük Birliği’ne girmek, aslında onların deyişiyle “bir yaşam tarzının benimsenmesidir”.

Önce şu Gümrük Birliği’ne katılmanın yüz yıllık Batılılaşma tarihimizdeki yerini saptayalım. Bu olay, Türkiye’nin sömürgeleşme sürecinde ilk önemli adım olan Tanzimat’ın devamıdır; 1838 Osmanlı-İngiliz Ticaret Sözleşmesi çizgisinin son hamlesidir.

Bu yüzyılın başında bir uçtan öbür uca sömürge olan Asya, Afrika ve Latin Amerika’da üç tane devlet vardı: Eski feodal imparatorluklar olan Türkiye, İran ve Çin. Onlar da sömürgeleşiyorlardı. Nitekim Türkiye 1918’de işgale uğradı, sömürge haline geldi. Böylece tam “Gümrük Birliği’ne giriliyordu” ki, Ekim Devrimi ve Kurtuluş Savaşı patlak verdi. Türkiye, 1919 yılında yakaladığı sömürgeleşme fırsatını, Kurtuluş Savaşı’yla harcamış oldu ve şimdi Çiller iktidarı, bu tarihsel yanlışı düzeltiyor ve “son sosyalist devleti”, daha doğrusu Cumhuriyet Devrimi’nden elde kalanları, Yeni Dünya Düzeni namına yıkmaya devam ediyor.

Türkiye, Avrupa Gümrük Birliği’ne girmekle, emperyalist-kapitalist sistemin ezilen kutbundaki yerini sağlama bağlamaktadır. Kapitalizm yolundan gelişmiş kapitalist ülkeler arasına katılma kapısı, daha 19. yüzyılın sonunda kapanmıştı. Kemalist Devrim, işte bu kapanmış olan kapıyı zorladı. Türkiye’ye bugün açılan kapı, o demokratikleşme ve aydınlanma kapısı değildir. Türkiye gibi bir Ezilen Dünya ülkesi Avrupa Gümrük Birliği’ne girdiği zaman, yolun devamında gelişmiş bir kapitalizm değil, sömürge statüsü bulunmaktadır. O nedenle gelişmiş dünyaya katılıyoruz diye bayram edenler, ilerde o gelişmiş dedikleri dünyanın zavallı kulu olduklarını göreceklerdir. Bu süreç, elbette Türkiye Cumhuriyeti devletinin varlığını da gereksiz kılar. Çünkü korunacak bir iç pazar yoksa, devlet de olamaz.

Kaldı ki, bugün artık kapitalizmin merkezleri ileriyi değil, geriyi temsil ediyorlar. Emperyalist-kapitalist sistem, yalnız insanlığın büyük çoğunluğu için değil, kapitalizmin merkezlerinde yaşayanlar için de bir felaket sistemi haline gelmiştir. Sistemin yırtıcılığı, şiddet ve uyuşturucu, genç kuşakları çürütmektedir. Gençliği çürüyen bir sistemin geleceği yoktur. İnsan yabancılaşmakta, yalnızlaşmakta, yıkıma uğramaktadır. Bireysel kâr ve çıkar, artık dünyanın damını deliyor, gezegenimizi bile yaşanmaz hale getiriyor. İnsanlık tarihi, bu kadar yıkıcı bir sisteme ilk kez tanık oluyor. Bu nedenle Türkiye, aslında çürümeyle bütünleşmekte, felakete giden bir katarın arkasına bağlanmaktadır. Türkiye, kendi geleceği üzerine ipotek koydurmaktadır.

21. yüzyılın ortalarında insanlık, dönüp geriye baktığı zaman, geçmişte emperyalist-kapitalist sistemin kenarlarında kalmanın, bu sistemden kopmanın ne kadar büyük bir olanak olduğunu saptayacaktır.

Dünya sermayesiyle sınırsız bütünleşmenin Türkiye’ye demok-rasi getireceğini düşünmek, büyük bir gaflettir. Tersine bu bütünleşme, yüz yıldır elde ettiğimiz demokratik mevzileri yıkmaktadır. Bütünleşmenin ekonomik programı olan özelleştirmenin 1994 faturası, bir milyon yeni işsizdir, on binlerce çocuğun, yüz binlerce kadının daha sokağa düşmesidir. Bizzat sistemin efendileri, bu programın ancak polis rejimiyle uygulanacağını samimi olarak belirtiyorlar. Amerika ve Avrupa’nın “demokrasisi ve insan hakları”, dinci ve gerici milliyetçi akımlar içindir; yoksa işçi için değil, kamu çalışanı için değil, köylü için değil. Ne demokrasisi! Dünya kapitalizmiyle sınırsız bütünleşme, Türkiye halkına işsizlik, yoksullaşma, çürüme getirecektir. İç pazara üretim yapan sanayici ve iç pazarda kâr sağlayan diğer sermaye kesimleri de bu yıkımdan nasiplerini alacaklardır.

Batı’nın bugün “insan hakları” kisvesi altında, dinciliğe ve millî boğazlaşmaya “özgürlük” kampanyalarının faturası, daha bütün boyutlarıyla çıkmadı. Körfez Savaşı’ndan bu yana bu “değişim” çizgisinin nelere mal olduğunu yaşamak, anlaşılan toplumumuza yeterince ders vermedi. Kuzey Irak’ta Batı’nın Kürtlere sağladığı “özgürlüğü” görüyoruz, Kürt-Kürt savaşlarının sonu gelmiyor.

Yeni Dünya Düzeni, Ezilen Dünya'da büyük kargaşalıkları ve yıkımı öngörüyor. Nitekim CIA yetkilileri ve dünya basını, Türkiye'nin kaosa gittiğini tahlil ediyorlar. Düğün bayram havasıyla üzeri örtülen acı gerçek budur.

Şurası kesindir: Ne Türkiye halkı ne de insanlık, Yeni Dünya Düzeni'ne teslim olmayacaktır. Aksi halde, insanlığın sonu geldi demektir.

Özgürlük ve demokrasi, Batı'dan gelmeyecek, fakat Batı emperyalizmine karşı mücadeleyle kazanılacaktır. Türkiye halkı, bu mücadelede dünya ölçeğinde öncü roller oynayacak bir birikime sahiptir. 1989 Baharı'ndan beri soluklu ve tempolu olarak dalga dalga gelen ve dünya sermayesiyle bütünleşmeyi cepheden göğüsleyen emekçi hareketi, Türkiye'yi küreselleştirme sevdasına kapılanların işlerinin zor olduğuna işaret ediyor.

Aydınlık, 11 Mart 1995

AVRUPA KAPISINDAKİ KAN

Türkiye'yi Avrupa Kapısına Bağladılar

Türkiye, Avrupa Birliği'nin kapısına bağlanmıştır. Bunun iki anlamı var:

Bir: Kapıdan içeri giremez.

İki: Kapıdan uzaklaşamaz da.

Kısacası, Türkiye Avrupa kapısına bağlanarak tam denetim altına alınmıştır.

Denetim altına alan, ABD'dir.

Almanya'ya hükmeden güçleri seslendiren *Die Welt* gazetesi, 22 Aralık 1999 günü yayımladığı yorumda, Türkiye'nin Avrupa kapısına bağlanmasının anlamını bütün çıplaklığıyla sergilemektedir:

Bir: Batı dünyasının 21. yüzyılda Türkiye'ye ihtiyacı var. Çünkü Rusya ve Çin ile doğacak krizlerde, bir "ok" gibi kullanması mümkündür. "Türkiye, evlatlarının canını Atlantik'teki müttefiğine feda etmeye hazırsa" Avrupa'ya alınması doğaldır.

İki: AB, "kapıyı yüzüne kapatacak olursa", Türkiye, "Batılı maceracı müttefiğe karşı olan" bir askerî rejimle yönetilecek, "belki de NATO'dan çıkmayı bile" düşünebilecektir. Oysa Avrupa kapısında yapılacak "reformlar", ülkeyi "radikal mikroplardan temizleyecektir."

Maceracı Müttefiğe Can Feda!

Türkiye'ye Avrupa kapısında denetim altına alınarak verilen rolü, kimse gizlemiyor. Türkiye, "ok" oluyor, yay ise "Atlantik'teki müttefik"in elindedir. Ankara'daki iktidar, Avrupa kapısına bağlanırken, herkesin ilan ettiği gibi, "evlatlarının canını feda" yükümü altına da girmiş bulunuyor. Ancak Türkiye'nin geleceğini belirleyecek gerçek, "Atlantik'teki müttefik"in "maceraya" yönelmiş olmasıdır. Almanlar bile, büyük müttefik ABD'nin Asya'ya yönelik maceraların eşiğinde bulunduğunu saptıyor. Bu kaçınılmaz gidişi, ABD'nin önemli strateji uzmanları da itiraf etmektedirler. Türkiye, kriz bölgelerine ABD'nin piyonu olarak sürülürken, zafer meyvelerinin artıklarından yararlanmayı bile ümit edemez. Çünkü ABD ve

Avrupa, Asya seferinden zafer bekleyecek halde değildir. Batı’nın Orta Asya’yı kontrol altına alma şansı sıfırdır. Burada amaç, ABD’li uzmanların da belirttikleri gibi, yükselişi önlenemeyen Çin’i hiç olmazsa birtakım sorunlarla uğraştırmak, Rusya’nın 21. yüzyıldaki yeni yükselişini çelmelemektir. Bu stratejiden Türkiye’nin payına düşen ise, Rusya ve Çin’e karşı koçbaşı olarak kullanıldıktan sonra ortada bırakılmak olacaktır. Türkiye, kritik anda arkasına baktığı zaman, kendisini kriz bölgelerine sürenleri göremeyecektir.

Türkiye Avrupa Kapısında Parçalanıyor

Burada, Türkiye’ye yüklenen misyonun iç boyutuna gelmiş bulunuyoruz. ABD’nin Asya’daki koçbaşı görevini yapacak Türkiye, parçalanmış bir Türkiye’dir.

Amerikancı takımı, “ABD, sırtına bindiği müttefikinin zayıflamasını niçin istesin” türünden usavurmalarla bu gerçeği karartma gayretkeşliğini sürdürüyor, ancak olguları alt alta sıralayan hiç kimse onları ciddiye almıyor. Çünkü ancak dış ve iç tehdit unsurlarıyla bağlanmış bir Türkiye, koçbaşı rolüne mahkûm edilebilir. Ayağı üzerinde duran, bütünleşmiş bir Türkiye’nin göz göre göre maceralara sürülmesi mümkün değildir.

Bu nedenle Türkiye’yi boyunduruğa vuracak operasyon, Kıbrıs ve Ege’den başlıyor, Fırat ve Dicle’den geçip, Kuzey Irak’a kadar uzanıyor. Eğer Batı, Türkiye’nin güçlü olmasını istiyorsa, bu Kıbrıs, Ege, Irak’ta kukla devlet ve PKK’yi yasallaştırma dayatmaları nasıl açıklanabilir? Cumhuriyet ekonomisinin ve hele tarımın çökertilmesinin anlamı nedir?

Türkiye, Avrupa kapısında parçalanıyor. ABD ve İsrail’in eli şimdiden GAP’ın içindedir. İngiliz Dışbakanı, “Hasankeyf’te Ilısu barajını yapamazsınız, çünkü Kürdistan’ın özerkliğine aykırı” diyor.

ABD’nin Yeni Nizam Projesi adı verilen bu düzenlemeyi, “Kemalizmin sonu” diye özetleyen de, Batı’dır. 17 Aralık 1999 tarihli *Economist*, aday üyeliğe kabulü böyle niteliyor.

“Radikal Mikropların Temizlenmesi”

Kemalist Devrim’i yıkma operasyonu, *Die Welt’*in de yazdığı gibi, “radikal mikroplar” temizlenerek yürütülmektedir. “Temizlik”, Süper NATO’nun Muammer Aksoy, Uğur Mumcu, Eşref Bitlis suikastlarıyla başlamış ve Şemsi Denizer, Ahmet Taner Kışlalı cinayetleriyle devam etmektedir. Türkiye’nin Avrupa kapısına bağlanması, kan dökülerek gerçekleşiyor. Herkes bilmektedir ki, Kurtuluş Savaşı’nda silahla kurulan Türkiye, ancak silahla parçalanabilir ve kriz bölgelerine sürülebilir.

Avrupa’nın “Türkiye’ye barış ve özgürlük getirdiği” masallarıyla, 2000’lerin en büyük ihanet eylemi yürütülmektedir.

Hainleri de, efendilerini de büyük bir bozgun beklemektedir. Türkiye’den korkmaları yerindedir. Bu konuyu da gelecek sayımızda tartışacağız.

Aydınlık, 9 Ocak 2000

AVRUPA HESABI KIBRIS'TAN DÖNER

Tarih 14 Şubat 2000.

Yer Kara Harp Okulu Konferans Salonu.

Kürsüde Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş.

Ön sıralarda 28 Şubat'ın Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı, Körfez Savaşı sırasında Turgut Özal'ın kara harekâtı dayatmasını reddederek istifa eden eski Genelkurmay Başkanı Em. Org. Necip Torumtay, Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Atilla Ateş, Hava Kuvvetleri Komutanı Org. Ergin Celasin, Eski Kara Kuvvetleri komutanlarından Em. Org. Nurettin Ersin, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri Org. Cumhur Asparuk oturuyorlar.

Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş, Atatürk'ten "Kıbrıs eğer düşmanın elindeyse, Türkiye'nin ikmal yolları tıkanmış demektir" alıntısını yapınca, salondan kuvvetli bir alkış yükseliyor.[13]

13 *Milliyet,* 15 Şubat 2000.

Ne Avrupası

Bu tablo, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üye olmayacağının resmidir.

Avrupa Birliği'ne üye olacak bir Türkiye'nin Kıbrıs diye önemli bir meselesi olmazdı. Yunanistan ve Kıbrıs'la birlikte Avrupa'nın parçası olacak bir Türkiye için, Ege ve Kıbrıs'tan gelecek bir tehdit düşünülemez.

Eğer komutanlar, Rauf Denktaş'ın Kıbrıs'ı Türkiye'nin güvenlik sorunu olarak kararlılıkla savunan konuşmasını dinlemek için Harp Okulu Salonu'nda toplanıyorlarsa ve Atatürk'ün ikmal yollarının güvenliğinin Kıbrıs'tan geçtiğini belirten sözlerini özel vurguyla alkışlıyorlarsa, mesaj

çok açıktır. Cumhuriyet Devrimi rotasındaki Ordu'nun ufkunda ulusal devlet bulunuyor, Avrupa Birliği gözükmüyor. İkisi birlikte olmaz!

Bu gerçeği, ABD ve Avrupa hükümetlerinin bildiği de, yine çok açık. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin politikadaki ağırlığını, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılmasının önündeki birinci engel olarak görmeleri bu nedenledir.

ABD ve Avrupa Türkiye ulusal devletini küreselleştirmek ve kriz bölgelerine sürmek için üç noktadan bastırıyor. Ulusal devletin savunma hattı, bugün Kıbrıs, Ege ve Kuzey Irak'tan geçiyor. Avrupa Birliği'ne aday üyeliğin kabulü sürecindeki başlıca çatışma konuları, Kıbrıs, Ege ve Kürt sorunlarıdır.

Avrupa'nın Değil, Türkiye'nin Güvenliği

Komutanların olağanüstü bir katılımla Rauf Denktaş'ın konferansında toplanmaları da, Kıbrıs'ın taşıdığı kritik önemden geliyor. Oraya gelenler, Rauf Denktaş'ın Batı'ya karşı direnme hattının ön cephesinde durduğunu kuşkusuz biliyorlar. KKTC Cumhurbaşkanı, 30 Kasım 1999 günü Galatasaray Üniversitesi'nde yaptığı sohbet toplantısında da aynı kararlılığı ifade etmişti. Denktaş, özellikle petrol ve doğalgaz boru hatlarının dünya piyasasına Doğu Akdeniz üzerinden bağlandığına dikkat çekmektedir. Kıbrıs, 200 bin Türk nüfusun ötesinde, 65 milyonluk Türkiye halkının ulusal devleti ve güvenliği açısından vazgeçilemez bir direnme noktası kabul ediliyor. Yalnız Denktaş'ın değil, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin de bu görüşte olduğu bilinmektedir. Hiç kimse, aday üyesi olduğumuz Avrupa'nın güvenliğini düşünmüyor, kararlılık Türkiye'nin güvenliği içindir.

Manzara meydandadır. Avrupa Birliği hesabı Kıbrıs'tan dönmektedir. Aslında burada yanlış bir hesap olduğu bile söylenemez. Avrupa Birliği, Türkiye'yi içine almayı değil, kapıya bağlamayı hesap etmiştir. Türkiye'nin

ulusal güçleri ise, Batı'yı Avrupa kapısında oyalama politikası yürütüyor. Hesabı yanlış olanlar, Türkiye'nin Avrupa'ya gireceğini ciddiye alanlardır.

Türkiye çok çelişmeli ve karmaşık bir sürece girmiştir. Kıbrıs, Ege ve Kuzey Irak, güvenlik açısından en duyarlı noktalar. Ancak tehdidin kaynağı açıkça ifade edilemiyor. Çünkü tehdit, doğrudan doğruya müttefik sayılan devletlerden gelmektedir. Avrupa'nın tutumu tartışma götürmeyecek kadar açıktır.

ABD ile "Kader Birliği"nin Şartları

ABD'nin Türkiye ile birlikte olduğu iddialarının ise açılması gerekiyor. Türkiye, kriz bölgelerine müdahale gücü olmayı kabul edecek olursa, ABD ile beraberliğin ötesinde, Pentagon'un emrine girer. Esasen oraya varana kadar, Kıbrıs ve Ege sorunları, Batı'nın dayattığı gibi çözülecektir. Çünkü Washington yönetimi de biliyor ki, Türkiye kriz bölgelerine müdahale gücü olmayı kendi rızasıyla kabul etmeyecektir. Bu rol, Türkiye'ye dayatılabilir; yoksa iki müttefik arasındaki ilişkiler çerçevesinde kabul edilemez.

Bu durumda, ABD açısından Kıbrıs'ın vazgeçilmezliğinin bir nedeni değil, iki nedeni vardır. Yeşil Ada, hem Doğu Akdeniz'i denetleyen biricik coğrafyadır; hem de Türkiye'yi hizaya getirmede kullanılabilecek bir kamadır.

Neresinden bakılsa, ABD'nin Türkiye ile kader birliği, Türkiye'nin ulusal devletten vazgeçmesine bağlıdır. ABD'nin kriz bölgeleri jandarmalığı, Türkiye'yi Rusya dahil bütün komşularıyla ve hatta Çin'le bile karşı karşıya getirebilecek senaryoları içermektedir. ABD ile kader birliği, bu açıdan Türkiye'nin başına açılabilecek en büyük beladır.

Kemalist Devrim Rotasında Diretecek İsek

Ne var ki, Türkiye, Batı'nın istediği gibi İkinci Cumhuriyet'e doğru değil, Mustafa Kemal'in ulusal devletine doğru ilerliyor. Cumhuriyet Devrimi odağı, 28 Şubat rotasında yeni bir atağa kalkmıştır.

Türkiye, Kemalist Devrim rotasında diretecekse, Batı'dan gelecek baskıları göğüsleyecektir. Batı işbirlikçilerini korkutan da budur.

Türkiye'nin ulusal devletini ve Cumhuriyet Devrimi'ni korumak için, Kıbrıs, Ege ve Kuzey Irak hatlarında sıkı durması, mümkündür. Bu çizginin zaferi kaçınılmazdır. Hele en son Putin Rusya'sının cephesini Batı'ya dönmesinden sonra, Türkiye'nin ufku iyice açılmıştır.

Temel mesele, Türkiye'nin dünyadaki yerini ve tehdit kaynaklarını doğru belirlemesinde ve bütün ulusal olanaklarını Kemalist Devrim rotasına yığmasındadır. O zaman ABD ile Türkiye arasındaki ilişkileri, egemenliğe saygı ve karşılıklı çıkar temeline oturtma olanağı da doğacaktır.

Aydınlık, 20 Şubat 2000

KIBRIS'TA ÇÖZÜM

Yapay Devlet

1. Kıbrıs, Doğu Akdeniz'de doğal ve batmayan bir uçak gemisi. Ortadoğu'nun denetimi açısından kritik bir konumda. Bu konumu nedeniyle ada, dünya devletlerinin ilgi ve müdahale alanı dışında durabilme şansına sahip değil. Ayrıca, küçüklüğü ve güçsüzlüğü, Kıbrıs'ın kontrolünü kolaylaştırıyor.

Neresinden baksanız, Kıbrıs, belli tarihsel koşulların yarattığı yapay bir devlettir.

2. İngiliz sömürgeciliği, Doğu Akdeniz'deki sömürgesinden vazgeçmek zorunda kalınca, yeni devletin statüsünü de belirlemiştir. Bu statü, hem Türkiye ile Yunanistan hem de Türk ve Rum halkları arasında yaratılan çelişmeler üzerine kurulmuştur. İngiliz üsleri ve denetimi, bir bakıma bu çelişmelerin üzerinde oturmaktadır. İngiltere'nin varlığının bölgede ABD denetimi anlamına geldiği de başka bir olgudur.

1960'ların Dengesi

3. Bütün bunlara rağmen, Kıbrıs 1960'larda ve 70'lerde, kendisine belli bir bağımsızlık ve inisiyatif alanı açabilmişti. O zaman iki süper devlet, ABD ile Sovyetler Birliği arasında bir denge vardı. Kıbrıs gibi küçük ve yapay bir devlet, bu dengeden yararlanarak Üçüncü Dünya bloku içinde aktif denebilecek bir rol oynayabiliyordu.

4. Dengeye ilk müdahale, Yunanistan'daki ABD güdümlü faşist albaylar cuntasından geldi. 1974 yılı Temmuz'unda Samson darbesini tezgâhlayarak, Kıbrıs'ın Üçüncü Dünya içindeki konumunu değiştirmeye kalktılar. Türkiye'nin askerî müdahalede bulunacağını hesaba katmamışlardı. Kıbrıs'a Türk Ordusu'nun çıkmasıyla ada fiilen ikiye

bölündü. Her iki bölüm de, son tahlilde ABD'nin denetim alanı içindeydi. Böylece Kıbrıs, Üçüncü Dünya'dan koparılmış oldu.

Bugünün Koşulları Farklı

5. Bugün Kıbrıs, 1960'ların, 70'lerin Kıbrıs'ı değil.

Birincisi, iki süper devlet arasındaki denge yok. O nedenle Kıbrıs diye bir devletin var olması koşulları bütünüyle ortadan kalkmıştır. Avrupa Birliği, Yunanistan'ın arkasından Kıbrıs'ı da içine almak istiyor. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin varlığı, bu projenin önündeki engeli oluşturuyor.

ABD olsun, Avrupa olsun, Kıbrıs sorununu, Türkiye üzerinde ciddi bir baskı etkeni olarak kullanmaktadırlar.

6. Geleceğe bakılırsa, küçük toprağı ve yarım milyonluk nüfusuyla bağımsız bir Kıbrıs devletinin olamayacağı kolaylıkla saptanabilir. Kaldı ki, o yarım milyon nüfus, iki ayrı milliyetten oluşmaktadır ve araya giren kan nedeniyle birlikte yaşama iradesinden de söz edilemez. Bu iradenin yeniden yaratılması da mümkün gözükmüyor.

Ya Avrupa ya Taksim

7. Bu durumda, Kıbrıs ya Yunanistan üzerinden Avrupa'nın bir parçası haline gelecektir veya bugünkü fiilî statü yasallaşarak ada, Türkiye ile Yunanistan arasında paylaşılacaktır.

Ada'nın bütünüyle Yunanistan'a ve Avrupa Birliği'ne katılması, hem haklı değildir, hem de emperyalizmi güçlendirir. Bu çözüm, ancak Türk toplumuna ve Türkiye'ye rağmen ve zorla gerçekleştirilebilir. Üstelik bu

durumda, Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerginlik gelecek onyıllara doğru süreğenleşecek ve uzayıp gidecektir.

8. Öyle görülüyor ki, artık kalıcı ve gerçekçi çözüm, Kıbrıs'ın Rum ve Türk toplumlarının kendi gelecekleri hakkında ayrı ayrı karar vermeleridir. Bu karar da, büyük olasılıkla Türk toplumunun Türkiye ile ve Rum toplumunun da Yunanistan ile bütünleşmesi yönünde olacaktır. Böylece, Türkiye ve Yunanistan arasındaki ilişkilerin iyileşmesinin koşulları da yaratılabilir. Elbette iki ülkenin bu çözümde anlaşmaları koşuluyla.

Engel, elbette ABD ve Avrupa'dan gelecektir. Çünkü düşman kamplara bölünmüş bir Kıbrıs'ı denetlemek, Türkiye ve Yunanistan'ı denetlemekten kolaydır. Üstelik Kıbrıs'ın bir çatışma odağı olarak kalması, ABD'nin Yunanistan ve Türkiye üzerindeki denetimini de kolaylaştırmaktadır.

Kıbrıslıların, Türkiye'nin ve Yunanistan'ın çıkarları, Kıbrıs'ın Türkiye ile Yunanistan arasında paylaşılmasındadır.

Aydınlık, 23 Ağustos 1998

MEHMETÇİĞİN KANINI PAZARLAMA KUMPANYASI

Bu sıra Ankara'da özellikle iki yönetici göze çarpıyor: Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ve Dışişleri Bakanı İsmail Cem. İkisi de, NATO'nun Balkanlar'da daha saldırgan, daha müdahaleci bir rol oynamasını istemektedirler. Amerika'dan daha Amerikancı olan bu tavırlarını, Osmanlı

camiası tezleriyle haklılaştırmaya çalışıyorlar, ama bu politikanın arkasında bir tarih hikâyesinin bulunmadığı açıktır. Jandarmalık rolüne bu kadar cansiperane talip olmanın temelde bir açıklaması olmalıdır.

Balkanlar, Kafkaslar, Türkiye

Türkiye açısından baktığınız zaman, akıl alacak bir tavır değildir. Ülkemiz, Kafkaslar ve Balkanlar arasında bir köprü ve bu iki kanattaki millî boğazlaşmalar hep gelip Anadolu'ya yığılmış: Kafkas göçleri, Balkan göçleri.

Bu coğrafyadaki milliyetler mozayiğinin örneğini, yalnız Anadolu'da bulabilirsiniz. Balkanlar ve Kafkaslar'da yaşayan herkes, Anadolu'da da vardır. O nedenle Türkiye'de barış ve kardeşlik, Balkanlar ve Kafkaslar'la çok sıkı ilişkilidir.

Hiçbir siyasal sınır, parçalanan mozayiğe engel oluşturmaz.

Türkiye'nin bu koşullarda Yugoslavya, Irak ve İran'ın parçalanmasını kışkırtan politikalara girmesi, kaçınılmaz olarak Türkiye'nin nüfus ve ülke bütünlüğünü tehdit eden sonuçlara hizmet eder.

Peki bu gerçeklere rağmen, Demirel-Cem ikilisi, niçin Yugoslavya, Irak ve İran'ın Sevr'i için gayret göstermektedirler? Bunun ABD-İsrail eksenine bağımlılıkla açıklanması, gerçeğe uygundur ama eksiktir. Çünkü bu politika bugün Türkiye'de de rağbet bulduğuna göre, ülkemiz gerçeğinde de bir dayanağı olması gerekir.

Türkiye'yi yönetenlerin ABD dayatmalarına boyun eğmelerinde kuşkusuz Kürt sorunu, ihmal edilemez. ABD bu kozu oynamakta ve parçalama tehdidini, Ankara'yı hizaya getirmede çok iyi kullanmaktadır. Ancak bu yazıda, bu etkeni bir kenara bırakıyoruz.

Potansiyel Pazar Var: Kriz Bölgeleri

Ankara iktidarını "kriz bölgelerinde müdahale gücü" olmaya sürükleyen ekonomik etken, Türkiye'nin 105 milyar dolara varan dış borcudur. Üstelik bu borcun 32 milyarı 18 ayda ödenecektir.

Turgut Özal, Irak'a ambargo ile doğan açığı eroin ticaretine köprü olarak kapatmak gibi bir "çare" bulmuştur. Daha doğrusu ABD'nin Özal'ın önüne koyduğu çözümdü bu. Böylece Türkiye ekonomisi eroine bağımlı hale getirilmiş ve bir de eroin üzerinden ABD'ye bağlanmıştır.

Özal'ın "eroin devrimi"nden sonra Türkiye bugün ikinci önemli aşamanın eşiğine gelmiştir. Bu kez dış borçların Mehmetçiğin kanıyla ödenmesi söz konusudur.

Eroin pazarı geniş. Hele ABD'nin kolladığı girişimciler için bu pazara mal sunmanın çeşitli kolaylıkları var.

Peki Mehmetçiğin kanını satmak için bir pazar var mı?

Ekonomik açıdan gerçek bir iflası yaşayan işbirlikçi sermaye açısından var olan sistemi sürdürebilmek, gelmiş kan satışı noktasına dayanmıştır. Bunun kendiliğinden olmadığı açıktır. ABD'si, IMF'si, Dünya Bankaları vb, kendilerine bağımlı yönetimleri tıpış tıpış bu noktaya getirmişlerdir. 28 Şubat, bu süreçte gedikler açmış fakat o da önemli ölçüde bastırılmıştır.

Mehmetçiğin kanının satılabileceği piyasaların adını ABD koymuş, "kriz bölgeleri" üst başlığı altında sayılıyor: Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu, Orta Asya.

Yani potansiyel bir pazar var. Ancak bunun fiilî bir pazara dönüşmesi, oralarda savaş çıkmasını, NATO'nun kara kuvvetleriyle de müdahalesini gerektiriyor.

Kan Satamazsa Küçük Amerika Sistemi Çöker

Ya NATO müdahale etmez de Türkiye bu potansiyel pazarı değerlendiremezse? İşte Demirel'lerin ve İsmail Cem'lerin sözcülüğünü yaptığı Küçük Amerika hâkim kuvvetlerinin korkuları budur. O zaman Küçük Amerika sistemi çökecektir.

Sistem, üretici yönü güdük bırakılmış, mafyalaşmış ekonomisini ayakta tutabilmek için, ülke gençliğini savaş alanlarına sürme noktasına gelmiştir.

Bu Küçük Amerika sisteminin alternatifi 28 Şubat'ta filizlenmiştir: Kemalist Devrim rotası, Altı Ok programı. Dış politikası ise, bölge merkezli dış politika ve Avrasya seçeneği.

Biz, 1998 sonbaharında Korkmaz Yiğit krizi üzerine, Ecevit'in başbakanlığını önerdiğimiz zaman Ecevit, bu politikaları savunuyordu ve katıldığı hükümetin programına da "bölge merkezli dış politikayı" yazdırmıştı. 28 Şubat'ın ürünüydü bu.

Şimdi bakınız, Ecevit başbakandır ama yıllardır savunduğu "bölge merkezli dış politika"nın veya Avrasya seçeneğinin adını ağzına alabiliyor mu? Gerçek yönetim, Demirel-İsmail Cem ikilisi oluyor.

(…)

Aydınlık, 23 Mayıs 1999

MUSTAFA KEMAL'DEN "KAFKAS SEDDİ" DERSİ

Kurtuluş Savaşımızın zafere ulaşmasında, İngilizlerin “Kafkas seddini” yıkmak belirleyici olmuştu. O seddin yıkılması, Türkiye için hayat memat meselesi olduğu kadar, Sovyetler’in ayakta kalması ve dünya devriminin yükselişi açısından da yaşamsaldı.

Bugün de, ABD’nin Kuzey Irak’taki Kukla Kürdistan girişimini çökertmek, Türkiye’nin ve hatta dünyanın gidişini belirleyecek önemdedir. Hem Türkiye hem dünya, bir çatalın ağzındadır. Bir seçenek, Türkiye’nin Kukla Kürdistan’ı himaye altına alarak ABD taşeronluğunu üstlenmesidir. Diğer seçenek ise, Türkiye’nin komşuları ve Avrasya ülkeleriyle ittifak ederek, bu girişimi boşa çıkarmasıdır.

ABD açısından her iki seçenek de maceradır ve fiyaskoyla sonuçlanacaktır. Türkiye açısından mesele, ABD’nin bu kanlı macerasını ve fiyaskosunu paylaşmak ya da paylaşmamaktır.

Türk-Sovyet İttifakıyla Yıkılan Sed

Mustafa Kemal Paşa, 5 Şubat 1920 günü kolordu kumandanlıklarına Ankara’dan bir emir gönderiyor. *Aydınlık*’ın bu sayısında bulacağınız bu emir, bugün siyasal partilerde, akademik kurumlarda ve Ordu’da ders olarak okutulması gereken bir durum tahlilini içermektedir.

Atatürk’ün Kafkaslar dersinin özeti şudur: İngiliz emperyalizmi, Azerbaycan, Ermenistan ve Gürcistan’da kukla devletler kurarak, direnen Türkiye ile Sovyetler arasına bir set çekmiştir. Eğer Türkiye, Sovyetler ile ittifak ederek bu seddi yıkamazsa, direnme olanakları temelden yıkılmış olacaktır. O zaman Türkiye için tek bir seçenek kalmaktadır:

> “Anadolu Türkleri İtilaf devletleri subayları komutası altında sömürge askeri olarak ordular teşkil edecek, hem Kafkasya milletlerinin İtilaf itaatinde tutulmasını ve hem Bolşevik istilasının durdurulmasını sağlamak için kan dökeceklerdir.(...) Bu nedenle Kafkasya seddinin yapılmasını Türkiye’nin kesin yokolması projesi sayıp, bu seddi İtilaf

devletlerine yaptırmamak için en son çarelere başvurmak ve bu uğurda her türlü tehlikeleri göze almak zorundayız."

Mustafa Kemal, Kafkaslar'daki kukla devletlerin, İngiliz emperyalizmine, Bolşevik Rusya'yı ve Türkiye'nin bağımsızlık mücadelesini boğma olanağı sağlamak yanında, bütün Ortadoğu ve Asya kapısını açacağını da saptamıştır. Bu durumda dünyanın gidişini, Türkiye ile Sovyet Rusya'nın ortak askerî harekâtı belirleyecekti. Nitekim öyle olmuştur. Türk Ordusu ile Kızıl Ordu'nun işbirliği "Kafkas seddini" yıkmış ve 20. yüzyılın devrimci yükselişinin önü açılmıştır. Bu büyük müjdeyi Mustafa Kemal, 1 Ağustos 1920 günü yaptığı BMM konuşmasında şöyle duyurmuştu:

"Rus Bolşevik Hükümetinin Kızıl Ordusiyle Büyük Millet Meclisi'nin Ordusu Nahcivan'da birbiriyle maddeten birleşmiş oldu (alkışlar)."[14]

14 *Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri,* I, s.98.

"Durumu İdare Etme" Seçeneği Yok

Mustafa Kemal, 1920 yılı başında, Türkiye'nin önünde Sovyetler ile ittifak veya İngilizlere askerlik yapma seçenekleri bulunduğunu açık olarak koymuştu. Bu kisinin arasında, üçüncü bir "durumu idare etme" seçeneği yoktu. İngiliz jandarmalığı misyonunu İstanbul'daki padişah hükümetleri temsil ediyordu.

Bugün de üçüncü bir "durumu idare etme" seçeneği bulunmamaktadır. İşte Clinton, Türkiye'ye bunu hatırlatmak için geliyor. ABD Başkanı, son Gergetown konuşmasında, Türkiye'nin ABD politikasının geleceği açısından kilit ülke olduğunu belirliyor.

Ankara yönetimi, "Büyük Müttefikin" baskılarına boyun eğer ve Kuzey Irak'taki Kürt devletini himaye altına alırsa, Mehmetçiğin sırtına kriz bölgelerinde ABD komutası altında askerlik hizmeti yüklenecektir. ABD ise, Kafkaslar'ın ve Orta Asya'nın kapısının açıldığı umuduna kapılacaktır.

Orta Asya ve Kafkaslar, herhangi bir coğrafya değildir; bugün dünya rekabetinin odağı orasıdır. ABD'nin hegemonya sevdasında bu coğrafyanın yerine koyabileceği ikinci bir bölge yoktur.

İkincisi, ABD'nin bu bölgede ateşe sürebileceği, Türkiye'den başka bir ülke de bulunmuyor. ABD açısından hem Kuzey Irak'taki Kürt devletinin ve hem de Türkiye'nin jandarmalık misyonunun bir alternatifi yok. O nedenle Clinton'un "kilit ülke" tanımı, tam yerindedir ve durumun nezaketini de içermektedir.

Clinton'dan Önce "Atatürkçülüğü" Geldi

"Büyük müttefik" sıfatıyla gelen Clinton, jandarma misyonunu tehdit ve şiddetle dayatıyor. Süper-NATO'nun son Taner Kışlalı suikastının henüz kanı kurumamıştır. Bu suikast, gelecekte harekete geçirilecek iç ve dış tehdit unsurlarının işaretini vermiştir. Tam da bu sırada DSP Milletvekili Uluç Gürkan'ın "Atatürkçü Clinton" pazarlamasına soyunması, dikkat çekiyor.

Bilmeliyiz ki, ABD dayatmalarını oyalayarak geçiştirme olanaklarının daraldığı bir döneme giriyoruz. Ancak burada hindiler gibi düşünmesi gereken ülke Turkey değil, ABD'nin kendisidir. Bir süre sonra bütün bir millete karşı, "insan hakları sopası" diye sallamak için, ellerinde birkaç "sivil toplum örgütünden" ve birkaç hainden başka bir şey kalmadığını göreceklerdir.

Sakalı Olanlar Yazıyor

Yıllardan beri verilerini ortaya koyarak yazıyoruz; Atlantik çağı arkada kaldı, Pasifik çağına girdik; ABD'nin dünya ekonomisindeki payı hızla düşüyor; ABD baş aşağı gidiyor diye. Artık aynı saptamaları, "sakalı olanlar" da yapıyor. ABD'nin ünlü stratejisti Huntington, ABD'nin baş aşağı gittiğini, Washington yöneticilerinin hegemonyacı sevdalardan vazgeçmek zorunda olduklarını somut verilerle tahlil ediyor.

ABD Mecbur ama Türkiye Değil

Türkiye'yi ise, büyük bir gelecek beklemektedir. ABD, Türkiye'ye mecburdur ama Türkiye ABD'ye mecbur değildir. Hızla oluşan Asya bloğu ve Fransa gibi Avrupa ülkelerinin ABD'den uzaklaşarak bu bloğa kaymaları, Türkiye'nin direnmesi için uluslararası koşulların çok elverişli olduğunu göstermektedir. Kaldı ki, bölge ülkeleri Körfez Savaşı'ndaki gibi ABD'nin kuyruğunda değil, fakat Irak'ın toprak bütünlüğünün yanındadır. Rus Genelkurmayı, savunma kavramını değiştirmiş ve Batı'yı yeniden düşman olarak belirlemiştir. ABD'nin Kuzey Irak'taki durumunun pek parlak olmadığı bütün çıplaklığıyla ortadadır.

Muhakemeli ve Karar Sahibi Hükümet

Türkiye'yi bu koşullarda, ABD'nin savaş arabasına bağlamak, Damat Ferit'lerin yaptığından çok daha büyük ihanet olur. Çünkü bugün dünya savaşlarında harap olmuş bir Türkiye değil, yeniden Kemalist Devrim

rotasına girmenin sancılarını yaşayan, ayağa kalkmakta olan, dinamizmi çökertilememiş bir Türkiye vardır.

Atatürk'ün "Kafkas seddini" yıkma görevini saptarken belirttiği durum bugün de geçerlidir. Kuzey Irak'taki seddi yıkmak için, "durumu doğru muhakeme eden, kesin karar sahibi bir hükümet" şarttır. Türkiye'nin "bütün direnme unsurlarını" birleştirmemiz için, bir Cumhuriyet Devrimi hükümetine acil ihtiyaç vardır. O da olacaktır.

ABD ile ilişkilere gelince, biliyoruz, Clinton, Huntington'un öğüdünü tutmayacak ve Kuzey Irak sevdasından vazgeçmeyecektir. Ama onu vazgeçirecek olan kuvvet vardır. Bu kuvvet, ABD'ye en büyük iyiliği yapacak ve ona Huntington'un öğütlerini tecrübeyle öğretecektir.

Bu yazı "Huntington'un Clinton'a Öğüdü" başlığıyla yayımlandı; *Aydınlık,* 14 Kasım 1999

ÇEÇENİSTAN VE AZERBAYCAN'DA ABD TAŞERONLUĞU[15]

15 *Tempo* dergisinin Doğu Perinçek ile yaptığı bu görüşme, "Çeçenistan'a silah yollamak vatan'a ihanettir" başlığıyla yayımlanmıştı. Bkz. *Tempo,* 12 Haziran 1996.

Örtülü ödeneğin 500 milyar lirası, Tansu Çiller'in özel istihbarat ve provokasyon örgütüne verildi. Bunu Başbakan ve Cumhurbaşkanı sonradan öğrendiler ve Çiller'i köşeye sıkıştırarak kanırta kanırta DYP'yi parçalama taktiği güdüyorlar. Konu, Türkiye'nin güvenliği ve bağımsızlığıyla

yakından ilgili, Çünkü bu özel istihbarat örgütü, uluslararası birtakım komplolara alet olmuş durumda. Mesela Azerbaycan darbesinde çok önemli rol oynadılar. Çiller'in Türk Silahlı Kuvvetleri'ni İran'da harekâta sevk etme komplosunu da *Tempo* açıkladı. ABD, açıkça "Ben İran'ı böleceğim" diyor. Bunun için Türkiye'yi kullanılıyor. Aynı zamanda Türkiye, Irak ve Suriye'ye karşı mevzilendirildi. Ve buralarda Çiller'e bağlı bu özel örgütün önemli roller oynadığı görülüyor.

Bu örgüt, Amerikan çıkarları doğrultusunda, Ortadoğu-Kafkas-lar-Balkanlar'da gizli faaliyet yürütüyor. Örneğin Çeçenistan...

Çeçenistan, Türkiye-Rusya arasında çatışma yaratmak için kullanılıyor. Dikkat ederseniz bundan bir hafta önce ilk kez bir Rus yetkilisi, "Rusya'nın Kürt sorununa parmağını takmasında ve Türkiye'ye karşı bunu kullanmasında menfaati var" dedi. Bunu neye karşı söylüyor? "Siz Çeçenistan'ı karıştırırsanız, biz de Kürt sorununu karıştırırız diyorlar. Türkiye'nin Rusya ile böyle bir rekabete girmesinde, ABD'nin çıkarı dışında bir ulusal mantık olabilir mi? Türkiye'yi bu derece büyük belalara sokmanın anlamı var mı? Bugün Rusya, Türkiye'nin ekonomik ortaklarından. Çok iyi ekonomik ilişkileri var, dış politikada ortak çıkarları var. Doğalgaz ve petrol boru hatları bakımından anlaşmamız gereken bir ülke. Aynı zamanda paylaşılan ülke konumundayız. Parça parça bölünüyor, Yugoslavya ve Irak parçalandı. Kim kaldı? İran, Türkiye, Rusya. Çünkü Amerika'nın yayılmasına direnecek büyük kuvvetler bunlar. Bunların ortak çıkarları var. Sırt sırta, omuz omuza vermeleri lazım? Ama karşıt güçler bunları birbirine düşürüyor. Bu açıdan Türkiye'nin bağımsızlığı, güvenliği açısından Çeçenistan meselesinin üzerinde duyarlılıkla durmak lazım.

Çeçenistan'da ne yapabilirsiniz? Orada küçük bir Çeçenistan yaratamazsınız, bu mümkün değil. Ne olur? Bir Amerikan üssü yaratabilirsiniz. Çeçenlerin hakları var, Rusların baskıları haksız ama bu haksızlığa karşı mücadele, Çeçenlerin özgürlüklerinin ötesinde. ABD'nin dünyayı paylaşma hedefinin parçası haline getirilmediği zaman, bunda ne Türkiye'nin ne de Çeçen halkının menfaati var.

Amerika'nın lehine komplolar üretip provokasyonlar yapan gizli bir örgüt kurduğunu, Çiller'in kendisi söylüyor. "500 milyar lirayı nereye verdiğimi

söylesem, Türkiye çöker. Komşularla savaş çıkar" diyor. Demek ki komşularımızla bizi savaştıracak komplolara girmiş. Savaş öyle kolay kolay çıkar mı? Azerbaycan'da darbe yaparsan, İran'a askerî harekât yaparsan, savaş çıkar. Başka neler yaptıklarını, İran'ın, Suriye'nin içinde neler karıştırdıklarını bilmiyoruz. Çeçenistan var sonra. Eğer Türkiye Çeçenistan'a gizlice mermi, silah falan yolladıysa, bu, Türkiye halkına karşı büyük komplodur. Bu alçakça ve haince bir olaydır. Çünkü Türkiye'nin başını belaya sürükler.

Burada resmî bir karar, Türk dış politikasınca belirlenmiş bir tavır yok, birtakım yöneticiler kendileri kararlaştırarak devletin dışında örgütlüyorlar. Bunu da ancak devletin dışında yapabilirsiniz. Azerbaycan'da Haydar Aliyev'e karşı resmen darbe yapabilir misiniz? Bunu gizli yapmak lazım, gizli örgüt kurmak zorundasınız. İşte o gizli örgütü kurmuşlar. Çiller'in "Açıklarsam komşularımızla birbirimize gireriz" dediği olay, Türkiye'nin Rusya, İran ve Azerbaycan ilişkileriyle ilgili.

Azerbaycan'da ABD işbirliğiyle darbe yaparsanız, Rusya bundan rahatsız olur. Rusya da ABD ile işbirliği yapıyor ama büyük bir devlet olarak ABD'nin bu kadar içine girmesine itirazı var. Ve siz eğer Rusya ile petrol boru hattı konusunu, darbeler, şiddet, karışıklık yaratmak gibi yöntemlerle çözmeye kalkarsanız, bunun varacağı yer bellidir. Çünkü karşı tarafın da kozları var. Rusya, "Ben de Kürt kozunu kullanırım" diyor. Herhangi bir vatanperver, Rusya'nın içinde karışıklık yaratma politikası izleyebilir mi?

Tempo, 12 Haziran 1996

AZERBAYCAN VE ÖZBEKİSTAN'A DARBE İHRACATÇILIĞI

Darbeler ve Fiyaskolar Sicili

Türkiye'nin efendisi olan mafya-tarikat güçlerinin sicilinde, bir Azerbaycan darbesi vardı; şimdi buna bir de Özbekistan darbesi eklendi.

Darbeler sicili, aynı zamanda fiyaskolar sicilidir.

Neresinden baksanız, rezalet akmaktadır.

Bu fiyasko darbelerin ortak yönlerini sıralayalım:

Bir: Azerbaycan ve Özbekistan darbeleri, ilk bakışta Türkiye çıkışlıdır.

İki; Ancak ikinci bakışta darbelerin arkasında ABD görülmektedir.

Üç: Darbeler, Azerbaycan ve Özbekistan'daki laik yönetimleri hedef almıştır.

Dört: Darbelerde Türkiye'nin; mafya ile ittifak halindeki ırkçı ve tarikatçı güçleri kullanılmıştır.

Beş: Azerbaycan Cumhurbaşkanı Aliyev, kendisine yöneltilen darbe girişiminin arkasında Türkiye Başbakanı Tansu Çiller'in bulunduğunu kendi ülkesinde açıkça, TBMM kürsüsünden üstü kapalı söylemiştir. Kerimov da, Özbekistan darbesinin arkasında Türkiye hükümetini görmüş, bu nedenle Özbekistan'daki Türk okullarını kapatmış ve Türkiye'de öğrenim yapan üniversite öğrencilerini geri çağırmıştır.

Misyonun Altında Kalmak

Yalnız darbeler değil, bütün olgular, Türkiye'nin ABD patentli Türk Cumhuriyetleri politikasının iflas ettiğini gösteriyor.

Bu iflasın nedeni, izlenen politikanın Türkiye'nin ve Türk Cumhuriyetlerinin ortak çıkarları temelinde değil, fakat ABD'nin hegemonya amaçları için imal edilmiş olmasıdır. Türkiye, Orta Asya'ya ABD taşeronu olarak açılmaya kalkmıştır. Sonuç ortadadır.

Buradaki başarısızlık, aslında ABD'nin başarısızlığıdır; Türkiye ise yüklendiği misyonun altında kalmaktadır.

Orta Asya Rekabetin Odağı

Orta Asya ve Kafkaslar, bugün dünya devlerinin kapışmasında rekabet odağı içindedirler. Dikkat edilirse, paylaşım mücadelesi, Sovyetler Birliği'nin eskiden denetiminde bulunan topraklar üzerinde yoğunlaşıyor. Doğu Avrupa ülkeleri NATO'ya alınıyor; Batı Avrupa önderliğindeki örgütlere çekiliyor. Yugoslavya sürekli parçalanıyor; Kafkaslar ve Orta Asya'da çalkantı durmuyor. Aslında asıl rekabet, Orta Asya içindir; Balkanlar, bu rekabet odağının bir kanadını oluşturuyor.

Bu arada ABD'nin "tek kutuplu dünya" iddiasına Asya'dan bir cevap yükselmektedir.

Rusya, Çin ve Hindistan, ABD'nin hegemonyacı emellerine karşı işbirliğini geliştiriyorlar ve bu çabalarını dünya ölçeğine taşımaktalar.

Orta Asya, doğalgaz, petrol, nükleer maddeler ve kıymetli madenler yanında, Rusya ile Çin'i birleştiren bir köprü konumunda olduğu için de, ABD'nin hedef tahtasındadır. Washington bu amaçlar yanında, Orta Asya'yı denetim altına alarak, Rusya ve Çin'in arasına bir kama sokmayı planlamıştır.

ABD Orta Asya'da Niçin Başarısızlığa Mahkûm?

İşte mümkün olmayan da budur. Orta Asya Türk Cumhuriyetleri ve Tacikistan'ın Rusya ve Çin ile vazgeçemeyeceği bağları vardır. Nüfuslar

içinde Rus azınlığın önemli ağırlığı hissedilir. Eskiden Sovyetler Birliği içinde yer alan bu cumhuriyetlerin kendi aralarında ve Rusya ile sıkı ekonomik ilişkileri bulunmaktadır. Ayrıca Çin ile büyük bir ekonomik ilişki potansiyeli vardır. Kazakistan, şimdiden Çin ile çok büyük hacimde bir petrol anlaşması yapmıştır.

Ayrıca Çin ve Rusya bu ülkelerin büyük komşularıdır. Hiçbir cumhuriyetin, bulunduğu coğrafyada ABD'nin kaması olmayı kabul etmesi beklenemez.

Hazar cumhuriyetleri, yetmiş yıldan fazla sosyalizmin inşası deneyimini yaşadılar. Bu yüzyılın başında birer çoban toplumu iken yeni yüzyıla altyapısını az çok kurmuş, çağdaş bir toplumun öncelikli şartı olan aydınlanmış ve eğitilmiş kuşaklarla giriyorlar. Bu ülkelere ABD'nin Ilımlı İslam'ı dayatması, bir başka zorlamadır.

Hazar ülkelerini ABD kaması haline getirme ve Ilımlı İslam'ın pençesi altına alma planı bu cumhuriyetlerin dinamiklerini ve konumlarını dikkate almayan büyük bir zorlamadır. Üstelik bu dayatma, yalnız o ülkelere değil, Rusya'ya, Çin'e, Asya'ya ve Avrupa'ya karşı yapılmaktadır.

ABD, Orta Asya'da başarısız olacaktır; kafasını kayaya çarpacaktır.

ABD ile Çıkarlarımız Çakışıyor mu?

Geçende değerli İlhan Selçuk, köşesinden soruyordu: "Amerika ile Avrasya'da çıkarlarımız mı çatışıyor?"[16]

16 *Cumhuriyet,* 16 Haziran 1999.

Aslında bir soru değil, çünkü cevabı arkasından geliyor. "Belki de çakışıyor!!!!" Bir ünlem ve iki nokta ile süslenen o "belki" ye tumturaklı bir ikna işlevinin yüklendiği anlaşılıyor.

Türkiye, "Balkanlar'da ve Kosova'da ABD ile omuz omuza Müslümanların haklarını savunduğuna" göre, artık belkisi melkisi

kalmamıştır.

Avrasya'daki Paket Program

"ABD ile Avrasya'daki çıkar ortaklığı", kavramı, bütünüyle ABD tarafından imal edilmiş bir tabloda üretilmiştir. Bu, bir çıkmaz sokaktır. Washington yönetimi, sırtına "kriz bölgelerine müdahale gücü" misyonunu vurmak için, "bölge merkezli dış politika"nın zeminini yıkıma uğratmıştır. ABD'nin dayattığı koşullar veri alınırsa, "Türkiye'nin çıkarları en başta Rusya'ya karşıdır; sonra Irak'a, İran'a, Suriye'ye, Yunanistan'a, Yugoslavya'ya ve hatta Çin'e karşıdır". Bu kadar düşmanla nasıl baş edeceksiniz? "Belki"si mi kaldı, Türkiye Cengiz Çandar'ın yıllardır savunduğu cesur dış politikaya mahkûmdur o zaman.

Türkiye başka nelere mahkûmdur?

- Dünya sermayesiyle bütünleşmeye, sonuna kadar liberalleşmeye,
- Ilımlı İslam'a,
- Mehmetçiğin kanını satmaya,
- İkinci Cumhuriyet'e mahkûmdur.

"Belki" diye Kosova ve Orta Asya'dan açılan kapı, Kuzey Irak'tan geçerek, IMF reçeteleri eşliğinde İkinci Cumhuriyet'e çıkar. Bu, bir paket programdır.

Fethullah Hoca Değişmedi mi?

ABD'nin önümüze koyduğu paket programın içinden Bosna ve Kosova'daki NATO İslamcılığını, Orta Asya'daki Amerikanperver Türkçü

İslamcılığını alıp, ondan sonra Türkiye'de laik ve aydınlanmacı bir program uygulayamazsınız. Fethullah Hoca ve MHP, ABD seçeneğinin demirbaşlarıdır. O nedenle "MHP değişmedi mi" sorusunun arkasından "Fethullah Hoca değişmedi mi" sorusunun gelmesi kaçınılmazdır.

ABD değişti, Türk ve İslam dostu oldu.

MHP değişti.

Fethullah Hoca da değişti.

Bu değişen dünyada biz niye değişmeyelim?

Kemalist Devrim'in donmuş kalıplarını bırakıp çağdaş bir yorumunu yapmak gerekmez mi?

Türkiye'nin Doku Uyuşmazlığı

Türkiye'nin bünyesi ve dinamikleri, ABD taşeronluğuna izin vermez. Gerçi Kemalist Devrim yıkıma uğratılmıştır. Ama onun yarattığı birikimi, Türkiye'nin bağımsızlık ve laiklik potansiyelini bütünüyle ortadan kaldıramazlar. 28 Şubat ve 28 Şubat'ın yeni yükselişi, bunu gösteriyor.

ABD'nin "İkinci Cumhuriyet" programı, Türkiye'nin dokusuna uymaz. Bir fiyasko da burada saklıdır.

Demek ki, ABD'nin Orta Asya politikası, yalnız Türk Cumhuriyetlerine değil, Türkiye duvarına da çarpacaktır.

Türklerin Birliği ve Dayanışması

Türk Cumhuriyetlerinin hepsi, Türkiye dahil, Ezilen Dünya'nın bir parçasıdır. Çıkarları ortaktır. Ama bu kadar değil, ortak dil vardır; ortak

kültürel kökenler vardır. Bu nedenlerle Türk Cumhuriyetleri arasında işbirliği ve dayanışmanın gelişmesi için çok sağlam bir zemin bulunuyor. Türkiye'nin mafya ve tarikat güçleri, Orta Asya'ya ABD'nin tanımladığı rollerle yaklaşarak, hatta bu uğurda darbe ihracatçılığına bile kalkışarak, ilişkilere büyük zarar veriyorlar.

Türkiye, Türk Cumhuriyetlerine, Kemalist Devrim'i tamamlama programıyla yaklaştığı zaman işbirliği ve dayanışmanın önü açılacaktır. Bu yaklaşım Avrasya Seçeneği çerçevesine oturur ve bölge merkezli dış politikayla yürütülebilir.

Türkiye, Orta Asya cumhuriyetlerini Rusya ve Çin düşmanlığına zorlarsa, kendisi zora düşer. Oralarda "Ilımlı İslamî" rejimler kurmaya kalkarsa onlardan önce kendisi Fethullahçı olur.

Ancak bir de büyük çözüm var. Rusya ve Çin arasındaki Orta Asya cumhuriyetleri köprüsü, Türkiye'nin de katılmasıyla, insanlığın ufkunu açan gelişmelerde köprü olabilir. ABD'nin korkusu da budur.

Aydınlık, 4 Temmuz 1999

HAZIR PETROL BORU HATTI

Yumurtalık Boru Hattından Dolar Akmıyor muydu?

Daha ortada Bakû-Ceyhan Boru Hattı'nın kendisi yoktur; yalnız anlaşması imzalanmıştır. Tasarlandığına göre, petrol en erken beş yıl sonra akacaktır.

Öte yandan tasarlanmış değil, döşenecek değil, hazır bir boru hattı var: Irak petrollerini Yumurtalık'a bağlıyor. Bu boru hattı, Körfez Savaşı'nda ABD baskısıyla kapattırılana kadar Türkiye'ye yılda 2,5 milyar dolar gelir sağlıyordu. On yılda 25 milyar dolar ediyor. Irak'la ticaret ve ihale gelirlerini bir kenara bırakıyoruz.

Eğer Türkiye'nin ekonomik çıkarı ise, işte hazır ekonomik çıkar.

Bakû-Ceyhan Boru Hattı'ndan beş yıl sonra Türkiye'ye akıtılması tasarlanan dolardır da, Yumurtalık Boru Hattı'ndan hemen yarın akıtılması mümkün olan dolar değil midir?

Türkiye yönetimi, IMF'den 4 milyar dolar ödünç almak için onca ödünü vermiştir. Öte yandan en az bu miktarı her yıl, ödünç olarak değil, kazanç olarak sağlayabileceği Irak boru hattını acz içinde seyretmektedir.

Türkiye Kriz Bölgelerine Bağlanıyor

Kafkaslar'ın ve Orta Asya'nın petrolü ve doğalgazı, şu veya bu yoldan dünya pazarlarına akıtılacaktır. Türkiye, Rusya, İran ve diğer bölge ülkelerinin boru hatlarının geçeceği yollarla ilgili iddia ve beklentileri var.

Türkiye'de ABD'nin çıkarlarını temsil edenler, Bakû-Ceyhan Boru Hattı'nı, bütün program ve politikaların önüne koymaktadırlar. Türkiye'nin bütün dış politikası ve güvenlik kavramı, neredeyse Bakû-Ceyhan Hattı'na ipotek edilmiştir.

Aslında Türkiye boru hattıyla petrol kaynaklarına değil, kriz bölgelerine bağlanıyor; Kuzey Irak'taki kukla Kürt devletine bağlanıyor; Çeçenistan'daki teröre bağlanıyor; Kafkaslar'da Rusya'ya karşı kışkırtılması dünyanın gözü önünde planlanan yeni silahlı hareketlere bağlanıyor. Öte yandan aynı boru hattı, Rusya'yı da Türkiye'nin Kürt

illerine bağlıyor. Clinton'ların planı budur. ABD'nin acentaları bile, Rusya ve Çin'e karşı şiddet hareketleri tertipleneceğini ve Türkiye'ye bu yıkıcı faaliyette görevler verileceğini gizlemiyorlar. Bakû-Ceyhan Boru Hattı'nın bedelinin kanla ödeneceği açık açık konuşuluyor.

Hani Soğuk Savaş Sona Ermişti?

Hani Soğuk Savaş sona ermişti, artık Türkiye'nin kuzey komşusuna karşı yüklendiği tehlikeli NATO görevleri tarihte kalmıştı?

Türkiye'den, 1990 öncesinde Çeçenistan'a silah ve silahlı insan gönderilebilir miydi, bu bölgelerdeki tertipler için silahlı eğitim kampları açılabilir miydi, Çin'in Sincian-Uygur bölgesine sabotaj timleri yollanabilir miydi, Azerbaycan ve Özbekistan'da darbeler tezgâhlanabilir miydi? Demek ki, Türkiye için, eğer 1990'larda Soğuk Savaş bittiyse, sıcak taşeronluk işleri başlamıştır.

ABD'ye Bağımlılığın Faturaları

Her şeyi bir kenara bırakalım, iki örnek yetiyor, ABD diktası, Türkiye'nin yalnız ulusal devletine ve laikliğine değil, ekonomisine de ağır zarar vermektedir. Irak'a ambargo bunun bir örneği idi; Bakû-Ceyhan Boru Hattı ikinci örnek olarak gündeme gelmektedir. Türkiye'nin Rusya, İran, Arap dünyası ve diğer bölge ülkeleriyle cephe cepheye gelmesiyle ateşlenecek anlaşmazlıklar, yalnız insan kaynağımız ve ülke huzuru açısından değil, ekonomimiz açısından da büyük zararlara yol açabilecek tehlikeleri içeriyor. Rusya ve diğer komşularla ticaretin yara alması, ülkemiz için

olumsuz bir ekonomi etkeni değil midir? Türkiye, l984 yılından beri yürütülen özel savaşta yüz milyarları bulan kayıplara uğramadı mı, yeni çatışmalar aynı zamanda yeni ekonomik kayıplar anlamına gelmiyor mu?

Ekonomik Yarar Değil Yem!

Bu nedenle boru hatları sorunu, Türkiye’nin ekonomi, güvenlik ve dış politikasını kapsayan genel programının bir parçasıdır; bütün boyutlarıyla ele alınmalıdır.

Türkiye, Kafkas ve Orta Asya petrol ve doğalgazlarının denizlere akıtılmasından elbette ekonomik yararlar sağlayacaktır. Ancak bu ekonomik yarar ile Türkiye’yi kriz bölgelerine sürmek için kullanılan yem birbirine karıştırılmamalıdır. Türkiye’nin ekonomi dahil, her alandaki yarar ve gelişmesi, başta kuzey komşusu olmak üzere bütün komşularıyla barış ve işbirliğini zorunlu kılmaktadır. Bölge barışını dinamitleyen, bizi ateşlere sürmek isteyen bir ABD’nin bizim dostumuz olmadığını görmek için, daha ne gibi tecrübeler yaşamamız gerekmektedir?

Birinci Dünya Savaşı felaketi, yeterli ders değil midir?

Ordularımızı Almanya’nın emperyalist çıkarları için Sarıkamış muharebelerinde, Kafkaslar’da, Süveyş harekâtlarında, Yemen’lerde, Irak ve Suriye cephelerinde kırdıran ve halkı yıkıma uğratanlar, bu maceranın bedelini hayatlarıyla ödediler ama ülkeyi de mahvettiler. Üstelik bugünküler, Talat ve Enver Paşa’lar gibi maceracı yurtseverler de değildir; komisyon uğruna bütün ülkeyi feda etmekten çekinmeyen gözü dönmüş çıkarcılardır.

Onlara izin verilemez; verilmeyecektir.

Aydınlık, 28 Kasım 1999

DOĞU PERİNÇEK'İN, CUMHURBAŞKANI DEMİREL'E SİNCİAN-UYGUR PROVOKASYONU KONUSUNDAKİ ZİYARETİ VE MEKTUBU[17]

17 İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'i 18 Ekim 1996 günü Çankaya Köşkü'nde ziyaret ederek Sincian-Uygur provokasyonunu sözlü olarak anlattı ve bu mektubu sundu.

Sayın Süleyman Demirel Cumhurbaşkanı

Güvenilir kaynaklardan aldığımız bilgilere göre, devlet kurumları içine mevzilenmiş bazı yasadışı güçler, Türkiye'nin güvenliğine ve geleceğine ağır zararlar verecek bazı yeni tertipler içine girmektedir. Daha vahimi, bu tertipler, Azerbaycan darbe girişiminde, Çeçenistan'daki provokasyonlarda, Kuzey Irak'taki karanlık faaliyette, İran ve ülkemiz arasında çatışma çıkarmaya yönelik komplolarda olduğu gibi, ABD'nin denetimi altındadır.

Bilgi, özetle şöyledir: Ankara'da bulunan JİTEM karargâhındaki bazı görevliler, bir yarbayın komutası altında, Çin Halk Cumhuriyeti'nin Sincian-Uygur Özerk Bölgesi'nde kargaşalık yaratmak için, ABD'nin yürüttüğü bazı operasyonlara katkıda bulunacak hazırlıklara girişmişlerdir. Bu yasadışı faaliyetin, Orta Asya'ya askeri eğitim verecek, sabotajlar yapacak elemanlar göndermeyi içerdiği bildirilmektedir. Askeri eğitim verecek elemanlar, "Türk-İslam sentezini" savunan bir yasal partinin gençlik örgütü içinden seçilmektedir. 15 kişilik bir ekibin yakında bu amaçla Afganistan üzerinden bölgeye gönderileceği öğrenilmiştir. Bu ekibin hazırlanmasına aracı olan şahsın adı bilinmektedir. Türkiye'den gönderilecek elemanlar, Uygur bölgesindeki yasadışı İslam Partisi kanalıyla operasyonların uygulanacağı bölgeye sevk edilecektir. Bu ekibin eylem

bölgesi olarak saptanan Lopnar ile Boraş çölleri arasındaki alana, Afganistan’ın Özbek bölgesi lideri Raşit Dostum’un yardımıyla sokulacağı da gelen bilgiler arasındadır. Bölgedeki bazı nükleer tesislerin de sabotaj ve saldırı hedefleri arasında olduğu belirtilmektedir.

Bu bilgileri öğrendiğimiz sırada, gazetelerin yazdığına göre, Afganistan’ın Özbek bölgesindeki Mezarı Şerif şehrine bir Kızılay ekibinin gönderilmesi dikkatimizi çekmiştir.[18] Bu konuda bilgi sahibi değiliz, ancak bu tür ekiplerin Kuzey Irak’ta yasadışı amaçlarla kullanıldığını bildiğimiz için, ayrıca araştırılması gereken bir konu olduğu düşüncesindeyiz.

18 *Radikal,* 16 Ekim 1996.

Bu faaliyet karşılığında ABD’den olağanüstü büyük miktarlarda para alınacağı da belirtilmektedir. Yine bu faaliyetin uluslararası uyuşturucu kaçakçılığıyla iç içe olduğu da bildirilmiştir.

Bu tertip ve kışkırtmalara paralel olarak, Çin Halk Cumhuriyeti’ni hedef alan bir psikolojik savaş faaliyetinin hazırlıkları da yapılmaktadır. Gazetelere ve televizyonlara verilmek üzere, Çin karşıtı yazı, görüntü ve fotoğraflar hazırlanmaktadır. Çin’in nükleer denemeleri sonucu yaralandığı söylenen kişilerin fotoğraf ve video kasetlerinin, ABD istihbarat örgütlerince sağlandığı belirtilmektedir.

Sayın Cumhurbaşkanı,

Daha önce yasadışı bazı güçlerin Kafkaslar’da ve Ortadoğu’da giriştikleri bu tür tertiplerin Türkiye’ye verdiği zarar ortadadır. ABD, bu tür karanlık faaliyetler aracılığıyla, Türkiye ile komşuları arasında gerginlikler yaratmakta ve ülkemizi “kriz bölgelerine müdahale gücü” olmaya zorlamaktadır.

Bu gidiş, son derece tehlikelidir. Bu tertipler, ülkemizi ABD çıkarları uğruna kanlı maceralara sürükler ve Türkiye’nin güvenliği ile bağımsızlığı üzerine yeni ipotekler getirir.

Bu tertipler, derhal ve kesin bir tavırla durdurulmalıdır.

Devlet içinde yer alan hiçbir kurum, hiçbir örgüt, hiçbir görevli bu tertiplerin aleti olamaz. Buna izin verilemez.

Bu konuyu, sizin ve Türk Silahlı Kuvvetleri komutanlarının vatanseverlik bilincine, duyarlılığına ve sorumluluğuna sunuyorum.[19]

19 * Perinçek'in Cumhurbaşkanı'nı ziyaretinden bir ay sonra *Aydınlık* dergisi, Genelkurmay'ın Uygur Bölgesindeki tertibi durdurduğunu yazdı. Haber şöyle:

"Genelkurmay Başkanı Orgeneral İsmail Hakkı Karadayı, JİTEM'in Doğu Türkistan Birimi'nin, Çin'in Uygur Özerk Bölgesi'ne yönelik tertibini durdurdu. Orgeneral Karadayı, Aydınlık'ta çıkan haber üzerine Genelkurmay'da kendisine brifing verilmesini istedi. Genelkurmay Başkanı, bu faaliyetin derhal durdurulmasını istedi. Faaliyet durduruldu, JİTEM Doğu Türkistan Birimi masa düzeyine indirildi.

"Aydınlık, üç hafta önce, JİTEM'in, CIA'nın güdümünde, Çin Halk Cumhuriyeti'nde iç kargaşa çıkarmak için operasyon hazırladığını kapak yapmıştı.

"Aydınlık'ın haberi, 28 Ekim Pazartesi günü, Genelkurmay Başkanlığı görevlilerince bilgisayara çekilip Orgeneral Karadayı'ya verildi. Genelkurmay Başkanı, Çin'e resmi ziyaret yaptığı bir dönemde girişilen bu tertibe büyük tepki gösterdi. İstihbarat Başkanı, Harekât Başkanı ve askeri ataşelerin koordinasyonundan sorumlu generalin derhal kendisine bir brifing vermesini istedi. Karadayı, brifinge Aydınlık'ın haberinin büyük bölümünü çizmiş olarak geldi. 'Nasıl böyle bir şey yapabilirsiniz? Basına yansıyor, benim haberim olmuyor' dedi. Karadayı, 'Efendim, sol basın yazdı' yanıtına, 'Sağ basın sol basın bırakın. Bu yazılanların hepsi senaryo olamaz. Kimse masa başından böyle bir senaryo üretemez. Siz benim altımı mı oyuyorsunuz? Derhal bu faaliyeti durdurun' dedi.

"Karadayı'nın kesin talimatı üzerine proje askıya alındı. Genelkurmay Başkanı'nın 'kapatın' talimatına karşın, JİTEM'in Doğu Türkistan Birimi, masa düzeyine indirildi." (*Aydınlık,* 17 Kasım 1996, sayı 491.)

Saygılarımla.
Doğu Perinçek
İşçi Partisi Genel Başkanı

Aydınlık, 18 Ekim 1996

TÜRKİYE, KÖRFEZ SAVAŞI'NDAKİ YERİNİ SORGULUYOR[20]

20 Yazarın bu konuyu ele alan bir başka yazısı için bkz. "Türkiye ABD denetimindeki topraklara girdi", *Aydınlık*, 1 Nisan 1995. Aynı yazının İngilizcesi için bkz. *Turkish Daily News*, 3 Nisan 1995.

Körfez Savaşı bitmedi. Türkiye'nin son Kuzey Irak Harekâtı gerçekte Körfez Savaşı'nın devamıdır. Bu kez inisiyatif, ABD'de değil, Mazlumlar Dünyası'nda.

Kuzey ile Güney Arasında Petrol Savaşı

Körfez Savaşı, Kuzey-Güney savaşıydı. Başka deyişle Zenginler Kulübü ile Mazlumlar arasındaki bir savaştı. Savaşın ön cephesinde ABD ile Irak çarpıştı. Fakat gerçekte Körfez'de cephe cepheye gelen, emperyalizm ile Ezilen Dünya idi. Çağımızın ezenler ile ezilenler arasındaki temel saflaşması, bu savaşın taraflarını belirledi.

Ve Körfez Savaşı, öncelikle bir petrol savaşıydı. Kuveyt petrolünün denetimi için çıkan savaş, Kerkük-Musul petrollerinin denetimine kadar yayıldı. Savaş şimdi Ortadoğu petrolleri boyutunu da aştı, Kafkaslar ve Türk Cumhuriyetleri üzerindeki hegemonya çatışmasıyla birleşti. Bugün bölgedeki çelişmelerin odağı haline gelen Kuzey Irak ve Türkiye'nin Güneydoğu'su, Azerbaycan petrolü ve Orta Asya doğalgaz boru hattını denetleyen alandır.

Türkiye'ye Üç Kazık

Türkiye, Körfez Savaşı'nda Zenginler Kulübü'nün safında yer aldı, ABD eşkıyasına yataklık etti. Oysa ülkemiz, nesnel olarak Ezilen Dünya'nın bir parçası. Aslında Türkiye, Körfez Savaşı'nda kendisine karşı savaştı. İşte bugün bu tarihsel yanılgının faturası çıkmıştır. Körfez Savaşı'nın ilk aşamasında yalnız Irak yenilmedi, Irak'la birlikte bütün Ezilen Dünya ve

Türkiye de yenildi. Artık bu gerçek, kendisini gösteriyor. Ülkemiz, Körfez Savaşı'nın galibi Zenginler Kulübü'nden üç kazık yedi.

Birincisi, Türkiye'ye ambargo kondu. Evet yanlışlık yok, Irak'a ambargonun aynı zamanda ülkemize konduğu bugün bütün sonuçlarıyla ortaya çıkmış bulunuyor. Bu ambargo yüzünden Türkiye, ikinci büyük ticaret ortağını yitirdi; petrol boru hattı ve müteahhitlik gelirlerinden oldu. Dört yıllık kaybımız, 40 milyar dolar. Ambargonun birinci kurbanı Irak ise, ikinci kurbanı da Türkiye'dir.

İkincisi, "Çekiç Güç'ün altından 'yılan' çıktı". ABD, Çekiç Güç'ünü getirdi, Ortadoğu'nun tepesine kondurdu. Yalnız Irak'ın tepesine değil, Türkiye'nin, İran'ın, bölge Kürtlerinin, bütün Ortadoğu'nun tepesine! Nitekim Cumhurbaşkanı Demirel, çok şükür uyandı ve "Çekiç Güç şemsiyesinin altından yılan çıktı" dedi.

Üçüncüsü, ABD Kürt devletçiği dayatıyor. Kürtlerin devleti değil, ABD'nin devletçiği! Ortadoğu ülkelerine karşı ABD hançeri! ABD, bu hançerle çevre ülkeleri hizaya getirecek ve bölge petrollerini denetleyecek.

Bilanço ortadadır: Türkiye bir koyup üç almamış, fakat üç koyup hepsini kaybetmiştir. Üstelik daha kaybedecekleri de var.

ABD, Kuzey Irak'taki "otorite boşluğu" denen durumu bilerek yarattı. Amaç, Türkiye'yi Kürt devletçiğini tanımaya ve himaye altına almaya mecbur etmek. Türkiye, bu "otorite boşluğunu" tehlikeli görüyor ve PKK sorununu çözmek istiyorsa, ABD'nin Kürt devletçiğini sineye çekecek! Yoksa, küçülecek! ABD'nin adamları bu tehdidi çok özlü formülleştirdiler, "Türkiye ya büyüyecek ya küçülecek" diyorlar.

Yönetimde Bölünme

Türkiye yönetimindeki bölünme, Körfez Savaşı'yla derinleşti. Bölünmenin kökleri eskiye dayanıyor, ancak anlamlı başlangıç 12

Eylül'dür. Küreselleşme, başka deyişle dünya sermayesiyle sınırsız bütünleşme ("değişim") süreci, bu bölünmeyi yarattı.

Bir yanda 12 Eylül yönetimi, Özal, Çiller-Güreş ikilisi ve en son Boyner gibi "değişimciler" var. Bunlar, ABD'nin dayattığı taşeronluğu üstlenmekten yanalar.

Özal, Körfez Savaşı'nda kara harekâtı da istemişti. Doğan Güreş, Türk Ordusu'nun "bölgesel krizlere müdahale" görevini kabul ettiğini açıklamıştı. Çiller, taşeronluk misyonuna uygun çözüm olarak paraşütle Başbakanlığa indirildi. Bu çizgi, geçen Eylül'e kadar Türkiye'nin yönetimine damgasını vuruyordu. Ancak ABD yanlıları, Genelkurmay savaşını kaybetti, Güreş emekli edildi. Dengeler değişti.

1994 Eylül'ünden beri Türkiye'nin yönetiminde geleneksel "Yurtta barış, cihanda barış" politikası ağır basıyor. Demirel, Çetin, İnönü, Ecevit, Genelkurmay ve Dışişleri Bakanlığı'nın temsil ettiği ABD'ye göreli mesafeli kesim, ABD'nin Kuzey Irak'ta bilerek yarattığı "otorite boşluğunun" sonuçlarını görmeye ve ona göre tavır almaya başladılar.

Kemiğe Dayanan ABD Bıçağı

Türkiye, Kuzey Irak'taki Kürt devletini tanıyınca Irak'la, Arap dünyasıyla ve İran'la cephe cepheye gelecektir. Türkiye-İran savaşları ve "su savaşları" senaryoları boşuna yazılmıyor. Böylece Türkiye her alanda ABD'ye muhtaç ve mecbur hale getiriliyor. Ortadoğu'da taşeronluk, kaçınılmaz olarak Balkanlar'da ve Türk Cumhuriyetlerinde taşeronluğu da getiriyor. Türkiye, böylece ABD'nin "bölgesel krizlere müdahale" gücü oluyor.

ABD, bıçağını Türkiye'nin kemiğine dayayınca, geçen Eylül ayından beri, ABD-Türkiye ilişkilerinde "balayı bitmiştir". Türkiye, ABD'nin Ortadoğu, Balkanlar ve Türk Cumhuriyetlerindeki beklentilerine cevap vermeyerek "çizgiden çıkmaktadır". Bunları ABD yönetimine yakın yayınlardan okuyoruz.

Türkiye’nin Körfez Savaşı Pişmanlığı

İşte Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Kuzey Irak Harekâtı bu koşul-larda yapılıyor. Körfez Savaşı devam ediyor. Ancak Türkiye, savaşın başındaki konumundan pişman. Çünkü ambargo yıkımını yaşadı, Çekiç Güç’ün altından yılan çıktı ve Kürt devletçiği dayatmasıyla karşı karşıya. Demirel, “Batı, Türkiye’yi bölüyor” demektedir.

Türkiye, bu üç kazığı yiyerek, Körfez Savaşı’nın yalnız Irak’a karşı değil, Ortadoğu’nun bütün mazlumlarına, bu arada kendisine karşı da yapılmış olduğunu anlamaya başlamıştır. Sonuç olarak Türkiye, Körfez Savaşı’ndaki safını sorguluyor. Kuzey Irak Harekâtı, bu sorgulamanın pratiği.

Nitekim ABD, daha hazırlık aşamasından beri harekâttan hoşnut değil. Çiller yönetimi, *Milliyet* yazarı Yalçın Doğan’ın somut olgulara dayanarak saptadığı gibi, Türkiye halkına “yalan söyledi”. ABD, harekâtı desteklemedi, tersine kaos tehdidiyle, Alevi-Sünni kavgası, Türk-Kürt boğazlaşması “uyarılarıyla” harekâtı önlemeye çalıştı, Gaziosmanpaşa provokasyonuyla “uyarısını” fiilen yaptı, harekâta çelme taktı, olmadı. CIA bütçesinde “örtülü eylemler” (covert actions), açıkçası tertipler için en büyük pay Türkiye’ye ayrıldı. Tam yarım milyar dolar! Gündemde yeni Gaziosmanpaşa’lar, Sivas’lar var.

ABD hoşnut değil. Bu nedenle sivillerin koruyucusu pozunda, “Mehmetçik evine dönsün” baskısı yapıyor. Çünkü Türkiye’nin Körfez Savaşı’ndaki yerini değiştirme girişiminde olduğunu saptıyor. *New York Times*’ın Beyaz Saray’a yakınlığıyla tanınan başyazarı William Saffire’ın belirttiği gibi, Türkiye bu harekâtı Irak’la işbirliği halinde yapıyor. Amaç, Kürt devletçiği planını boşa çıkar-mak, petrol bölgesinde Irak’ın egemenliğini yeniden kurmak, boru hattını açmak ve Türkiye-Irak ticaretini yeniden başlatmak.[21]Türkiye yöneticileri, bu amaçlarını, “Sorunu Bağdat’la çözeceğiz” ve “Irak’ı dünya ailesine yeniden kazanmalıyız” diye açıklıyorlar. Başbakan Yardımcısı Çetin, Dışişleri Bakanı İnönü, Genelkurmay ve Dışişleri Bakanlığı sözcüleri, harekâtın asıl amacını dikkatli bir üslupla belirtiyorlar.

21 *Milliyet,* 31 Mart 1995, s.18.

Türkiye'nin Irak'ın yanına geçme girişimi, aslında kendi çıkarlarının yanına geçmesi anlamını taşıyor. ABD'yi öfkelendiren bu.

Kurtuluş Savaşı'nın Mazlum Milletler Politikası

Körfez Savaşı öncesinin hesabı Bağdat'tan dönünce, bu kez Türkiye yeni bir hesap yapmış görünüyor. ABD'nin belirlediği bugünkü gidişin önüne geçerek, Irak'ı "Dünya ailesine kazandıracak" yeni bir sürecin yolunu açmak, gerçekçi bir proje. Fransa, Rusya ve Çin, ambargonun kalkması için çalışıyor. Fransa, Irak ile büyük ticarî anlaşmalar yaptı. Bakmayın Almanya'nın laflarına, Ortadoğu petrol musluğunun ABD tekelinde olmasından hiç hoşnut değil. Arap dünyasında ABD'ye karşı Mısır merkezli bir eğilim gelişiyor. İran, başından beri ambargoya ve Çekiç Güç'e karşı. İşte Türkiye, bu elverişli koşulları yakaladı ve Kuzey Irak'taki ABD "egemenlik alanına", bir bakıma Ezilenler Dünyası adına girmiş oldu. Türkiye de, bir kriz yaratarak, Kuzey Irak'taki "otorite boşluğuna" bölge ülkelerinin çözümünü getirmek istiyor: ABD'nin Kürt devletçiğini geçersiz kılmak ve ambargoyu kaldırmak istiyor. "Çekiç Güç'ün altından çıkan yılan" da elbette gündeme gelecek.

ABD ve CIA heyeti, işte bu koşullarda 11 Nisan günü Ankara'ya geliyor. Bu, bir baskı ve tehdit "ziyareti". Bir yönüyle de Çiller'in imdadına yetişecekler. Çiller, Başdanışmanı Gönensay aracılığıyla ABD'yi yeniden devreye sokma planını ortaya koydu, ancak şimdilik tutmadı.

ABD kuşkusuz dünya devleti. Ancak Türkiye için de can alıcı bir durum var. Körfez Savaşı'nın faturası, yalnız emekçi halka değil, sermaye sınıfına da çıktı.

Şimdi Türkiye'nin önündeki sorun şudur: ABD çıkarları uğruna kendisini yeniden felaketin kollarına mı atacak, yoksa geleceğine sahip mi çıkacak?

Unutmayalım ABD seçeneği, Türkiye'yi yalnız dışta kanlı maceralara sürüklemekle kalmayacak, içte de askerî faşist bir rejimle tamamlanacaktır.

Türkiye, 11 Nisan'daki ABD ve CIA baskınına Kurtuluş Savaşı'nın "Mazlum Milletler" politikasıyla direnmek zorundadır. Bu, mümkündür, koşullar uygundur.

Cumhuriyet, 11 Nisan 1995

SEVR'İN SONRASI

Cumhurbaşkanı Demirel, "Batı Sevr'i istiyor" dedi. Benim için şaşırtıcı olmadı. Çünkü geçen Aralık ayında Çankaya'da parti genel başkanlarını tek tek kabul ederken yaptığımız görüşmede, söze "Batı, Türkiye'yi böldü" diye başlamıştı. "Bölüyor" veya "bölecek" değil, "böldü" demesi, dikkatimi çekmişti.

Sayın Cumhurbaşkanı, bir süre önce de "Çekiç Güç şemsiyesinin altından yılan çıktı" saptamasında bulunmuştu.

TBMM Başkanı Hüsamettin Cindoruk ise, ABD'nin ünlü Kürt senaryosunu açığa vuran ilk resmî yetkili oldu. Sayın Cindoruk, Viyana'da yaptığı basın toplantısında, ABD'nin Körfez Savaşı sırasında Türkiye'den Musul'a kadar olan bölgeyi işgal etmesini istediğini dünya kamuoyuna açıkladı.[22]

22

Birbiriyle çelişiyor gibi görünüyor, ancak ABD'nin Kuzey Irak'ın kontrolünü Türkiye'ye verme isteği ile Türkiye'yi parçalama (Sevr) isteği arasında sıkı bağlantı var. Bu bağlantıyı, Özal'ın ve MİT'in kuryeliğini yapan gazeteci, şöyle ifade etti: "Türkiye, ya büyüyecek, ya küçülecek". ABD'nin politika seçeneklerini üreten kaynakların tahlilleri ancak bu kadar özlü dile getirilebilir.

Ancak hemen belirtelim: Türkiye'nin önüne konan iki seçene-ğin ikisi de Sevr'e gider. ABD'nin Türkiye için ürettiği seçeneklerin içini açtığımız zaman, şu olasılıklarla karşılaşırız:

Türkiye ya Kuzey Irak'ta kurulan "Kürt" devletçiğini himaye altına alarak, ABD'nin üç bölgede taşeronluğu rolünü üstlenecek; böylece "bir koyup üç alayım" derken kanlı maceralar sonucu küçülecektir; ya da Türkiye, ABD taşeronluğunu reddettiği için parçalanacaktır.

Türkiye, kuşkusuz ABD senaryolarına mahkûm değildir. Ancak bu senaryoları geçersiz kılmak için, doğru politikalar izlemek gerekir.

Doğru politikanın ilk koşulu, gerçeği saptamaktır. Öncelikle belirlenmesi gereken şu: ABD, Kuzey Irak'ta bir "Kürt" devletçiği kurmak istiyor. Aslında kurdu bile, ancak bu devletçiğin yaşama şansı, Türkiye'nin "himayesine" bağlı. ABD, bu rolü 1965'ten beri Türkiye'ye vermek istiyor.[23]Ne var ki, Türkiye, Pentagon'un Kürt senaryosuna ne 1965 yılında, ne de 1986'da sıcak baktı. "Kürtlere hamilik" rolü, üçüncü kez Körfez Savaşı'nın arifesinde Türkiye'ye dayatıldı. Çankaya'yı ziyaret eden ABD Dışişleri Bakanı Baker'a Turgut Özal "evet" demişti; fakat Genelkurmay-Demirel-İnönü bloğunun direnmesi sonucu ABD senaryosu bir kez daha Ankara'dan geri döndü. Çiller-Güreş ikilisinin yönetimindeki Türkiye, taşeronluk misyonunu üstlenecek oldu, ancak geçen Eylül'den beri yönetimde ağır basan onlar değil.

23 Pentagon'un ünlü Kürt senaryosu ilk kez 6-12 Mart 1988 tarihli *2000'e Doğru* dergisinde yayımlandı. Bu senaryonun bütün tarihsel macerasını şu kitapta da bulabilirsiniz: Doğu Perinçek, *Türk Sorunu,* Kaynak Yayınları, Haziran 1993, s.299 vd.; s.266 vd.

Böylece kurye gazetecinin açısından "Türkiye büyümeyi değil, küçülmeyi" seçmiş oluyor. ABD kaynaklarına göre, Türkiye'yi küçültme etkenleri, Türk-Kürt, Alevi-Sünni çatışmaları ve ekonomik çökertmedir. Hepsi devreye sokuldu. Gazi Mahallesi provokasyonundan sonra Perşembe

günü İstanbul'da Cennet Mahallesi'nde üç yurttaşımızın katledilmesi, millî boğazlaşma kışkırtanların işbaşında olduğunu gösteriyor.

Demirel, işte bu yol ağzında "Sevr"den söz etmektedir.

Cumhurbaşkanı'nın "yılan" benzetmesi ve "Sevr" tanısı, çok önemli bir yenilik içeriyor. Türkiye'yi yönetenler, sık sık "Türkiye'yi bölmek isteyen dış mihraklar"dan söz eder; ancak hiçbir zaman bu "dış mihrakların" adresini vermezlerdi. Şimdi tehdidin kaynağı açıkça belirtiliyor: Çekiç Güç "yılanını" koynumuza sokan Batı'dır, daha doğrusu ABD'dir. Sevr'i isteyen de Batı'dır.

Sorular birbiri ardına sıralanmaktadır:

–Peki, TBMM niçin üç ayda bir toplanıp "yılanın" koynumuzda kalması için karar alıyor?

–O ki "Sevr"i isteyen Batı'dır, Türkiye niçin siyasal, ekonomik ve askerî alanlarda Batı ile işbirliği halindedir? Sevr'i kolaylaştırmak için mi?

Türkiye devletinin Cumhurbaşkanı gibi, TBMM Başkanı gibi en önemli yöneticileri, Batı'yı bir tehdit kaynağı olarak saptamaktalar; fakat aynı yöneticiler Batı ile işbirliğinden de vazgeçmiyorlar.

Gerçi son Kuzey Irak harekâtı ve arkasından ABD'nin İran'a ambargo girişimine Türkiye'nin uymayacağını açıklaması, Ankara'da ABD denetimi dışında politika üretme eğilimini yansıtıyor. Ancak bunlar yetersizdir. En önemlisi stratejik olarak Batı'ya bağlanma çizgisi yürürlüktedir.

Oysa Türkiye, cephesini Sevr tehdidine karşı kararlı ve cesur olarak dönmek zorundadır. Sevr'e cepheden karşı koymayan yöneticiler hakkında Mustafa Kemal'in belirttiği "gaflet, dalalet ve hıyanet" değerlendirmesi geçerli olacaktır.

Batı'nın Sevr tehdidini bir kez daha bozguna uğratmak için, dayanacağımız yeterli güç vardır. Türkiye öncelikle bağımsızlık isteyen halkıyla, sonra ekonomisi ve tarihsel mirasıyla 1919'la karşılaştırılmayacak kadar büyük bir birikime sahiptir.

Öte yandan uluslararası koşullar çok elverişli. Bizzat ünlü CIA şefi Graham Fuller, son yazısında Üçüncü Dünya'da Batı karşıtı bir bağımsızlık eğiliminin güçlendiğini saptıyor.[24] Fuller'e göre, Yeni Dünya Düzeni'ne karşı koyanların başını Çin Halk Cumhuriyeti çekiyor; Hindistan, Brezilya ve Mısır da direnme cephesinde sayılıyor.

[24] Graham Fuller, “The Next Ideology”, *Foreign Policy,* Spring 1995.

Aslında Fuller eksik saymış. Dünya bir yana, komşumuz İran, Irak ve bazı Arap ülkeleri de ABD’nin küreselleştirme saldırısına tepki gösteriyorlar. ABD, İran’a ambargo girişiminde yalnız kaldı. Çin, Fransa ve Rusya, Irak’a ambargoyu kaldırmak için uğraşıyorlar. Rusya, Irak’la petrol ve doğalgaz alanlarını geliştirmek için yeni bir anlaşma imzaladı. *Financial Times*’ın yazdığına göre, ABD bu anlaşma karşısında küplere binmiş bulunuyor.[25]Fransa’nın da Irak’la gizli ticaret anlaşmaları yaptığı biliniyor.

[25] *Financial Times,* 27 Nisan 1995.

Türkiye, anahtar ülke durumundadır. ABD’nin Türkiye’ye yük-lenmesi buradan geliyor. Türkiye, Washington’un dayatmalarına kararlı tavır alırsa, ABD’yi tarihsel bir yenilgi beklemektedir. Bu nedenle Türkiye, tıpkı bu yüzyılın başındaki gibi, dünyada yeni bir süreci başlatacak bir gelişmenin kilidini açma, dünya çapında bir rol oynama fırsatını yakalamıştır. Türkiye, yalnız kendine dayatılan Sevr’i parçalamanın ötesinde, Üçüncü Dünya’da yükselen bağımsızlık dalgasına kuvvetli bir ivme verebilecek konumdadır.

Unutmayalım, Sevr’den sonra 30 Ağustos 1922 gelir. Her Sevr’in bir 30 Ağustos yanıtı vardır. Yine öyle olacaktır. Nitekim, Samsun’a çıkılmıştır. Bu kez Zonguldak’tan, Karabük’ten çıkılmıştır. 1 Mayıs mücadele gününde en başta “Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye” sloganını yükselten Türkiye emekçileri, Sevr’i bozguna uğratacak temel gücün var olduğunu gösterdiler.

Sevr varsa, 30 Ağustos da vardır.

Sevr’ciler bir kez daha perişan olacaklardır.

Aydınlık, 6 Mayıs 1995

ABD-İSRAİL EKSENİ VE PKK

PKK’nin 4. Ulusal Konferansı’nda okunan raporda yer alan bazı görüşleri, *Aydınlık*, geçen hafta *Özgür Politika* gazetesinin 10 Haziran 1996 günlü sayısından aktararak yayımladı.

Bilindiği gibi PKK, Körfez Savaşı’ndan sonra Yeni Dünya Dü-zeni içinde rol talep eder olmuştu. Buna bağlı olarak, büyük emperyalist devletlerin liderlerine “Kürt sorununa acil müdahalede bulunmaları” için mektuplar yazıldı. PKK’nin 4. Ulusal Konferansı Raporu, ilk bakışta bu politikanın değiştiği izlenimini veriyor. Raporda, Yeni Dünya Düzeni’ne karşı İran ve Suriye’den Rusya ve Çin’e kadar uzanan bir “Asya ittifakı”nın önemi vurgulanıyor.

Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra Doğu Avrupa’dan Pasifik Okyanusu’na kadar uzanan bir Kaos Coğrafyası oluştu. Bu coğrafyada parçalanan ve paylaşılan ülkeler var. Coğrafya’ya davetsiz giren emperyalistler ise, parçalayan ve paylaşan konumundalar.

Sovyetler Birliği, Yugoslavya, Çekoslovakya ve Irak parçalandı. Rusya, İran ve Türkiye’nin parçalanması ise, bölge gündemine getirilmiştir. Çin’i hedef alan kampanyalar ise, Tibet ve Sincian-Uygur özerk bölgesinde yoğunlaştırılıyor. “Sevr tehdidi”, Asya ülkeleri için ortak bir tehdit olmuştur.

Bu durumda, paylaşılanların paylaşanlara karşı bir dayanışma yaratmalarının nesnel koşulları vardır. Bu yönde pratik adımların atıldığı da görülüyor. Açıktır ki, 21. yüzyılda emperyalizme karşı direnmenin ekseninde Asya olacak.

PKK, acaba Körfez Savaşı’ndan sonraki gelişmelerden dersler çıkararak, artık böyle bir ufka mı sahip? 15 Haziran 1996 günü *Demokrasi* gazetesinde yayımlanan Cemil Gündoğan imzalı yazı, bu konuya açıklık getiriyor.

Yazının başlığında “Amerika-İsrail-Kürt Denklemi Değişiyor mu?” sorusu atılıyor. Can alıcı bir soru!

Yazar, öncelikle, ABD-İsrail ikilisinin PKK’ye yönelik yaklaşımında belli bir değişme olduğunu belirtiyor. Ancak ABD ve İsrail’in “Kürt hareketini

ortadan kaldırmayı değil”, fakat “Suriye yönetimini sıkıştırmayı” amaçladığı saptanıyor. Yazı, ABD ve İsrail’in “PKK’yi bitirmek istemediklerini” birkaç kez vurguluyor. Bunun nedeni şöyle açıklanıyor:

> “Açık ki Türkiye’nin İsrail’e muhtaç olabilmesi için başında PKK gibi bir belanın bulunması gerekmektedir. Bu durumda İsrail, nasıl olur da Türkiye’yi kendisine muhtaç kılan faktörü kendi eliyle yok etmek ister? Benzer bir denklem Amerika-Türkiye-PKK bakımından da bir dereceye kadar geçerlidir.”

Görüldüğü gibi, PKK’nin bölge politikasındaki rolü, ABD ve İsrail’in ihtiyaçları zeminine oturtuluyor. Türkiye’nin başında bir bela olması, ABD ve İsrail’in işine geliyor. PKK de, bu ihtiyaç sayesinde varlığını sürdürüyor. *Demokrasi* gazetesi yazarı, “politikamızı oluştururken olayın bu niteliğini göz önünde bulundurmamız gerekir” diyor ve “sol bir hatayla hedefi genişletmeyelim” uyarısında bulunuyor.

Görüldüğü gibi, ABD ve İsrail’in karşıya alınması, “hedef ge-nişletme” olarak kabul ediliyor. Hedef, ünlü deyişleriyle “TC”dir; ABD ve İsrail ise, Türkiye’ye karşı kazanılabilecek veya en azın-dan tarafsızlaştırılabilecek güçler oluyorlar.

Teorik düzlemde bakarsak “sömürge teorisinin”, siyasal düzlemde ise “emperyalizmi hedef almayan” politikanın çıkmazı işte buradadır. ABD-İsrail ikilisinden medet ummaktan vazgeçmeyen tutum, ağzıyla kuş tutsa, Türkiye halkına güven veremez ve bölgenin emperyalizm karşıtı güçleriyle de sağlam ve kalıcı bir dayanışma içine giremez. Bu politikayı güdenler, Türkiye’nin ABD ve İsrail ekseninden uzaklaşması halinde, o eksene oturmaya istekli gözüküyorlar.

Türkiye devletini başdüşman alanlar, ABD ve İsrail’i ara güç konumunda görüyorlar. Öte yandan bölge devletlerinin, öncelikle ABD emperyalizmini değil, Türkiye’yi hedef almalarını savunuyorlar. Türkiye’ye karşı, Rusya dahil her güçle birleşiyorlar. Petrol ve doğalgaz boru hatları konusunda, Rusya ile Türkiye arasındaki rekabetin kızışmasından çıkar umuyorlar. Burada da, ABD’nin işine yarayan bir konuma düşmektedirler. Çünkü ABD, hem Rusya hem de Türkiye üzerindeki denetimini iki komşu

arasındaki rekabetin derinleşmesi üzerine kurmuştur. Rusya ile Türkiye arasındaki bir yakınlaşma, ABD'nin en istemediği olasılıktır.

Türkiye, İran, Irak, Suriye, diğer Arap ülkeleri, Türk Cumhuri-yetleri, Kafkas ülkeleri, Rusya, Çin, Hindistan arasındaki çelişmeleri keskinleştirmek, ABD emperyalizminin politikasıdır. Nitekim ABD, Çiller'i de kullandığı çeşitli tertiplere başvurarak, Türkiye ile İran, Suriye, Irak, Rusya arasında sonu savaşlara kadar uzanabilecek gerginlikler yaratma çabasındadır. ABD'nin Türkiye-İran savaşı senaryoları ürettiği koşullarda, bu iki ülke arasındaki çatlaklarda yaşam alanı aramak, ABD ile dolaylı ittifak anlamı taşır.

Türkiye'nin başını belaya sokmak ve belada tutmak, dünya öl-çeğinde devrim güçlerinin değil, karşıdevrim güçlerinin politikasıdır. Çünkü devrim, emperyalizmin baskısının ağırlaştığı koşullarda değil, "emperyalizmin zayıf halkasında" gerçekleşecektir.

Emperyalizme karşı olanlar, Türkiye ile komşuları arasındaki sorunların uzlaşmalarla çözülmesinden yanadırlar. Örneğin Türkiye-İran dostluğunu savunurlar. Emperyalizmden umudu kesmeyen dar milliyetçilik ile ulusal kurtuluşçuluğun yol ayrımı buradadır.

Hırvat, Sloven, Boşnak hareketinin yönetimleri, Yugoslavya'yı başdüşman aldıkları için, Almanyacı ve Amerikancı oldular. Yugoslavya ise, bir zamanlar Batı'nın müttefiki olduğu halde, parçalanmaktan kurtulamadı. Bu olayda, herkes için dersler vardır.

Asya ittifakı, Ortadoğu ve Asya güçlerinin, cephelerini birbirlerine değil, emperyalizme çevirmeleriyle gerçekleşecektir. ABD emperyalizmi, "konjonktürel" değil, stratejik olarak karşıya alınacak güçtür.

Yeni Dünya Düzeni'ne can alıcı darbe, Asya'dan geliyor. Bu nedenle Avrasya Seçeneği, aslında bütün dünya emekçilerinin ve ezilenlerin biricik çıkış yoludur.

Aydınlık, 22 Haziran 1996

KÖRFEZ SAVAŞI'NIN İKİNCİ RAUNDU

ABD'nin Kuzey Irak'taki Dayanağı Göçüyor

ABD bombardımanının Irak'taki birinci hedefi, ne hava savunma sistemiydi, ne de haberleşme istasyonları. Bombalar, öncelikle Irak hükümeti ile Barzani yönetimi arasındaki işbirliğinin üzerine atıldı.

ABD'yi son silahlı girişime zorlayan, Barzani olmuştur. Washington yönetiminin Kuzey Irak'taki varlığı, Kürt örgütlerine dayanmaktaydı. İşte bu dayanak göçmektedir. Irak Kürdistan Demokrat Partisi (IKDP), Kuzey Irak'taki Kürt halkının en yaygın ve en köklü örgütüdür. Bu örgütle birlikte Kürt toplumunun ağırlıklı kesimi, Irak ile aynı safa girmektedir. Bu olay, Körfez Savaşı'nda yeni bir aşamaya girdiğimizi belirliyor.

Evet, Körfez Savaşı bitmemişti. O nedenle savaşın son galibi de henüz belli değildi. Barzani önderliğindeki KDP'nin Irak'la yan yana gelmesi, savaşın seyri içinde çok önemli bir gelişmedir. Hatta denebilir ki, tarihsel önemde bir olaydır. Bu gelişme, yalnız Irak açısından değil, Ortadoğu ve Türkiye açısından da çok önemlidir.

Kürtler, Ortadoğu'nun en ezilen halkı. Ezenlerin merkezi olan ABD, Kürt halkının bu zayıf durumunu uzun zamandır değerlendiriyor. Ezilen Kürt milliyetinin örgütleri, ABD ve Batı'ya dayanarak çözüm arayışlarını on yıllardır sürdürüyorlar. Körfez Savaşı'ndan sonra Batı dayanaklı çözüm için fırsat doğduğu sanıldı. Aradan geçen altı yıl, emperyalizmle işbirliği yaparak kurtuluş ve barışa ulaşılamayacağını yeterince göstermiştir. Bu dersi, Barzani çok iyi özetledi: "ABD, yıllardır Kürtlerle oynadı."

Aslında Barzani, ne zamandır Irak yönetimiyle birlikte Irak'ın toprak bütünlüğü içinde bir çözüm arayışına girmişti. Bağdat'a gitti, Saddam Hüseyin ile kucaklaştı. Ancak araya ABD girdi ve çözümü önledi. Şimdi kucaklaşma, savaş alanında cereyan etmektedir. Bu durumda ABD'nin yanıtı da hava saldırısıyla oldu.

En önemlisi, ABD kaynakları, Barzani'yi stratejik olarak Irak kampında görüyorlar.[26] Öyleyse ABD, Barzani'yi defterden siliyor demektir. Var olan kaygan ve karmaşık zeminde gelgitler olacaktır elbette. Ne var ki, Kürt halkının önünde sonunda emperyalizme karşı daha kararlı tavırlara girmesini beklemek, hayalci değildir. Böyle bir gelişme, Kürtlerin en ezilen halk konumuyla uyumludur.

26 Cengiz Çandar, *Sabah,* 4 Eylül 1996.

Bölgesel Girişimin Önemli Çıkışı

Kürt halkının önemli bir kesimini temsil eden bir örgütün nesnel olarak ABD emperyalizmiyle karşı karşıya gelmesi, Kürt sorununun çözümü için birinci koşuldu. Ulusal sorun, emperyalizme karşı mücadele sorunudur. Kürt sorunu da, ancak emperyalizme karşı mücadeleyle çözülür. Bu büyük denklem, Kürt örgütlerinin Batıcı kampta yer almaları nedeniyle kurulamıyor ve işlemiyordu. Çözümün çıkmaza girmesinin en önemli nedeni de buydu. Şimdi çözüm için hiç olmazsa çıkış verilmiş demektir. Çözümün Kürt ayağının inşasına başlanmıştır. "Darısı diğer Kürt örgütlerinin başına" diyelim. Türkiye halkı açısından en dikkate değer gelişme budur.

Elbette Kürt sorununun çözümü için Kürtler yetmiyor. Kürt örgütleri, bu yetersizliğin çözümünü karşı kampta, emperyalistlerin yanında aradılar. Sonuç Kürt-Kürt savaşlarıdır; yoksullaşmadır; piyon haline gelmektir; özetle emperyalizm işbirlikçiliğinin iflasıdır. Geriye kalan seçenek ise, bölge halkları ve ülkeleridir. Barzani, bu son atağıyla bölge ülkeleri ve halkları arasında dayanışma umuduna da kuvvet verdi.

Bölge güçlerinin çözümünün önündeki en önemli engel, bölge devletlerinin arasındaki düşmanlıklardır. Türkiye, İran, Suriye ve Irak, geçmişte Kürt sorununu birbirlerinin üzerine yıkan uygulamalara girdiler.

Dar milliyetçi çıkarları öne çıkaran pratikler, hep emperyalizmin işine yaradı. Şimdi Irak-Barzani hattının oluşması, bölge ülkelerinin ortak tavrı yönündeki gelişmelere hizmet edebilir. ABD'nin korkusu da buradadır.

ABD İnişe Geçti

ABD'nin içoğlanları ne yazarlarsa yazsınlar, gidişat ABD açısından hiç de parlak değildir. Altı yılda ABD çok şey kaybetti.

Birincisi, ABD'nin üssü olacak bir Kürt devleti kurma çabaları iflas etmektedir. O devletin ağırlıklı unsurunu oluşturan KDP, Irak'ın bütünlüğü içinde bir çözümün yanına geçmiştir, hem de program düzleminin ötesinde elinde silahla. Şimdi Irak Kürtlerinin çoğunluğunu temsil eden örgüt, "ABD'nin Cruise füzelerinden korkmuyorum" diyor. Cruise füzelerini koruyucu görmekten düşman görmeye giden süreç, ABD'nin Kürt halkı içindeki itibar kaybını da yansıtmaktadır. Oysa hesaplar Kürtler üzerine yapılmıştı. ABD, o nedenle aslında Irak'tan çok Barzani'yi cezalandırma ve hizaya getirme ihtiyacı içindedir. Çünkü Kuzey Irak politikasının temeli çökmektedir.

Dahası, bölge ülkelerinde ABD'den uzaklaşma eğilimi belirmektedir. Öyle ya, ABD çözümü tutmayacaksa, niçin kumar oynasınlar? Türkiye yönetiminde baş gösteren kararsızlıklar biraz da bu nedenle.

ABD yönetimi, Irak-Barzani işbirliğini cezalandırmazsa, olayların denetimini elinden kaçıracağını görmüştür. Bombalar, aynı zamanda Türkiye ile Irak-Barzani hattı arasına atılmıştır. B-52 uçakları, bir bakıma Türkiye'ye de ihtar ediyor; sakın Irak'a ve Barzani'ye yaklaşma mesajını veriyorlar.

Uluslararası manzaraya gelince, durum Washington açısından hiç de iç açıcı değil. Çin Halk Cumhuriyeti, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Küba, Vietnam gibi sosyalist ülkeler ve Arap dünyası yanında Rusya,

Fransa, Hindistan gibi önemli güçler de ABD saldırısına açık tavır aldılar. Irak ile Ezilen Dünya ve Rusya gibi parçalanan ülkeler arasındaki bağlar oluşmaktadır. Avrupa ise, Fransa'nın kişiliğinde yavaş yavaş ABD emperyalizminin ayağının kayacağı günleri hesap etmeye başlamıştır. Irak, herkes için önemli bir ticaret ortağıdır.

İran ise, Irak ile dar milliyetçi rekabete girdiği için bu olayda ABD'nin yanına düştü. PKK de öyle. "Asya ittifakı" falan derken, PKK yine ABD ile aynı safta ve Asya'nın karşısında, yine piyon rolünde. Emperyalizme karşı mücadeleyi eksen almayan bir örgütün başına bu durumların gelmesi doğal oluyor. PKK, "aşiret reisi, gerici" olmakla suçladığı Barzani kadar olamayışını sorgulamalıdır.

Türkiye'nin Başındaki Bela: Batı Kulübü

Türkiye, Erbakan-Çiller yönetiminin elinde, tarihsel bir fırsatı değerlendirmenin uzağındadır. Türkiye halkının çıkarı, Irak yönetimi ile Kürt halkının barışçı bir çözüm bulmasındadır. İşte bu çözümün koşulları oluşmaktadır. Ama Türkiye'nin başında yine "Batı kulübü" vardır. Üstelik Batı Kulübü, Erbakan'la takviye edilmiştir. İşte, Türkiye hükümetinin çıkmazı buradadır.

Gazeteler, son olayda Başbakan Erbakan'ın devre dışı bırakıldığı değerlendirmesini yaptı. Aslında devre dışı olan, Türkiye'dir. Çünkü başında kim olursa olsun, Türkiye'yi, Irak'a ve Barzani'ye düşman bir konumda ateşe sürmek, artık o kadar kolay değildir. Diğer yandan, bu "devre dışı" konumda görünmek, Erbakan'ın da işine geliyor. ABD bombardımanına tavır alamıyor, hiç olmazsa ABD'nin çok yakınında görünmemiş oluyor. Batı Kulübü koltuklarına alışma döneminin görüntüleridir bunlar.

1994 yılı Aralık ayındaki görüşmemizde, Sayın Cumhurbaşkanı Demirel, söze "Batı, Türkiye'yi böldü" diye başlamıştı.

“Batı, Türkiye’yi bölüyor.” Batıcı yöneticiler bunu saptıyor ve onlar sınıfsal bağları nedeniyle Batı’nın kapanı içinde kaldıkları için, bölünmeye boyun eğiyorlar. Türkiye, ancak ABD denetimi dışına çıkarak kendi halkının çıkarlarını savunabilir. Son dönemde, Körfez Savaşı ilk dersti. Irak’a ambargo ikinci ders. Kuzey Irak’taki Amerikancı devlet ise son ders. Bütün bu olgulara Türkiye yönetimi, Batı işbirlikçiliği yüzünden teslim oldu. Fatura olağanüstü ağır çıkmıştır. Ama Türkiye yönetimi yine Batıcı. İşte sorgulanacak olan konum budur.

Türkiye ile ABD arasında “kader bağı” iddiaları işte çöküyor. Tam tersine, Türkiye ile komşuları ve Avrasya ülkeleri arasında kader bağı var. Bağımsız bir politika izlemenin koşulları fazlasıyla mevcuttur. Türkiye, Kurtuluş Savaşı sonrasında olduğu gibi, Ortadoğu-Balkanlar-Kuzey Komşusu ve Asya ile dostluk denklemini kurmak zorundadır. Batı’ya karşı güçlü ve kendini saydıran Türkiye; formül buradadır. Çıkış, emperyalizme karşı bağımsızlık politikasındadır. Ve şimdi Türkiye’de gelişen eğilim budur.

İşçi Partisi’nin büyük parti olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Emek Partisi de, kendisinden beklendiği gibi emekçi halkın özlemleri doğrultusunda tavır aldı. Demokratik Sol Parti, bir süre önce Irak’ı ABD’nin yanına çeken çözüm arayışını seslendirmişti ve bombardımanın ilk gününde bu arayışa uygun olarak, “danışıklı döğüş” sanısına kapıldı. Ne var ki, daha sonra olumlu bir tavır göstererek, ABD güdümü dışına çıkılmasını savundu.

Türkiye halkının yüzde 95’inin eğilimi, İşçi Partisi ve Emek Partisi yönündedir. Diğer büyük denen partilere bakıyorsunuz, Batı işbirlikçiliği onları geniş ölçüde zehirlemiş bulunuyor. Hele “milliyetçiyim” diyen MHP, her kritik olayda Amerikan milliyetçiliğinin kuyruğundadır. Ancak toplam olarak baktığımızda, ABD, Körfez Savaşı’ndan bu yana Türkiye düzleminde de çok güç kaybına uğradı. Körfez Savaşı sırasında kamuoyunu ABD çıkarına göre imal edenler bile, bu kez o kadar fütursuz olamıyorlar.

ABD bombaları, Türkiye’nin neoliberal “solunun” tepesine de düştü. 1 Eylül Barış Günü’ndeki soyut barış gevezeliği, ertesi gün suskunluğa dönüştü. Batı’nın ortaya saldığı insan hakları şampiyonları, ABD saldırganlığı karşısında her zamanki gibi Saddam düşmanlığına soyunarak

görevlerini yapıyorlar. Ama bombardımanın alevleri, işte onların gerçek yüzünü de aydınlatıyor. Neoliberal “solculuğun” sorunu, barış veya insan hakları değildir; Batı misyonerliğidir. Kap kalaylamıyorlar; vücutlarını çalkalıyorlar.

Körfez Savaşı Sürecek

Körfez Savaşı sürecek. Ortadoğu’da ABD emperyalizmi ile Ezilen Dünya arasındaki güç ilişkisi, değişmektedir. ABD’nin ezici üstünlüğü arkada kalmakta, Ezilen Dünya cephesi güçlenmektedir. Kısa sürede ne olursa olsun, en önemli gerçek budur. Savaşın sonunu da, bu gidiş belirleyecektir.

Kürt halkının, Ezilen Dünya cephesindeki yerini almaya başlaması, umut verici bir gelişme. Buradaki zikzaklar da, kimseyi dalgalandırmasın. Evet, Irak’ın Kürt örgütleri birbiriyle anlaşmalıdır ama ABD’nin güdümünde değil, bölge ülkelerinin safında ve Irak’ın bütünlüğü içinde. Bölge ülkelerine düşen hayatî sorumluluk ise, Kürtlerin demokratik haklarının gerçekleşmesidir. Bu, bütün halkların meselesidir. Kürt meselesi, aynı zamanda Türk meselesidir, Arap meselesidir ve Fars meselesidir. Emperyalizme karşı başka bir seçenek bulunmuyor.

Kürt halkı, nesnel konumu gereği önünde sonunda Ezilen Dünya cephesinde olacaktır. Hele Türkiye Kürtleri, bütün Türkiye halkı gibi önemli bir emperyalizm karşıtı birikime sahiptirler. Bu tarihsel kazanımın kendini göstereceğinden kimse kuşku duymasın. Sorun, Türkiye emekçi halkı içinde Kürt sorununun özgürlük, kardeşlik ve gönüllü birlikle çözümü için kuvvetli bir birikim yaratmamızdadır. O zaman uzanan eller birbirine kenetlenecektir.

Türkiye halkının çıkarı, ABD emperyalizmine göğüs geren Irak’la ve artık onu yalnız bırakmayan Kürt halkıyla birliktedir. Türkiye’de ülke ekonomisini savunan bir hükümet olsa, hiç olmazsa bugün doğan

koşullarda Irak'a ambargoyu tanımadığını ilan eder ve dünyadan da büyük destek alır.

Halkın özlemleri açıktır:

İncirlik üssüne el konmalıdır.

Ülkemizde tek bir yabancı üs ve tek bir yabancı asker istemiyoruz.

Emperyalistlerin Kürt sorununu küreselleştirme çabaları etkisiz kılınmalıdır.

Türkiye, bu amaçla bölge güçlerinin girişiminden yana açık ve kararlı bir tavır almalıdır.

Aydınlık, 8 Eylül 1996

GENELKURMAY RAPORLARINA GÖRE ABD'NİN TÜRKİYE HİMAYESİNDE KÜRDİSTAN PROJESİ

Genelkurmay Başkanlığı'na verilen üç ayrı rapor ve analizde, 1995 yılı Temmuz ve Ağustos aylarında gerçekleşen Türkiye-ABD görüşmeleri hakkında ayrıntılı bilgi ve değerlendirme var. Raporların fotokopisi elimizde. Üzerlerinde resmî mühür ve "incelendi" damgası bulunuyor.

Bu görüşmeler ABD'nin Kürt örgütlerini bir araya getirdiği ünlü Dublin sürecinden sonra yapılıyor. Dublin toplantılarını, bilindiği gibi ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Pelletreau ve Kuzey Körfez İstasyon Şefi

Robert Deutsch yönetmişlerdi. İngiltere ve Türkiye, bu toplantılara gözlemci olarak katılmıştı.

Türkiye-ABD görüşmeleri, Dublin toplantılarından sonra Robert Deutsch ve Pelletreau'nun Ortadoğu gezileri sırasında Türkiye'de gerçekleşti. Birinci görüşme, ABD'nin Kuzey Körfez İşleri İstasyon Şefi Robert Deutsch başkanlığındaki ABD heyetiyle yapılıyor.

Bu iki görüşmenin içeriğini, Genelkurmay Başkanlığı raporlarındaki ifadeleri aynen koruyarak, herhangi bir yorum eklemeden aktaracağız. Kendi değerlendirmemizi daha sonra yapacağız.

I. Robert Deutsch Heyetiyle Görüşme

T.C. GENELKURMAY BAŞKANLIĞI/ ŞAHSA ÖZEL

ASAYİŞ BÖLGESİ EMNİYET GENEL MÜDÜRLÜĞÜ/HİZMETE ÖZEL

Sayı: 346,1,0918

Tarih: 03.08.1995

Konu: Ortadoğu ve Balkanlar Masası görüşmeleri (3 sayfa)

Sayı: 11345,3,910

Tarih: 04.08.1995 (5 sayfa)

Raporda, "Türkiye ve ABD'li heyet arasındaki görüşmeler çok ateşli geçti." saptaması yapılıyor.

Raporlarda Türkiye-ABD görüşmeleri hakkında verilen bilgi ve değerlendirmeleri, ifadelere dokunmaksızın, belli başlıklar altında toplayarak sıralıyoruz:

1. Türkiye himayesinde Kürdistan planı: ABD heyeti, "Ortadoğu'da sınırların yeniden belirleneceğini" öne sürüyor. "ABD, planladığı Kürt devletini Türkiye ile bir federasyon çatısı altında birleştirmek istiyor. Kuzey

Irak'ta Çekiç Güç'ün koruduğu Kürt devleti, Türkiye himayesinde, federasyona bağlı bir Kürt devletine dönüştürülecek. Öneriye göre bu Kürdistan başka Kürdistan olacak. Garantör ülke Türkiye olacak."

Genelkurmay raporu, bu bilgileri verirken, "ABD'nin aynı federasyon planını 27 Mayıs 1960 harekâtından sonra, 1965'te ve 1974'te de önerdiğini" belirtiyor. Ancak ABD'liler, "artık bu planın yalnız Savunma Bakanlığı'nın (Pentagon'un) görüşü olmadığını, Beyaz Saray'ın da bu plan üzerinde durduğunu" belirtiyorlar.

Genelkurmay analizi, ABD planını şöyle değerlendiriyor: "Pentagon planına göre, ilerde ABD'nin dayatmalarına sürekli evet demek zorunda kalırız. İran ve Arap halklarına düşmanlık temelinde kurulacak ve her an Türkiye ile çatışmaya sokulabilecek bir Kürdistan'ın ABD himayesi dışında bir seçeneği olmayacak."

2. Kerkük-Musul petrollerinden hisse: Genelkurmay raporuna göre, "Kürt sorununa ilişkin ABD planının ardında, petrol yataklarının kimler arasında bölüşüleceği sorunu bulunuyor. ABD heyeti, Türkiye'ye Kerkük-Musul petrollerinin yüzde 5-6'sını öneriyor."

3. Türkiye'nin parçalanması tehdidi: "ABD heyeti, Kürdistan ile federasyonu kabul etmezse, Türkiye ve İran'ın da Irak gibi parçalanma durumuna gittiğini belirtiyor. ABD heyeti, EK-I'de gösterilen harita gibi bir haritanın gündeme geldiğini, ABD'nin yaptırdığı çalışmalarda bu haritanın meydana çıktığını açıklıyor."

4. Türkiye'ye ABD denetiminde PKK ile görüşme önerisi: "Kürtlerle barışın" diyen heyet, "ABD'nin denetiminde PKK terör örgütünün isteğinin neler olduğu öğrenilebilir, diyor. Bunun için oluşturulacak iki alt komisyonun, gözlemci heyetlerle beraber görüşmeler yapmasını öneriyor".

5. Türkiye'ye Kuzey Irak tehdidi: ABD heyeti, Türkiye'nin Kürdistan'ı himaye altına almaması halinde, Türkiye'yi Kuzey Irak Kürtleriyle de tehdit ediyor. "Kuzey Irak Kürtlerinin elinde yakında çok silah olacak. Saddam'ın bıraktığı silahlar onların elinde sayılır. Belki de Türkiye'nin silahlarından ileri silahları olacak, uçakları, tankları, füzeleri.

"Çekiç Güç'ün verdiği brifinge göre, Kuzey Irak'ta hâlâ var olduğu iddia edilen gizli kimyasal ve biyolojik silah stokları, yeraltında gizli uçaklar,

füzeler ve en önemlisi Musul-Kerkük petrollerinin gelirleri. Bunlar, Çekiç Güç'ün uzatma kararları sırasında Türkiye'nin ikna edilmesine yol açan maddelerdir. ABD heyetine göre, Türkiye'nin sınırları hâlâ tehlikede."

6. Saddam Hüseyin'i devirmek için üçlü plan: "ABD, Irak'ta yönetim değişikliği için plan getiriyor. Yönetime karşı Kürtleri ve Şiileri kışkırtmak için Irak muhalifi Ahmet Çelebi ile görüşmeler devam ediyor.

"ABD, Saddam Hüseyin'i devirme planının gereği, Kürt grupların ve Türkiye'nin Bağdat yönetimiyle diyalog kurmasına karşı çıkarken, Talabani ve Barzani'nin kendi aralarında anlaşmalarından yana olduğunu belirtiyor." Robert Deutsch, Barzani ve Talabani'ye, "Sicili bozuk Saddam ile görüşmeniz çıkarınıza uygun değildir" uyarısında bulunuyor.

7. ABD'nin İran seçeneği: ABD'ye göre, "Türkiye Ortadoğu'da yapılan Zirve Görüşmeleri Planına yaklaşmazsa Şattül Arab'ın bir bölümü ile Musul-Kerkük'ün doğusunun İran'a verilmesi halinde, Tahran yumuşatılabilir."

8. Türkiye-İran çatışması ateşlenecek: Genelkurmay İstihbaratı'nın analizine göre, "ABD, Saddamı devirme planının başarısına engel olarak gördüğü İran ile Türkiye arasında gergin bir ortam oluşturmaya çalışıyor. The center of the Geopolitics of Iran adlı raporda, Ortadoğu'da yeni çatışmanın Türkiye-İran arasında ateşleneceği, Suriye ve Irak'ın da İran İslam Cumhuriyeti yanında yer alacağı belirtiliyor".

9. ABD, PKK'nin Suriye'nin elinde koz olarak bulunmasına göz yumuyor: Genelkurmay raporunun ABD heyeti ile görüşmeden çıkardığı bir saptama da bu.

10. Suriye ile su savaşı: "1986 yılında PKK'nin GAP'ı havaya uçurtma planında ABD, Suriye'yi ve PKK'yi kınadı. GAP'ı uçurma, Türkiye'ye yönelik en büyük tehditlerdendi. Suriye ile gergin ilişkiler, Türkiye'yi ve Ortadoğu'yu bir su savaşına doğru itiyor."

11. ABD, Yunanistan-Suriye askerî işbirliğine karşı değil: Genelkurmay İstihbaratı, "ABD'nin Ortadoğu'da yeni stratejiler denediğini" belirtiyor. Bu strateji gereği, "Güney Kıbrıs ve Yunanistan'ın silahlanmasını ABD hoşnutlukla karşılıyor".

12. Türkiye-Yunanistan gerginliğinde ABD çıkarı: Bu tespiti yapan Genelkurmay Analizi şöyle devam ediyor: "Kıbrıs ve Ege sorunu Kürt problemi ile aynı çizgide. Türk askeri ABD çıkarı için Kuzey Irak'a gitmiyor. Ordu Musul-Kerkük'e inseydi, plan daha değişik olacaktı. Saddam hükümetini yıkmak kolaylaşacaktı. Ordu Musul'a gitmeyince, Türkiye yine Kıbrıs ve Ege sorunlarında Yunanistan ile masada."

13. ABD'nin Suudi Arabistan'da darbe planı: "Suudi Arabistan'da ABD şirketlerinin petrol kuyuları açmaları üzerine bu tehlike şimdilik ortadan kalkarken, Suudi hükümetindeki bazı bakanların değişmesi CIA planının bir ekseni."

14. Ortadoğu planının operatörleri: Genelkurmay belgesi, "bütün bunlar Pentagon ve CIA tarafından üretiliyor" tespitini yaptıktan sonra, planın operatörlerini sayıyor: "Graham Fuller, Paul Henze'nin araştırma merkezi, Stephen J. Blank, William T. Johnsen ve Stephan C. Pelletlere, Pentagon uzmanları."

15. Kriz bölgelerinde stratejik işbirliği dayatması: "ABD, Türkiye'ye Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'da stratejik bir işbirliği dayatıyor. Buna göre Türkiye bu üç kriz bölgesinde ABD'nin planlarını uygulayacak." Genelkurmay, "ABD'nin Ortadoğu planında üzerine hesap yaptığı ülke, stratejik noktadaki Türkiye'dir" diye saptıyor. İstihbarat Analizi, şu değerlendirmeyi yapıyor: "ABD'nin meselesi, Ortadoğu'da uygulanacak 'Pax Americana' için Türkiye'yi cepheye sürmek. Ortadoğu ülkeleriyle ilerde kanlı bıçaklı hale düşeriz."

16. Washington Türkiye'yi Orta Asya'ya tramplen olarak kullanmak istiyor: "ABD bunun için Orta Asya ve Kafkasya petrol boru ve doğalgaz boru hatlarının geçeceği güzergâh üzerindeki rekabette Türkiye'ye destek veriyor. ABD önümüzdeki günlerde Kafkaslar'ı da kuşatmayı hedefliyor. Bunun en belirgin yanı, Azerbaycan-Ermenistan sorununda ABD'nin ağırlığını artırması."

II. Robert Pelletreau ile Görüşme

T.C. GENELKURMAY BAŞKANLIĞI / HİZMETE ÖZEL, ANALİZLER, STRATEJİ VE DENGELER - GÖRÜŞMELER RAPORU - OTONOMİ BÖLGESİ

Sayı: 1348916-914

Tarih: 22.08.1995

Konu: Strateji

Ek: Sevr-Lozan anlaşmaları (5 sayfa)

Sayfa altlarında: Emniyet ve Asayiş W/M.M.T. Otonomi Bölgesi

Bu rapor, ünlü Dublin toplantısından sonra Körfez ülkelerine gezi yapan ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Robert Pelletreau başkanlığındaki ABD heyeti ile Türkiye heyeti arasındaki görüşmeler hakkında bilgi veriyor. Belgeye göre, ABD heyeti, bölgede yeni projelerinin olduğunu açıklıyor. Türkiye’ye birinden birini seçmesi için iki proje dayatılıyor:

ABD’nin birinci projesi: Saddam Hüseyin’i devirmek. ABD heyeti, “Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin’i devirme planlarının, Ürdün’e yapılacak tatbikat ya da kaçan damatların yol açtığı gelişmeler yoluyla başarılamayacağını” vurguluyor. “Saddam Hüseyin’i devirmek için, Ürdün, Suudi Arabistan, Mısır, Kuveyt, İsrail ve Türkiye, bölgedeki müttefikler olarak yumuşak geçiş için işbirliği yapmalılar. Türkiye’nin, Saddam Hüseyin’e meşruiyet tanıyan adımlardan kaçınması, ABD’nin Ankara’dan beklentisi. Saddam gidince Irak’ta demokratikleşme olur, aileden biri başa geçer, Irak’ın toprak bütünlüğü korunur. Saddam Hüseyin gitmezse, bölgede istikrar sağlanamaz. Saddam Hüseyin’i devirmenin yolu, yabancı bir gücün Irak’a girmesinden geçiyor. Bunun için Ürdün’ün yetersiz olduğu bildirildi.”

ABD’nin 2. projesi: Kürt federe devleti. ABD heyeti, “Türkiye’nin Saddam’ı devirme planına yanaşmadığını biliyoruz”, diyor. “Önerimiz ikinci plandır. Eğer Saddam Hüseyin Irak’tan gitmezse, Irak’ın kuzeyinde bir Kürt federe devleti kaçınılmaz. Bu federe devlete Türkiye sıcak baktığı takdirde, Türkiye Irak’ın kuzeyinde hak iddia edebilir. Türkiye eğer bir operasyonla Kerkük-Musul’a inerse, Irak hükümetinin petrollerinin yüzde

30’unu Kuzey Irak’taki federe devlete bırakacağı vurgulandı. Türkiye bu paydan hak iddia edebilecek. ABD heyeti, tekrar şunu belirtti: Türkiye Kuzey Irak’ta kurulacak federe devlete yardımcı olmadığı takdirde, bu devlet yaşayamaz. Fakat bu federe devlet, er geç kurulmalı. Ya da Türkiye, Saddam Hüseyin’i devirme planına yanaşsın. Yoksa Kuzey Irak hep karışık kalır. Türkiye’nin başı daha çok ağrır. PKK terör örgütü, KDP ve YNK’dan daha güçlü. Ayrıca Kerkük-Musul petrolleri yanı sıra Türkiye’nin Körfez Savaşı’ndaki zararlarının da telafi edileceği belirtildi.”

ABD Bölücülüğünün Resmî Belgesi

Genelkurmay istihbarat ve analiz raporları büyük önem taşıyor. Ortaya koyduğu gerçekler açısından değil. Çünkü bu raporlarda verilen bilgi ve yapılan değerlendirmeler biliniyor. *2000’e Doğru* ve *Aydınlık* sayılarını açtığımız zaman, hemen her şeyin daha önce yazıldığını görebiliyoruz. Ancak daha önce dergi ve gazete haberi değerindeki birçok bilgi ve saptama, bugün resmen de doğrulanmış oluyor. Bu doğruları şöyle sıralayabiliriz:

1. ABD’nin “Irak’ın toprak bütünlüğüne” ilişkin açıklamaları yalandır. ABD, açıkça Irak’ı bölmek istiyor.

2. ABD, Kuzey Irak’ta bir Kürt devleti kurmak ve bu devleti bölgenin bütün ülke ve halklarına karşı kullanmak istedi.

3. ABD, Türkiye’nin dostu değildir. ABD, projelerini kabul etmeyecek olursa, Türkiye’yi parçalamakla tehdit ediyor. Haritası bile hazırlanmış ve Türkiye heyetine gösteriliyor.

4. ABD, Ortadoğu’daki denetimini, bölge ülkeleri ve halklarını birbirine kırdırarak sürdürme politikasını izliyor.

5. ABD, Türkiye’ye karşı, Türkiye’nin bütün sorunlarını ve komşularıyla çelişmelerini bir koz olarak kullanıyor. ABD, PKK’yi de bu kozlar arasında

görüyor.

6. ABD’nin gözünde Türkiye, kriz bölgelerine müdahale gücüdür, Orta Asya’ya tramplendir, taşerondur.

7. Türkiye’deki İkinci Cumhuriyetçilere bakıyoruz, yazdıkları ve söyledikleri ABD heyetlerinin gizli görüşmelerdeki tezleriyle bire bir oturuyor. ABD’nin imal ettiği bütün yalanlar, sahte tehlikeler, gerçek tehditler, hepsi bunlar tarafından dillendiriliyor.

Bütün bu olgular karşısında, iflas eden, yalnız ABD’nin Kuzey Irak’taki varlığı değildir; Türkiye’deki Amerikancı politika da iflas etmiştir.

ABD, şimdi Ortadoğu’da daha geri mevzilerde tutunmaya çalışıyor. Strateji değişmemiştir: Petrol ve doğalgaz kaynaklarını ve yollarını denetim altında tutmak. O nedenle ABD’nin Genelkurmay raporlarında belgelenen politikaları, bir yıl öncesinde kalmış sayılamaz. Fırsatını bulduğu anda yeniden gündeme getirecektir. ABD, şimdi tertiplere daha çok muhtaç hale gelmiştir. Bu nedenle ABD emperyalizmine karşı uyanıklığı güçlendirmek, kararlı ve tutarlı bir çizgi izlemek, Türkiye’nin geleceği açısından belirleyicidir.

Irak’taki son gelişmelerden sonra Türkiye emekçi hareketi için çok elverişli koşullar doğmuştur. Türk ve Kürt emekçilerinin kardeşliği güçlenecektir. Sınıf hareketini bölme çabaları da darbe yemiştir. Öte yandan IMF de eski gücünde olamaz.

Askerî darbe tehdidine gelince, Saddam-Barzani güçbirliği, Türkiye’deki parlamenter rejime hayat öpücüğü verdi. Bu da önemlidir.

İzlenecek Politikalar

Türkiye, son gelişmelerle ortaya çıkan elverişli koşulları değerlendirmeli, bağımsızlığı ve güvenliği için, aşağıdaki politikaları izlemelidir:

1. CIA ajanları ülkemize kabul edilemez. Bu ajanlar, bütün Ortadoğu halklarına karşı suç işlemişlerdir. Yaptıkları iş, Türkiye yasaları açısından

da suçtur. Onları koruyanlar, suça ortak olurlar.

2. Türkiye, komşu Irak'la ve Irak Kürt halkının örgütü IKDP ile birlikte hareket etmeli; Irak'ın bağımsızlığını ve birliğini gerçekleştirmeye yönelen bu girişimi aktif olarak desteklemelidir. Irak yönetimi ile Kürt halkının özgür iradeleriyle anlaşmalarına yardımcı olunmalıdır.

3. Türkiye, ABD'nin Irak'ı, Irak Kürtlerini ve bölge ülkelerini hedef alan tertiplerine ortak olmamalı, bu tertiplere karşı bölge ülkeleri ve halklarının yanında yer almalıdır.

4. Çekiç Güç, Ortadoğu'dan gitmelidir,

5. Türkiye, Irak'a ambargo uygulamasını kaldırmalıdır; bunun koşulları vardır.

6. Türkiye, kendi Kürt sorununu, eşitlik, kardeşlik ve gönüllü birlik temelinde, anayasal ve yasal düzenlemelere giderek derhal çözmelidir. Bunun için, Kurtuluş Savaşı yıllarında denenmiş Anayasal değerdeki ilke ve politikalar derhal yürürlüğe konmalıdır. Özetle, ilk anayasal belgeler olan Amasya Görüşmesi'nin, Erzurum ve Sivas Kongresi'nin çözümleri, Anayasaya alınarak uygulanmalıdır.

Aydınlık, 15 Eylül 1996

TÜRKİYE'DEN KORKUYORLAR

Clinton, “Türkiye 21. yüzyılın kilit ülkesi” dedi. Avrupa liderleri de öyle söylüyorlar.

Türkiye, Asya kapısının kilidi oluyor.

ABD, Orta Asya ve Kafkaslar üzerindeki rekabette Türkiye’yi belirleyici önemde görüyor. “Kriz bölgelerine müdahale” misyonunu üstlenebilecek, başka bir ülke yok.

Kilit, bilindiği gibi, iki işlevlidir; kapıyı açar da, kapar da.

Ya Türkiye, “Mehmetçiğin kanını pazarlama” enayiliğini kabul etmezse? O zaman, ABD’nin Asya seferi iyice batağa saplanmış demektir. Çünkü ABD bu maceraya ekonomik güçle değil, silahlı güçle kalkışıyor. Silahlı gücün öncü müfrezesi ise, ulusal karakteri ortadan kaldırılarak lejyon taburlarına dönüştürülecek olan Anadolu askeri oluyor.

Türkiye NATO’dan Çıkabilir

Peki Türkiye’nin “kriz bölgelerine müdahale” misyonunu üstünden atması mümkün müdür? Batı’nın strateji uzmanları bu olasılığı ciddiye alıyorlar. ABD’liler, Türkiye’nin 2010 yılına varmadan NATO’dan kopabileceği üzerinde duruyorlar. Geçen hafta değinmiştik, Almanya’nın hâkim güçleri de aynı kaygıyı paylaşıyorlar. Aslında Türkiye’nin Avrupa Birliği aday üyeliğine kabulü bu korkunun sonucudur. Berlin’de yapılan hesapları yansıtan *Die Welt* gazetesi, Türkiye’nin askerî bir rejim yoluyla NATO’dan ayrılabileceğine dikkat çekiyordu.[27]

27 *Die Welt,* 22 Aralık 1999.

Burada “askerî rejim” kavramı, Batı için tukaka olan her şeyi yansıtıyor. “Askerî rejim” dedikleri, devrimci bir demokrasidir; Kemalist Devrim’in dikbaşlılığıdır.

Görüldüğü gibi, Türkiye’yle ilgili “kilit” tahlili, yalnız bir hizmet beklentisini değil, aynı zamanda bir korkuyu yansıtıyor. Asya kapısı ABD’ye kilitlenebilir!

Asya Kapısı ABD'ye Kapandı

Aslında Türkiye, kendisine dayatılan rolü kabul etse de etmese de, Asya kapısı ABD'ye kapanmıştır. Yine *Die Welt'*in çok önemli yorumunda vardı, Almanlar ABD'den "maceracı müttefik" diye söz ediyorlar. Bu "macera" tanısı, doğrudan doğruya ABD'nin Asya planlarıyla ilgilidir.

Asya seddi oluştu bile. Bütün Asya, Çin-Rusya ekseni çevresinde toplanmaktadır. Orta Asya Türk Cumhuriyetleri ABD kaması olmayı kabul etmiyor. Hele en son Yeltsin'in devrilmesinden sonra, Rusya, cephesini 2000'lerin en azından ilk 20 yılını kapsayacak bir tavırla Batı'ya çevirmiştir. Artık Yugoslavya'nın ne zaman Kosova'ya döneceği konuşuluyor. ABD'nin saldırısı, Hitler'in İkinci Dünya Savaşı'ndaki "Yıldırım Savaşı" kadar bile başarılı olmamış, hedeflerine ulaşamamıştır. Asya ittifakının pekişmesi, ABD ile Avrupa arasındaki çatlağı beklenenden daha çabuk derinleştiriyor. Dahası, Avrupa, ABD'nin ayağının takılacağı günün pususuna yatmıştır. ABD, Washington'un akıl hocalarından Huntington'un da saptadığı gibi hızla yalnızlaşıyor. "Maceracı müttefik"in Asya hesapları şimdiden iflas etmiştir.

ABD'nin Asya Bozgununu Paşlayacak mıyız?

Bu gelişmenin ülkemiz açısından anlamı şudur: Artık Türkiye kilidi iki işlevli değildir. Diyelim ki, Damat Ferit türünden yöneticiler, Türk Ordusu'nu Pentagonlaştırabildiler ve Mehmetçiği ABD'nin maceracı girişimlerinin emrine verdiler; kilit yine de açılmış olmayacaktır. ABD girişiminin Asya seddinin duvarları üzerinde kalacağı kesindir.

Bu durumda Türkiye, artık hainler tarafından yönetilecek olsa bile, Asya kapısını açabilecek bir rol oynayamaz. Türkiye'nin vereceği karar, ABD'nin Orta Asya hegemonyasına hizmet edip etmemek seçeneklerinden biri değildir. Çünkü Türkiye kendini feda etse bile, ABD'nin Asya bozgunu kaçınılmazdır. Türkiye'nin önündeki seçenekler, ABD'nin Asya "macerasını" paylaşmak veya paylaşmamaktır.

Ulusal Devletin Tunç Yasası

Varsayımları bir kenara bırakalım, tek bir olasılık var: Türkiye, ABD'nin Asya jandarması olmayacaktır. Damat Ferit türü yöneticiler, 1920'lerde Türkiye'nin geleceğini belirleyememişlerdi; 2000'li yıllarda da belirleyemeyecekler. Çünkü ulusal devlet yıkılmayı kabul etmez, direnir; ulusal ordu da küreselleştirilemez, direnir. Bu, toplumsal-ekonomik bir yasadır, tunç yasasıdır. Kaldı ki, Türkiye'nin birikimi, Anzak askerleri gibi uzak kıtalara sürülmeye gelmez; ters teper.

Türkiye'ye birkaç yıl gerekiyor. ABD, başına gelebilecekleri gördüğü için, şu Avrupa şoku geçmeden, Türk Ordusu'na yönelik yeni bir nifak girişiminin işaretlerini vermeye başladı. Sinyalcilerin düğmesine basıldı bile. Hasan Yalçın'ın *Aydınlık*'ın bu sayısındaki "Tertibin sinyalleri" başlıklı yazısı, bu olayın nedenlerini niçinlerini irdeliyor.

Türkiye Avrupa'ya Katılmayacak

Tarihi tertipçilerin yazmadığı kesindir. Tertiplerinin altında kalacaklardır. Bugünün Avrupa kapısında eli kolu bağlanmış, parçalanmayı bekleyen Türkiye manzarası kimseyi aldatmasın. Tarihin akışı o yönde değildir.

Hainlik, hainliğiyle kalacaktır. Türkiye'nin, Avrupa'ya gireceği falan yok. Bir süre sonra bu gerçek, bütün haşmetiyle ortaya çıkacaktır. İşte o zaman Türkiye'nin gerçekten de kilit olduğu görülecektir.

Türkiye ABD'yi Kurtarabilir

Türkiye, Asya kapısını ABD'ye kapayan rolüyle, kendi büyük devrimci atılımının kapısını açacaktır. Böylece Türkiye, ABD'nin önüne de çok önemli bir fırsat kapısı açmış olacaktır. O zaman Washington'un, Asya seferinin bir macera olduğunu bütün katılığıyla görmesi daha kolay olur. Açıkçası Türkiye, kendi geleceğini kurtarırken, ABD'yi de bir maceradan caydırabilir. Demek ki, Türkiye'nin ABD'ye yapabileceği en büyük iyilik, onun "kriz bölgelerine müdahale dayatmasını" reddetmesidir. Türkiye-ABD ilişkilerini normalleştirecek, egemenliğe saygı ve karşılıklı yarar temeline oturtabilecek tutum da budur. Türkiye, tarihine ve kendisine yakışan tutumu alarak, ABD'yi de sonu karanlık bir maceradan kurtarabilir.

Türkiye, gerçekten kilit; ABD dahil, bütün insanlık için!

Aydan görülen biricik insan yapısı, Çin seddi imiş.

21. yüzyıla baktığımız zaman, insan yapısı tek eser görülüyor: Asya seddi.

Bana sorarsanız, Asya seddi, 21. yüzyılın harikasıdır.

Aydınlık, 16 Ocak 2000

SON SÖZ YERİNE: BATI'DAN ÖZGÜRLÜK GELİR Mİ?

Bugün Türkiye'de en gerici tez şudur: "Demokrasi ve özgürlük Batı'dan gelir."

Büyük bir yanılsama yaşanıyor. Batı'dan ne geldiği bellidir. 150 yıllık tarihimiz bir yana, şu son yıllara bakalım. Batı'nın dayattığı ekonomik

program demokrasi açısından başlıca iki maddeden oluşuyor:

Bir: Milyonlarca işçiyi ve kamu çalışanını işten atacaksınız.

İki: Sendikalı işçi sayısını aşağı çekeceksiniz.

Dünya Bankası'nın ve IMF'nin programı gereği, sendikalı işçi sayısı 6,5 milyondan 1,5 milyona düştü. Yalnız geçen yıl Eylül ayına kadar işten çıkarılanlar, Başbakan'ın verdiği bilgiye göre 700 bin. Eylül 1994 sonrasını da hesaba katarsak, bu sayı çoktan 1 milyonu geçti ve önümüzdeki özelleştirme uygulamalarıyla iki milyona varacak.

Siz hiç Batılı bir hükümet adamı veya "İnsan Hakları" temsilcisi duydunuz mu, bu sokağa atılan işçinin çalışma hakkını veya sendikasızlaştırılan işçi sınıfının sendika özgürlüğünü savunuyor olsun. Göremezsiniz, duyamazsınız. Çünkü emekçi halkın büyük mücadelelerle kazandığı özgürlük mevzilerini yıkıma uğratan programın arkasında Batılı emperyalist devletler var.

Siyaseti belirleyen ekonomidir. Demokrasiyi belirleyen de, her zaman toplumsal ve ekonomik ilişkilerdir. Demokrasinin ve özgürlüklerin kendisi, dünyamıza toplumsal ve ekonomik bir devrimle geldi. Demokrasi, tarihsel olarak bir toplumun ortaçağ ilişkilerinden, krallıktan, derebeylikten kurtulmasının ürünüdür.

Batı, bize dünya sermayesiyle bütünleşme programını dayatıyor ve uygulatıyor. Özelleştirme bu programın merkezinde yer alıyor. İşçi kıyımı, sendikasızlaştırma ve taşeronlaştırma bu programın diğer temel maddeleridir. Programın toplum hayatına yansıması ise, milyonlarca insanın sokağa atılması, yüz binlerce çocuğun daha sokaklarda tiner çekmesi, yüz binlerce kadının vücudunu satar hale getirilmesi, toplumumuzun büyük çoğunluğunun yoksullaşmasıdır.

Peki, o zaman bu ekonomik ve toplumsal program, hangi siyasetle tamamlanır? Bunun yanıtını sermaye sınıfının açık sözlü temsilcileri vermişlerdi. Eski DPT Müsteşarı Yıldırım Aktürk, geçen yıllarda özelleştirmenin ancak "polis rejimiyle" uygulanabileceğini belirtmişti. Gerçekten de, milyonları sokağa atan, sendikasızlaştıran ve yoksullaştıran bir rejim, kitlelerin direncini copla, kurşunla bastırmak zorundadır. Nitekim öyle oluyor. Yürüyen madencinin önünü Mengen'de polis barikatı kesiyor. Memurun haklı eylemi polis copuyla karşılaşıyor. Batı'nın dayattığı

programın milyonlarca emekçiye getirdiği özgürlükler bunlardır: İşten atılma özgürlüğü, sendikasızlaşma özgürlüğü, cop yeme özgürlüğü vb vb.

Yoksa Batı'ya haksızlık mı yapıyoruz? Öyle ya, ABD hükümetinin dilinden "İnsan Hakları" sözcüğü düşmüyor. Bütün dünyaya "İnsan Hakları" ideali ve dernekleri ihraç ediyorlar; ezilen ülkeleri gözlemliyor; gerekirse ambargolar koyuyor, çeşitli baskılar uyguluyor ve dünyanın her yerine "İnsan Hakları" jandarması bile gönderiyorlar. "İnsan Hakları" sopası, hiçbir zaman insan haklarını sürekli ayaklar altına alan Suudi Arabistan, Körfez şeyhlikleri, Latin Amerika diktaları gibi rejimlere çarpmıyor. Sopa, Çin, Kore, Küba, Irak, Libya gibi ABD'ye karşı koyan ülkelere sallanıyor.

Dikkat edilsin, Batı'nın dayattığı iki özgürlük var:

Bir: Dinciliğe, mezhepçiliğe özgürlük.

İki: Milliyetçiliğe, etnik parçalanmaya özgürlük.

Bu "özgürlükler", aslında emekçinin özgürlüğünü katletmek içindir. Zenginler Kulübü'nün amacı, insanlığı sınırsız tahakküm altına almaktır. Yeni Dünya Düzeni, bu amacın programı. Stratejileri ise, Ezilen Dünya ülkelerini din ve milliyet savaşlarıyla yıkıma uğratmak, onları devletsiz bırakmak, böylece dünya sermayesiyle sınırsız bütünleşmenin siyasal koşullarını yaratmaktır.

Kurdukları Helsinki girişimlerine, İnsan Hakları Derneklerine ve diğer mandacı örgütlere bakınız, özgürlüğün içeriğini emperyalizm belirliyor: Nakşibendiliğe, Süleymancılığa, Hizbullahçılığa, Nurculuğa özgürlük; Vahdettin'e, Abdülhamit'e, Saidi Nursi'ye özgürlük; mezheplere, tarikatlara, tekkelere özgürlük; etnik boğazlaşmaya özgürlük... Emperyalist kurumlar, on yıllardır Türkiye'nin dinsel ve etnik yapısını inceliyorlar. Bizim kültür zenginliğimizi keşfetmek için değil, parçalayarak küreselleştirmek için.

Pratiğe bakalım. Sokağa atılan işçinin, sendikasız bırakılan emekçinin özgürlüğü için uğraşan bir İnsan Hakları hareketi göremiyoruz. Batı'nın "insan" sınıflamasına girebilmek için mezhepçi veya gericimilliyetçi olmak gerekiyor.

Batı'nın örgütlenme özgürlüğü karşısındaki tavrına bakınız: Dinci, tarikatçı, mandacı örgütlere özgürlük; emekçi örgütlenmesine ve

sendikalara ölüm!

Aydınlar da bu açıdan sınıflandırılmıştır. Batı, mandacı aydına sahip çıkıyor, kurumlarını ve medyasını mandacılar için seferber ediyor. Emekçi sınıfların aydınlarına yapılan baskılara gelince, getirin suskunluk örtüsünü. O nedenle Batı'dan "özgürlük dayanışması" istiyorsanız, etnik parçalanmayı destekleyecek ve Batı'yı okşayacaksınız, emperyalizm sözcüğünü zinhar ağzınıza almayacaksınız. O zaman Helsinki girişimlerine başkan bile yaparlar sizi.

Aslında 150 yıllık bir tarih dersidir bu, 1838 İngiliz-Osmanlı Ticaret Sözleşmesi'yle ve Tanzimat'la başlar. Gülhane Hattı Hümâyunu, yabancı tüccarın özgürlüğünü ve güvenliğini sağlar ve Osmanlı devletini parçalamak için azınlık "haklarını" güvence altına alır. Özgürlük mücadelesi veren Yeni Osmanlılar ise hapislere atılır, sürülür. 1908 Hürriyet Devrimi, Batı işbirlikçisi padişahı hedef alır. Batı, özgürlüğün karşı safındadır.

Batılı emperyalist devletler, Birinci Dünya Savaşı'nı Türkiye'ye özgürlük götürmek için değil, ülkemizi paylaşmak için yaptılar. İstanbul'a, İzmir'e, Antep'e, Adana'ya çıkan emperyalist orduları demokrasi getirmiyordu. Osmanlı devletini yıkarak en büyük demokrasi atılımını gerçekleştirmek için, emperyalizmi yenmemiz gerekti.

Türkiye, bu tarih dersini İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir kez daha yaşadı. ABD, elinde "hürriyet" meşalesiyle Türkiye ekonomisini ele geçirdi. ABD işbirlikçilerinin kurduğu partinin adına dikkat ediniz: Demokrat Parti! Liderleri Bayar, "Türkiye'yi Küçük Amerika yapacağız" diyordu. Yaptılar da. Ticaniler, Nurcular, tarikatçılar özgürlüğe kavuştu; emekçiler, aydınlar, sosyalist hareket ise ezildi. Türkiye'yi 1960'ın eşiğinde Amerikancı bir tek parti diktasına sürüklemeye kalktılar.

Ülkemizde Batı'nın denetimi ne zaman güçlenmişse, baskı ve şiddet gelmiştir. İşte 12 Mart, işte 12 Eylül! İnsan Hakları raporları yazan o CIA ajanları, Kenan Evren cuntası için, "our boys" (bizim çocuklar) diyorlardı.

Dünya'da da öyledir. Vietnam, Laos ve Kamboçya faşist rejimleri, Küba'nın Batista'sı, Endonezya'da bir milyon insanın kanına giren Suharto rejimi, İspanya'nın Franko'su, Portekiz'in Salazar'ı, Yunan faşist cuntası,

Şili'nin Pinoşe'si, Arjantin'in Videla'sı ve diğer Latin Amerika cuntaları, Filipinler'in Markos'u, dünyada ne kadar faşist rejim varsa, ABD desteklidir. İşte bu Batı işbirlikçisi zorbalık rejimleri, ülkelerine ne kadar özgürlük getirdilerse, Batı da o kadar özgürlükçüdür.

Çağımızın bu büyük gerçeğinin teorisi de yapıldı elbette: Batı, artık Büyük Fransız Devrimi'nin özgürlükçü Batı'sı değildir; emperyalist karakter kazanmıştır ve dünya ölçeğinde gericiliğin, baskının, şiddetin merkezi haline gelmiştir. Dünyada özgürlük düşmanlığı, Batı ekseninde var olabilmektedir. Bu nedenle, çağımızda demokrasi ve özgürlük mücadelesinin özü, emperyalizmle hesaplaşmaktır. Emperyalizme karşı mücadele, demokratlaştırır. Emperyalizme karşı mücadeleden koparılmış bir "demokrasi" veya "İnsan Hakları" söylemi ise, mandacılığın, Yeni Dünya Düzeni'nin perdesidir.

Batı'ya direndiğin ölçüde demokratlaşır ve özgürleşirsin.

Batı'ya teslim olduğun ölçüde ezilir, parçalanır, boğulursun.

Neoliberalizmin ve soldaki mandacıların üzerini örtmeye çalıştıkları, çağımızın büyük gerçeği işte budur.

Aydınlık, 25 Mart 1995

Doğu Perinçek'in Kitapları

- *Bozkurt Efsaneleri ve Gerçek* (Geliştirilmiş 4. Basım)
- *Kıvılcımlı'nın Burjuva Ordu ve Devlet Teorisinin Eleştirisi* (Aydınlık Yayınları, 1975)
- *Osmanlı'dan Bugüne Toplum ve Devlet*
- *Kemalist Devrim 1/ Teorik Çerçeve*
- *Kemalist Devrim 2/ Din ve Allah*

- *Kemalist Devrim 3/ Altı Ok*
- *Kemalist Devrim 4/ Kurtuluş Savaşı'nda Kürt Politikası*
- *Anayasa ve Partiler Rejimi*
- *Lenin Stalin Mao'nun Türkiye Yazıları*
- *Türk Sorunu*
- *Abdullah Öcalan ile Görüşme*
- *Stalin'den Gorbaçov'a*
- *Parti ve Sanat* (Geliştirilmiş 2. basım)
- *Aydın ve Kültür*
- *Avrasya Seçeneği* (Genişletilmiş 2. basım)
- *Çiller Özel Örgütü*
- *ÖDP'nin Kimliği*
- *Bir Devlet Operasyonu*
- *28 Şubat ve Ordu*
- *Eşcinsellik ve Yabancılaşma*
- *Memidik Kaptan'a Masallar*

DOĞU PERİNÇEK/ *Kemalist Devrim Dizisi*

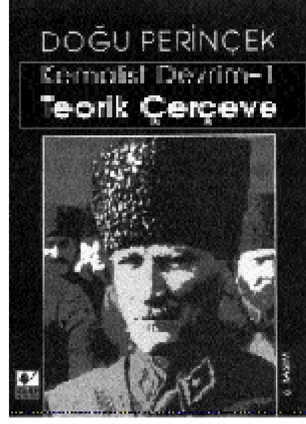
Kemalist Devrim-1

Teorik Çerçeve

Bu kitap, Kemalist Devrim'i tarihsel materyalizm açısından incelemek isteyen araştırmacılara ve okurlara teorik bir çerçeve sunuyor.

Doğu Perinçek, ultra "solcu"-Troçkist tezleri eleştirirken, emperyalist Batı tarihçilerinin, İslamcıların, geleneksel veya liberal Atatürkçülerin, "Sivil Toplum"cuların ve Kürt milliyetçiliğinin görüşlerini de eleştirmiş oluyor. Bütün bu akımlar, aslında "resmi ideoloji-sivil ideoloji" kavramlaştırması ekseninde buluşuyorlar, sınıfsal çelişme ve konumları bulandırıyorlar.

Perinçek, Kemalist Devrim'in sınıfsal karakterini, tarihsel rolünü, cılız kalmasının nedenlerini, Türkiye'nin adım adım yeniden dünya kapitalist sistemiyle daha sıkı bütünleşmesi sürecini tahlil ediyor ve Kemalist Devrim'in bilançosunu çıkarıyor.

Kemalist Devrim-2

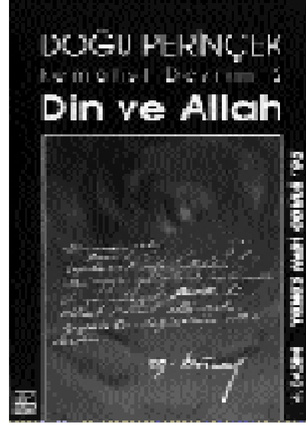
Din ve Allah

Doğu Perinçek, Kemalist Devrim'in din ve Allah felsefesini araştırıyor.

Bu kitap Cumhuriyet Devrimi ideolojisinin, *din* nedir, *Allah* nedir sorularına verdiği cevapları, İslamiyete bakış açısını ve *laiklik* anlayışını inceliyor. Atatürk'ün din, Allah ve İslamiyet konusundaki görüşleri kendi el yazılarıyla saptanıyor.

Dahası, Atatürk'ün bu görüşlerinin Cumhuriyet Dönemi'nin resmî yayınlarına ve ders kitaplarına nasıl yansıdığı belirleniyor.

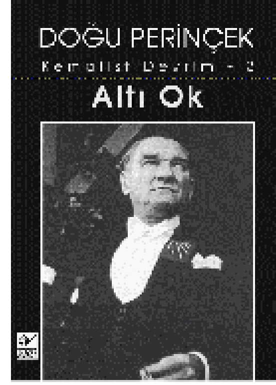
Perinçek, Kemalizmin kendi tarihini yazamayacağı bakış açısıyla gizlenen bu belgeleri ve kaynakları gün ışığına çıkarıyor.

Kemalist Devrim-3

Altı Ok

Bu kitapta, Altı Ok programının hangi devrimci süreçlerde, nasıl filizlendiği ve serpildiği; ulusal devrimci pratikteki kaynakları ve uluslararası kaynakları; Büyük Fransız Devrimi ile Sovyet Devrimi'nden aldığı esin; Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Devletçilik ve Laiklik arasındaki bağlantılar; Altı Ok'un, Türkiye Devrimi'nin yön gösterici program ilkeleri olarak tek tek içeriği; Kemalist Devrim'in kireçlenmesi ve 1950 sonrasındaki "Küçük Amerika" sürecinde Altı Ok'un geçirdiği sınav ve dersler; CHP ve DSP hangi deneyimlerden geçerek Altı Ok'u terk ettiler; Altı Ok ile Sosyal Demokrasi arasındaki ilişki; Kemalist-Sosyalist ittifakının ortak programı olarak altı Ok; Altı Ok tarihte mi kaldı, yoksa önümüzde mi? sorularına belgelere dayanarak yanıt verilmektedir.

Kemalist Devrim-4

Kurtuluş Savaşı'nda Kürt Politikası

